Unu

În clipa în care a sunat telefonul în Casa Glass, Claire, printr-o premoniţie de moment, a ştiut sigur că era mama ei.

Sau, în fine, nu era atât o premoniţie de moment, la urma urmei, cât mai degrabă o logică elementară. Ea îi promisese mamei sale că o sună, dar trecuseră câteva zile fără s-o facă, iar acum, evident, numai mama putea să se nimerească în cel mai inoportun moment cu putinţă.

În consecinţă: cu siguranţă la telefon era mama.

— Lasă-l, murmură iubitul ei — nici nu-i venea să creadă că putea cu adevărat să-l numească astfel, iubitul, nu prietenul — Shane, fără să-şi ia buzele de pe ale ei. O să răspundă Michael.

Şi-i mai şi oferea un argument foarte temeinic în favoarea ignorării telefonului, pe deasupra. Numai că undeva, în adâncul minţii ei, acea voce micuţă n-avea de gând să tacă.

Se dădu jos din poala lui cu un suspin de regret, îşi linse buzele umede, pline de furnicături, şi se repezi spre uşa bucătăriei.

Michael tocmai se ridica de la masa din bucătărie, pregătindu-se să se îndrepte spre telefon. I-o luă înainte, mimând din buze o scuză mută, după care zise:

— Alo?

— Claire! Of, Doamne, m-am îmbolnăvit de-atâta grijă, scumpo. Am tot încercat amândoi să te sunăm pe mobil de câteva zile încoace, şi...

Rahat. Claire îşi frecă fruntea, disperată.

— Mami, doar v-am trimis un e-mail, ai uitat? Mi-am pierdut telefonul mobil; încă mă străduiesc să fac rost de altul.

Era mult mai bine dacă nu-i pomenea nimic despre cât de periculoasă îi devenise viaţa, încă de când se mutase în localitatea Morganville, din statul Texas.

— Ah, exclamă mama ei, după care continuă, ceva mai încet. Ah. Păi, taică-tău a uitat să-mi spună despre asta. Ştii, el e cel care verifică toată corespondenţa pe de e-mail. Mie nu-mi plac computerele.

— Da, mami, ştiu.

Mama ei nu era în realitate chiar atât de tufă, însă devenea de o nervozitate ieşită din comun în preajma computerelor, şi pe bună dreptate: acestea aveau tendinţa să facă scurtcircuit la

apropierea ei.

Între timp, mama vorbea în continuare.

— E totul cum trebuie? Cum e la şcoală? E interesant?

Claire deschise frigiderul şi scoase o cutie de Coca, desfăcând-o şi sorbind cu nesaţ, ca să câştige timpul necesar să mediteze la ce anume putea să le spună părinţilor, dacă era să spună ceva. Mami, au fost ceva probleme. Ştii, tatăl iubitului meu a venit în oraş cu o gaşcă de bikeri şi a omorât mai multe persoane, şi era gata să ne omoare şi pe noi. A, şi vampirii sunt supăraţi pe chestia asta. Aşa că, fiindcă trebuia să-mi salvez prietenii, a trebuit să semnez eu un contract, ceea ce înseamnă că în prezent sunt, practic, sclava celui mai redutabil vampir din oraş.

Mda, o astfel de relatare n-ar prea fi putut să fie bine primită.

În plus, şi să-i fi spus aşa ceva, mama tot n-ar fi înţeles. Ea fusese în Morganville, însă nu văzuse nimic cu adevărat. De obicei, oamenii nu vedeau. Şi, dacă vedeau, ori nu mai plecau niciodată din oraş, ori amintirile le erau şterse la plecare.

Şi, dacă din întâmplare începeau să-şi amintească, li se puteau întâmpla lucruri neplăcute. Fatal de neplăcute.

Aşa că, în loc de asta, Claire zise:

— La şcoală e grozav, mami. Am luat examenele săptămâna trecută cu cele mai bune note.

— Normal că le-ai luat. Nu eşti tu prima totdeauna?

Mda, numai că săptămâna trecută a trebuit să-mi iau examenele tot întrebându-mă dacă nu cumva o să-mi înfigă cineva un cuţit în spate. Iar asta putea să aibă ceva efecte asupra mediei mele generale. Ce tâmpenie, să te mândreşti cu aşa ceva...

— Totul e perfect pe-aici. Vă anunţ eu când fac rost de un telefon mobil nou, bine?

Şovăi puţin, apoi întrebă:

— Voi ce mai faceţi? Tata?

— A, suntem foarte bine, dragă. Atât, că ne e dor de tine. Numai că taică-tău tot nu e mulţumit ştiind că locuieşti acolo, afară din campus, cu copiii ăia mai mari...

Dintre toate chestiile, mama trebuia să şi-o amintească tocmai pe asta. Şi, normal, Claire nu putea să-i explice de ce locuia în afara campusului cu alţi trei tineri de optsprezece ani, mai ales că doi dintre ei erau băieţi. Mama încă nu ajunsese să

pomenească despre băieţi, dar asta nu era decât o chestiune de timp.

— Mami, doar ţi-am spus cât de rele au fost cu mine fetele din cămin. Ei sunt prietenii mei. Şi, zău, sunt grozavi.

Mami nu părea prea convinsă.

— Totuşi, trebuie să ai mare grijă. Cu băieţii ăia.

Ei bine, nu-i trebuise mult.

— Da, am mare grijă cu băieţii, confirmă ea.

Avea mare grijă până şi cu Shane, deşi asta se datora în cea mai mare parte faptului că Shane nu uita niciodată că ea încă nu avea şaptesprezece ani, iar el nu avea încă nouăsprezece. Nu era o diferenţă enormă de vârstă, dar din punct de vedere legal? Una mai enormă decât enormă, în cazul în care i-ar fi deranjat pe părinţii ei. Şi fără discuţie că i-ar fi deranjat.

— Toată lumea de pe-aici vă transmite salutări, apropo. A, uite că Michael îţi face cu mâna.

Michael Glass, cel de-al doilea băiat din casă, se instalase la masa din bucătărie şi tocmai citea un ziar. Îşi ridică privirea spre ea cu ochii mari, clătinând din cap a nu pot să cred. Avusese multe probleme cu părinţii ei data trecută, iar acum... ei bine, situaţia devenise încă şi mai rea, dacă mai era posibil. Măcar atunci când îi cunoscuse, Michael fusese pe jumătate normal: om în toată legea pe timpul nopţii, fantomă imaterială ziua, şi captiv nonstop în casă.

Pentru Morganville, asta însemna pe jumătate normal.

Totuşi, ca să-l ajute pe Shane să scape de la o mare ananghie, Michael făcuse o alegere cumplită: îşi câştigase libertatea de a ieşi din casă şi căpătase consistenţă fizică permanentă, însă acum era vampir. Claire nu putea să-şi dea seama precis dacă asta îl deranja. Ar fi trebuit, nu? însă el părea atât de... normal.

Poate că un pic cam prea normal.

Claire mai ascultă vocea mamei ei, după care-i întinse receptorul lui Michael.

— Vrea să vorbească şi cu tine, îi explică.

— Nu! Nu sunt aici! replică el, într-o şoaptă teatrală, făcându-i semne disperate de îndepărtare.

Însă Claire flutura insistentă receptorul.

— Tu eşti adultul responsabil aici, îi aminti ea. Doar ai grijă să nu pomeneşti despre...

Şi mimă înfigerea colţilor în gât.

Michael o fulgeră cu o privire ucigătoare, luă receptorul şi deschise robinetul farmecului. Avea rezervorul plin cu aşa ceva. Claire o ştia bine: nu doar părinţilor le plăcea de el, ci... ei bine, tuturor. Michael era inteligent, drăguţ, sexy, talentat, respectuos... nimic din ceea ce ai putea să nu iubeşti, lăsând deoparte aspectul cu mortul viu. O asigură pe mama ei că totul mergea perfect, că fata ei se comporta cum trebuie — dându-şi ochii peste cap şi făcând-o pe Claire să se înece şi să pufnească suc pe nări — şi că avea el grijă de fetiţa doamnei Danvers. Măcar ultima parte a afirmaţiei era adevărată. Michael îşi lua mult prea în serios autoasumatele îndatoriri de frate mai mare. Abia dac-o mai scăpa din ochi pe Claire, cu excepţia cazurilor în care intimitatea era absolut necesară, sau când Claire o ştergea de-acasă mergând la şcoală... ceea ce făcea ori de câte ori avea ocazia.

— Da, doamnă, zise Michael. Vocea începea să-i sune un pic cam încordată. Nu, doamnă. N-o las eu să facă una ca asta. Da. Da.

Lui Claire i se făcu milă de el şi-i ceru receptorul.

— Mami, hai că trebuie să închidem. Va iubesc pe amândoi.

Mama tot părea îngrijorată.

— Claire, eşti sigură că nu vrei să vii acasă? Poate că am greşit când nu te-am lăsat să te duci mai devreme la MIT[1]. Ai putea să-ţi iei un an de pauză, să înveţi, iar noi am fi fericiţi să te avem iar acasă...

Ciudat. De obicei, se liniştea imediat, mai ales după ce vorbea şi cu Michael. Lui Claire îi trecu prin minte, ca o rea prevestire, ce-i dezvăluise Shane despre mama lui, cum începuseră să-i revină amintirile despre Morganville. Cum veniseră vampirii după ea şi o asasinaseră, din cauză că spălarea creierului nu avusese efect.

Acum, părinţii ei erau în aceeaşi barcă. Fuseseră în oraş, însă ea tot nu-şi dădea seama precis cât de multe ştiau ei în realitate, sau câte înţeleseseră din vizita aceea... dac-ar putea să fie suficient cât să-i pună în primejdie de moarte. Ea trebuia

---

[1] Abreviere pentru Massachusetts Institute of Thechnology, una dintre cele mai mari universităţi specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts

să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i protejeze. Asta însemna să nu-şi mai urmeze visul de a merge la MIT, fiindcă dacă pleca din Morganville — presupunând că măcar ar fi putut să iasă din oraş — vampirii ar urmări-o şi fie ar aduce-o înapoi, fie ar omorî-o. Ca şi pe toţi ceilalţi din familia ei.

În plus, acum Claire trebuia să rămână, fiindcă semnase un contract prin care-i jurase credinţă direct Ameliei, Fondatoarea oraşului. Cel mai important şi mai înfricoşător dintre toţi vampirii, chiar dacă rareori îşi etala şi latura aceasta. În vremea aceea, fusese pentru Claire singura speranţă de a rămâne în viaţă, atât ea, cât şi prietenii ei.

Până acum, semnarea contractului cu Amelie nu însemnase prea mare scofală: nu se anunţase nimic în ziarul local, iar Amelie nu-şi făcuse apariţia ca să-i pretindă sufletul, sau cine mai ştie ce. Aşa că, poate, totul avea să decurgă... în linişte.

Mama ei vorbea în continuare despre MIT, iar Claire nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Visase de când se ştia să meargă la o şcoală ca MIT sau Caltech[2], şi era suficient de inteligentă încât să poată. Ba chiar primise dreptul la o înscriere anticipată. Era o nedreptate strigătoare la cer să fie acum blocată în Morganville, ca o musculiţă în pânza unui păianjen, şi pentru câteva clipe îşi permise să resimtă amărăciunea şi supărarea acestei situaţii injuste.

Drăguţ, o zeflemisi acea parte a ei caracterizată de o brutală sinceritate. I-ai sacrifica viaţa lui Shane pentru propriile tale dorinţe, fiindcă ştii bine că asta s-ar întâmpla. Până la urmă, vampirii ar găsi ei un pretext ca să-i omoare. Şi înseamnă că nu eşti cu nimic mai bună decât vampirii, dacă nu faci tot posibilul să împiedici treaba asta.

Amărăciunea o părăsi, însă regretul nu avea de gând să-i urmeze prea curând exemplul. Spera doar ca Shane să nu afle niciodată ce simţea ea în această privinţă, în adâncul sufletului ei.

— Mami, scuză-mă, dar trebuie să închid, că plec la ore. Te pup... pupă-l şi pe tati, da?

Şi Claire chiar închise, cu toate protestele mamei ei, oftă din rărunchi şi întoarse capul spre Michael, care o privea cu un pic

---

[2] Prescurtare uzuală pentru California Institute of Technology, din Pasadena, statul California

de compătimire.

— Nu e deloc uşor să vorbeşti cu ai tăi, remarcă el. Îmi pare rău.

— Tu nu vorbeşti niciodată cu părinţii tăi? se interesă Claire, în timp ce se strecura pe scaunul de vizavi de el, la micuţa masă pentru micul dejun.

Michael avea în faţă o cană cu ceva: pentru o clipă, se temu că ar fi sânge, însă apoi simţi mirosul cafelei. Cu alune. Vampirii puteau să simtă gustul alimentelor, şi chiar le savurau; numai că acestea nu aveau valoare nutritivă pentru ei.

Michael arăta suspect de bine în dimineaţa aceasta: un pic de culoare în obraji, ceva energie în mişcări, ceea ce nu remarcase la el aseară.

Înseamnă că în dimineaţa asta băuse ceva mai mult decât cafea. Dar cum anume făcuse? Oare se repezise pe furiş până la banca de sânge? Sau exista vreun soi de serviciu cu livrare la domiciliu?

Claire îşi însemnă în minte să verifice problema. Şi cât mai repede.

— Mda, uneori îi mai sun pe-ai mei, îi răspunse Michael. Îşi împături ziarul — fiţuica locală, condusă de vampiri — şi luă un sul mai mic, de coli A4, prinse cu un elastic. Ei sunt proscrişi din Morganville, aşa că au multe de uitat, zise el în continuare. E mai bine să nu fim prea mult în legătură; ar putea să le aducă necazuri. În general, le scriu. Poşta normală şi cea electronică sunt citite înainte de expediere, ştii asta, nu? Şi se mai ascultă şi majoritatea convorbirilor telefonice, mai ales cele interurbane.

Desfăcu elasticul şi despături paginile ieftine ale celui de-al doilea ziar. Claire citi titlul de-a-ndoaselea: Ştirea Colţilor. Emblema consta din două ţepuşe aşezate în unghi drept, astfel încât să înfăţişeze o cruce. Nasol.

— Ce-i asta?

— Asta? replică Michael, scuturând zgomotos ziarul şi ridicând din umeri. Căpitanul Evident[3].

— Cine?

— Căpitanul Evident. Asta-i mâna lui. Scoate săptămânal ziarul ăsta, de vreo doi ani încoace. E o chestie subterană.

---

[3] *Captain Obvious,* sintagmă folosită pentru desemnarea cuiva care afirmă un lucru de la sine înţeles, atât de evident, încât remarca devine superfluă

Termenul de subteran, în Morganville, avea o grămadă de semnificaţii. Claire înălţă sprâncenele.

— Aşadar... Căpitanul Evident e tot vampir?

— Nu, în afară de cazul în care ar avea grave probleme de autopercepţie, zise Michael Căpitanul Evident îi urăşte pe vampiri. Dacă-şi face cineva de cap, se documentează şi...

Michael încremeni în timp ce citea titlul articolului principal; deschise gura, apoi o închise la loc. Chipul îi împietri, iar în ochii albaştri îi apăru un licăr îndurerat.

Claire se întinse şi-i luă ziarul din mâini, îl întoarse cu faţa spre ea şi citi.

UN NOU SUGĂTOR DE SÂNGE ÎN ORAŞ

Michael Glass, odinioară star în plină ascensiune, cu prea mult talent muzical pentru oraşul acesta sucit, a căzut pradă întunericului. Amănuntele sunt sumare, însă Glass, care a stat izolat în ultimul an, fără doar şi poate s-a alăturat Clanului Colţilor.

Nimeni nu ştie cum şi unde s-a întâmplat, iar Glass mă îndoiesc că va fi dispus să vorbească, însă cu toţii ar trebui să ne facem griji. Asta înseamnă mai mulţi vampiri, şi mai puţini oameni!? În definitiv, el este primul nou-născut dintre morţii vii, de atâtea generaţii.

Păzea, fraţi şi surori: chiar dacă Glass arată ca un înger, are înăuntrul lui un demon, de-acum înainte.

Memoraţi-i chipul, ortaci. El este noul intrat în clubul celor Mai-Bine-Morţi-De-Tot!

— Clubul celor Mai-Bine-Morţi-De-Tot? repetă cu voce tare Claire, îngrozită. Glumeşte, nu?

Era publicată acolo şi fotografia lui Michael, probabil scoasă direct dintr-un anuar al liceului din Morganville, şi introdusă într-o piatră de mormânt desenată de mână.

Cu o pereche de colţi rudimentar schiţată.

— Căpitanul Evident nu îndeamnă niciodată direct la omoruri, explică Michael. E destul de grijuliu la cum îşi formulează afirmaţiile.

Prietenul ei era furios, Claire vedea limpede. Şi speriat.

— A trecut acolo şi adresa noastră, continuă el. Şi toate

numele, dar măcar precizează că niciunul dintre voi nu e vampir. Deocamdată. Asta nu-i bine.

Michael începea să-şi revină după şocul de a se fi văzut demascat în ziar, iar acum începeau neliniştile. La Claire se instalaseră deja.

— Şi... vampirii de ce nu fac nimic în privinţa lui? De ce nu-l fac să înceteze?

— Au încercat. Au arestat în ultimii doi ani trei persoane care susţineau că ar fi Căpitanul Evident. Până la urmă, au aflat că habar n-aveau de nimic. Căpitanul ar putea să le vândă vreo câteva ponturi celor de la CIA despre cum se desfăşoară o operaţiune secretă.

— Prin urmare, nu e chiar atât de evident, observă Claire.

— Cred că el s-a referit la sensul ironic, replică Michael, luând repede o gură de cafea. Claire, nu-mi place treaba asta. N-aveam şi-aşa destule probleme şi fără genul ăsta de...

Eve intră ca vijelia pe uşa bucătăriei, care se trânti de perete cu un bubuit ca de tunet, făcându-i pe amândoi să sară ca arşi. Bocănind pe podeaua bucătăriei, ajunse la masă şi se rezemă de ea. În dimineaţa asta, nu arăta prea goth: părul era încă de un negru mat, însă şi-l prinsese la spate într-o coadă banală, iar bluza tricotată simplă şi pantalonii negri nu aveau pe nicăieri vreun craniu vizibil. Şi nici nu se machiase. Arăta aproape... normală. Ceea ce era atât de neobişnuit.

— Foarte bine, începu ea, trântind pe masă, în faţa lui Michael, un al doilea exemplar din Ştirea Colţilor. Te rog, spune-mi că ai deja pregătită o replică virulentă pentru asta.

— O să mă asigur că voi trei veţi fi la adăpost.

— A, dar nu asta aşteptam! Nu-mi fac griji pentru noi! Nu suntem noi ăia băgaţi în pietre de mormânt prin Photoshop! strigă Eve, privind din nou fotografia trucată. Cu toate că, da, mai bine mort, decât cu freza asta... Doamne, asta e poza ta de la absolvire?

Michael înşfacă ziarul şi-l trânti cu faţa în jos pe masă.

— Eve, n-o să se-ntâmple nimic. Căpitanului Evident îi place doar să trăncănească. N-o să vină nimeni după mine.

— Sigur, se auzi o nouă voce.

Era a lui Shane. Intrase după Eve, în mod clar dornic să prindă focurile de artificii, iar acum stătea rezemat de perete, lângă cuptor, cu braţele încrucişate pe piept.

— Fără discuţie, haideţi să îngropăm rahatul mai departe, zise el. Asta înseamnă probleme, şi tu o ştii bine.

Claire se aştepta ca el să vină la masă şi să se aşeze cu ei trei, aşa cum le era obiceiul.

Însă nu veni. Shane nu stătuse de bunăvoie prea mult timp în aceeaşi cameră cu Michael încă de la... schimbare. Şi nici nu voia să-l privească, decât pieziş, cu coada ochiului. De asemenea, începuse să poarte una dintre crucile din argint din colecţia lui Eve, cu toate că în clipa de faţă stătea ascunsă sub tricoul gri cu care era îmbrăcat. Claire se pomeni cu ochii fixaţi asupra contururilor ei, abia vizibile.

Eve nu-l luă în seamă pe Shane: ochii ei mari şi întunecaţi erau în continuare fixaţi asupra lui Michael.

— Eşti conştient că la ora asta umblă deja toţi cu limba scoasă după tine, nu? Toţi de-alde Buffy în devenire?

Claire văzuse serialul Buffy, spaima vampirilor, însă habar n-avea cum o fi izbutit să-l vadă şi Eve: era ceva de contrabandă în Morganville, ca oricare alt film, sau carte, în care apăreau vampiri. Sau, mai bine zis, vampiri ucişi. Descărcările de pe internet erau şi ele strict controlate, deşi nu se îndoia că exista şi o piaţă neagră extrem de încinsă şi în domeniul acesta, de la care se adăpa şi Eve.

— Aşa, ca tine? i-o întoarse Michael.

Nu putea să uite de arsenalul de ţepuşe şi de cruci ascuns în camera lui Eve. Altădată, părea să fie un act de înţelepciune, din moment ce trăiai în Morganville. Acum, însă, părea doar premisa unei izbucniri de violenţă domestică.

Eve se arătă lezată.

— Dar eu niciodată...

— Ştiu, o întrerupse, luându-i cu delicateţe mâna într-a lui. Ştiu.

Ea se mai domoli, dar imediat se scutură de duioşie şi se încruntă din nou la Michael.

— Uite ce e, asta-i o treabă periculoasă. Ăştia ştiu că eşti o ţintă mai facilă decât ceilalţi, şi-or să te urască şi mai mult, din cauză că eşti unul dintre noi. De vârsta noastră.

— Poate, acceptă Michael. Hai, Eve, stai jos. Stai aici.

Eve se aşează, sau mai degrabă se lăsă să cadă, şi nu înceta să-şi bâţâie, agitată, picioarele, sau să bată darabana pe masă cu unghiile ei vopsite în negru.

— E de rău, zise. Şi tu ştii asta, nu? Nouă virgulă cinci din zece pe scara fă-mă-să-ţip.

— Comparativ cu ce? interveni Shane. Doar trăim deja lângă inamic. Asta cum se punctează? Nu mai vorbesc că tu mai primeşti şi un bonus pentru că ţi-o tragi cu el...

Michael se ridică atât de iute, încât scaunul i se răsturnă, trântindu-se cu zgomot pe podea. Shane îşi îndreptă spinarea, pregătit pentru încăierare, cu pumnii încleştaţi.

— Închide gura, Shane, zise, pe un ton ucigător de liniştit. Vorbesc serios.

Shane privi dincolo de el, spre Eve.

— Ăsta tot o să te muşte. N-are cum să se abţină, şi odată pornit, nici să se oprească n-o să mai poată: o să te omoare. Dar tu ştii asta, nu? Ce-o fi în capul tău, vreun soi de idee cretină de goth, cu o sinucidere din dragoste? Te transformi într-o adoratoare a colţilor?

— Tacă-ţi fleanca, Shane. Tot ce ştii tu despre cultura goth e ce-ai prins din episoadele vechi din Monştrii şi din ideile Frăţiei Ariene a tăticului tău!

Grozav, acum şi Eve era furioasă. Asta însemna că singura sănătoasă la cap din toată camera rămânea Claire.

Michael făcu o sforţare să aplaneze conflictul.

— Haide, Shane. Las-o în pace. Tu eşti cel care-i face rău, nu eu.

Privirea lui Shane se întoarse brusc spre Michael, concentrându-se asupra lui. Cu duritate.

— Eu nu le fac rău fetelor. Mai zi asta o dată, şi te fac să-ţi înghiţi cuvintele, jigodie.

Shane se îndepărtă de perete, fiindcă Michael începuse să se îndrepte spre el. Claire privi scena, cu ochii mari, împietrită.

Eve se strecură între ei, întinzându-şi braţele ca să-i ţină pe loc.

— Haideţi, băieţi, doar nu vreţi să faceţi una ca asta.

— Eu aş cam vrea, replică Shane, glacial.

— Foarte bine. Atunci, ori vă luaţi la pumni, ori faceţi loc, se răsti ea, ieşind dintre ei. Dar nu vă mai prefaceţi că totul e numai ca s-o protejaţi pe fetiţa nevinovată, fiindcă nu-i aşa. E vorba despre voi doi. Aşa că, daţi-vă mâinile, sau căraţi-vă; nu mă interesează care dintre voi.

Shane o privi fix pentru o clipă, cu ochii mari şi o expresie

neobişnuit de rănită, după care se întoarse spre Claire. Ea nu se clinti.

— Eu am plecat, anunţă el.

Se întoarse şi ieşi pe uşă, care se închise singură în urma lui.

Eve scăpă un uşor icnet.

— N-am crezut c-o să plece, zise ea, într-atât de zdruncinată, încât, pentru o clipă, Claire avu impresia c-o să izbucnească în plâns. Ce idiot afurisit!

Claire se întinse şi-o apucă de mână. Eve i-o strânse cu putere, după care se lăsă cuprinsă în îmbrăţişarea lui Michael. Vampir sau nu, ei doi păreau fericiţi; şi, oricum, era Michael. Pur şi simplu, nu putea să-i înţeleagă furia lui Shane. Părea să dea în clocot când se aştepta mai puţin, fără nici cel mai mic motiv.

— Mai bine..., se hazardă ea.

Michael îi făcu un semn aprobator.

Claire se ridică de pe scaunul ei şi plecă să-l caute pe Shane. Nu că i-ar fi fost greu să-l găsească: era trântit pe canapeaua din living, holbându-se la ecranul televizorului şi manevrând butoanele consolei Playstation, într-o nouă aventură în care omora zombi.

— Te-ai dat de partea lui? o întrebă Shane, în timp ce împroşca tot ecranul făcând să-i explodeze capul unui monstru mort viu care tocmai îl ataca.

— Nu, îi răspunse Claire, aşezându-se precaută lângă el, dar lăsând suficient spaţiu încât el să nu se simtă sufocat. Dar, la urma urmei, de ce există părţi adverse?

— Cum?

— Michael e prietenul tău; e colegul nostru de locuinţă. De ce trebuie să existe părţi adverse?

Shane începu să trosnească din degete.

— Hm, ia stai, parcă era ceva... nu cumva din cauză că e un parazit care suge sângele şi umblă noaptea pe furiş după pradă, fost prieten de-al meu?

— Shane...

— Tu crezi că-l ştii cum e, dar n-ai idee. O să se schimbe. Toţi se schimbă. Poate c-o să dureze, nu ştiu. Dar, deocamdată, el are impresia că nu e decât un om cu plus în faţă, însă nu aşa ceva e şi în realitate. E un om cu minus. Şi ai face mai bine să nu uiţi asta.

Ea îl privi fix, cu un pic de uimire şi mult mai multă tristeţe.

— Eve are dreptate. Parcă l-aş auzi vorbind pe tatăl tău.

Shane tresări, puse jocul pe pauză şi trânti jos telecomanda.

— Urât din partea ta, Claire.

Nu era cel mai înfocat fan din toate timpurile al tatălui său; nici n-ar fi putut să fie, la câte cruzimi îndurase din partea lui.

— Nu, e doar adevărul. Ascultă, e Michael. Ce, nu poţi să-i acorzi prezumţia de nevinovăţie? Nu i-a făcut nimănui rău, nu? Şi, trebuie să recunoşti, dacă avem şi un vampir de partea noastră, cu adevărat de partea noastră, nu strică. Oricum, nu în Morganville.

Shane nu-i răspunse; fixa doar cu privirea ecranul, cu maxilarele încleştate. Claire tocmai căuta în gând o altă cale de a ajunge la el, însă fu deturnată de zbârnâitul soneriei. Shane nu se clinti.

— Mă duc eu, zise ea, oftând, şi traversă antreul spre uşa de la intrare.

Era o oră destul de sigură ca să deschidă: cam pe la jumătatea dimineţii, pe o vreme însorită şi relativ blândă. Vara începea în fine să coboare panta spre toamnă, după ce pârjolise toată verdeaţa peisajului texan.

Claire fu nevoită să-şi îngusteze ochii ca să-i adapteze la strălucirea de afară. Pentru o clipă, avu impresia că se întâmplase ceva groaznic de rău cu vederea ei.

Fiindcă inamica ei numărul unu, Monica „Regina Căţelelor” Morrell, flancată de omniprezentele ei harpii, Gina şi Jennifer, stătea în faţa uşii. Era ca şi cum le-ar fi văzut pe Bărbie şi prietenele ei, mărite până la dimensiunile naturale şi costumate ca manechinele Old Navy[4]. Bronzate, aranjate, perfecte, de la rujul sclipitor de pe buze până la oja de pe unghiile picioarelor. Monica avea pe faţă o expresie de o forţată voioşie. Gina şi Jennifer se străduiau şi ele, însă nu reuşeau să arate decât de parcă le-ar fi mirosit a ceva putred.

— Salut! exclamă veselă Monica. Ai ceva planuri pentru azi, Claire? Mă gândeam c-am putea să pierdem vremea împreună.

Asta era, îşi zise Claire în sinea ei. Visez. Numai că e un coşmar, nu? Monica, prefăcându-se că mi-ar fi prietenă? Categoric un coşmar.

---

[4] Cunoscută marcă vestimentară din S.U.A., dar şi numele purtat de un lanţ de magazine de modă

— Păi... ce vrei? se interesă, fiindcă relaţia ei cu Monica, Gina şi Jennifer debutase cu împingerea ei de-a rostogolul pe scările căminului, şi de-atunci nu se îmbunătăţise nicidecum.

În ochii Fetelor Super ea nu reprezenta decât un gândac scârbos. În cel mai bun caz. Sau... un instrument. Oare să fie ceva legat de Michael? Fiindcă statutul lui se schimbase, trecând de la „muzician pustnic" la „vampir super-sexy" într-o singură noapte, iar Monica era categoric o adoratoare a colţilor, nu?

— Vrei să vorbeşti cu Michael? o mai întrebă ea.

Monica îi aruncă o privire ciudată.

— De ce-aş vrea eu una ca asta? Ce, el poate să meargă la shopping ziua, în amiaza mare?

— A! exclamă Claire.

Oricum, habar n-avea ce să mai spună la faza asta.

— M-am gândit la o şedinţă de terapie prin shopping, după care să mergem toate să învăţăm, explică Monica. Să încercăm localul cel nou, nu tot la Common Grounds. Common Grounds e prea din secolul trecut. Şi de parcă aş vrea să fiu tot timpul sub papucul lui Oliver! Acum, că a preluat rolul de Protector al familiei mele, îşi vârâ nasul peste tot, vrea mereu să vadă ce note am. O cam suge, aşa-i?

— Păi...

— Hai odată, salvează-mi viaţa. Am mare nevoie de ajutor la economie, iar astea două sunt bătute în cap rău de tot, adăugă Monica, făcând un gest dispreţuitor cu dosul palmei spre cele mai apropiate prietene ale sale. Nu, serios.

— Vino cu noi. Te rog? Mi-ar fi de mare folos creierul tău. Şi cred c-ar fi cazul să ne cunoaştem ceva mai bine intre noi, nu ţi se pare? Dată fiind schimbarea situaţiei?

Claire deschise gura, dar o închise fără să mai spună ceva. În ultimele două ocazii când mai fusese undeva cu Monica, stătuse întinsă pe spate într-o dubiţă, bătută şi terorizată.

— Ştiu c-o să sune cam nepoliticos, izbuti până la urmă să se bâlbâie, dar... ce naiba urmăreşti?

Monica suspină şi făcu o figură — ce ciudăţenie mai era şi asta — plină de căinţă.

— Ştiu ce gândeşti. Da, m-am purtat ca o javră cu tine, şi ţi-am făcut rău. Şi-mi cer scuze.

Gina şi Jennifer, permanentul ei cor antic, repetară scuze în

şoaptă.

— Dar toate-s duse şi îngropate, bine? Se iartă totul?

Claire se simţi, dacă mai era posibil, şi mai derutată.

— De ce faci asta?

Monica îşi strânse pungă buzele sclipitoare şi-şi coborî tonul până la unul jos, confidenţial.

— Păi... în fine, nu că m-aş fi lovit la cap, sau mai ştiu eu ce, şi m-aş fi trezit cu părerea că eşti o tipă mişto. Dar acum eşti cu totul alta. Iar eu pot să te ajut. Să te prezint tuturor persoanelor pe care chiar ai nevoie să le cunoşti.

— Glumeşti. Cu totul alta, cum?

Monica se aplecă încă şi mai mult spre ea.

— Ai semnat.

Aşadar... nu era vorba despre Michael. Claire devenise doar... populară. Fiindcă ajunsese proprietatea Ameliei.

Iar asta i se părea ceva îngrozitor.

— A, izbuti să îngaime, după care, ceva mai încet: A!

— Ai încredere în mine, insistă Monica. Ai nevoie de cineva care să cunoască situaţia. Cineva care să-ţi arate cum merg treburile.

Dacă în afara ei ar mai fi rămas pe întreaga planetă numai două alte persoane, iar una dintre ele ar fi fost Jack Spintecătorul, ei bine, Claire ar fi avut în el mai multă încredere.

— Îmi pare rău, zise. Am alte planuri. Dar... mulţumesc. Poate altădată.

Şi-i închise uşa în nas surprinsei Monica, după care încuie. Întorcându-se, sări ca arsă la vederea lui Shane, care se oprise imediat în spatele ei, privind-o de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

— Mulţumesc? o maimuţări el. Îi mulţumeşti nenorocitei ăleia? Pentru ce, Claire? Pentru că te-a bătut? Pentru c-a încercat să te omoare? Pentru că mi-a omorât sora? Dumnezeule! Mai întâi, Michael; apoi tu. Zău că nu vă mai recunosc.

Şi, în buna tradiţie a lui Shane, îşi luă tălpăşiţa, pur şi simplu. Ea rămase să asculte paşii greoi traversând livingul, apoi urcând treptele. Şi, în cele din urmă, familiarul pocnet al uşii trântite.

— Hei! strigă după el. Am vrut doar să fiu politicoasă!

Doi

Până la urmă, întrebă Eve, în timp ce-o conducea cu maşina la şcoală pe Claire, ce-a fost toată chestia aia cu Monica? Vreau să zic că, probabil, ar trebui să te cam păzeşti de ea. Chiar mai mult decât până acum.

— Vorbea de parcă ar cam fi şi crezut ce spune. Cred că i-a trebuit ceva putere ca să vină să-şi pună cenuşă în cap aşa.

Eve o săgetă cu o privire. Una dintre acele priviri, de două ori mai sugestive când veneau din partea unei fete machiate cu pudră de orez şi un rimei fără cusur şi buze de cireaşă neagră.

— În lumea Monicăi, prietenia înseamnă să faci orice are chef Monica. Nu ştiu cum, dar nu prea pot să te văd în rolul de coristă spălată pe creier pe lângă ea.

— Nu! Nu e vorba că... n-am zis că o să şi fiu prietenă cu ea, doar că... tu m-ai întrebat, protestă Claire, încrucişându-şi braţele pe piept şi lăsându-se pe spate, pe scaunul străvechiului Caddy negru al lui Eve, privind-o cu îndărătnicie. Ea nu e prietena mea, bine? Tu eşti prietena mea.

— Aşa că, atunci când o să-nceapă Monica să-şi aducă gaşca la masa ta de studiu, o să te ridici şi-o să pleci? Nici gând. Eşti prea cumsecade. Până să-ţi dai seama, o să te lipeşti şi tu, după care o să-nceapă chiar să-ţi fie milă. O să-mi povesteşti mie că Monica nu e chiar atât de rea, că doar e greşit înţeleasă, şi nici n-o să ştii când o să vă apucaţi să vă împletiţi codiţe una alteia şi-o să chicotiţi pe tema formaţiilor de băieţi.

Claire scoase un sunet de parcă ar fi vomat.

— Eu n-aş face aşa ceva.

— Hai, te rog. Ţie-ţi place de toată lumea. Îţi place până şi de mine. Îţi place de Shane, şi hai să privim adevărul în faţă, Shane e cam idiot, mai ales acum.

Miji ochii cu gândul la conflictul dintre prietenii lor.

— Şi apropo de Shane, dacă nu se trezeşte din starea asta, îl trezesc eu cu un pumn în mutră. Mă rog, îi ard un pumn în mutră şi pe urmă fug de-mi sfârâie călcâiele.

Claire îşi imagină scena şi aproape că-i veni să râdă. Cel mai puternic pumn din partea lui Eve n-ar fi putut decât să-l nedumerească pe Shane, însă îşi închipuia expresia rănită şi derutată care i-ar fi apărut pe chip. Da' ce naiba am mai făcut?

— Eu nu sunt populară, declară ea. Monica nu e prietena mea, şi n-o să umblu niciodată cu ea, în vecii vecilor, şi-am încheiat povestea.

— Juri?

Claire ridică o mână.

— Jur.

— Hm, mormăi Eve, neconvinsă. Dacă zici tu...

— Auzi, dacă tot suntem prietene, ce-ar fi să-mi faci cinste cu o moca?

— Profitoareo!

— Tu eşti cea care are serviciu, nu eu.

Era pe la jumătatea după-amiezii, şi ploua, ceea ce constituia un soi de raritate: o ploaie rece, de început de toamnă, care cădea în straturi scânteietoare. Claire, la fel ca majoritatea studenţilor, nu se gândise să-şi ia umbrela, aşa că plescăia acum nefericită cu tălpile prin curtea interioară, printre băncile goale şi avizierele leoarcă, spre laboratorul ei de chimie. Adora laboratorul de chimie. Detesta ploaia. Detesta să fie udată până la piele şi, sincer vorbind, viaţa din acea parte a Texasului făcea ca un astfel de risc să fie destul de scăzut. În rucsacul ei nu rămânea loc pentru ceva atât de frivol, cum ar fi o pelerină. Îşi făcea doar griji ca nu cumva să i se ude cărţile, însă rucsacul ar fi trebuit să fie impermeabil.

— Ţi-e frig, rosti o voce de lângă ea, şi deodată ploaia se opri deasupra ei, iar Claire auzi răpăitul surd al picăturilor în contact cu materialul subţire al unei umbrele.

Îşi ridică privirea, clipi să-şi alunge apa din ochi şi văzu că mergea acum sub o umbrelă ca pentru golf, îndeajuns de mare pentru patru sau cinci ca ea... sau pentru una ca ea, plus tipul care ţinea umbrela. Fiindcă era enorm. Dar şi drăguţ, în genul acela al mătăhăloşilor jucători de fotbal american. Shane ar fi părut mititel pe lângă el. Totuşi, era bine proporţionat, aşa că înălţimea (trebuie să fi avut pe puţin unu nouă'ş'cinci, se gândi Claire) şi greutatea păreau să fie în raportul potrivit. Avea tenul ciocolatiu şi minunaţi ochi căprui şi părea... destul de simpatic.

— Eu sunt Jerome, se prezentă el. Salut.

— Salut, răspunse ea, încă uimită de faptul că se găsise cineva, care în mod clar era cineva, să se oprească din drum şi să-i pună o umbrelă deasupra capului. Mersi. Ăăă... eu sunt Claire. Bună.

Îşi mută rucsacul în mâna cealaltă şi-i întinse dreapta. El i-o strânse. Avea palma cam de trei ori mai mare, suficient cât să

încapă în ea (după estimările lui Claire) o minge de fotbal american.

Purta un tricou cu efigia departamentului sportiv de la TPU[5]. Niciun mister cu privire la specialitatea lui.

— Încotro, Claire?

— Spre laboratorul de chimie, răspunse ea, arătându-i clădirea cu pricina, aflată la o distanţă cam cât lungimea unui teren de fotbal, de cealaltă parte a curţii interioare.

El îi făcu un semn de încuviinţare şi se întoarse în acea direcţie.

— Uite ce e, zise Claire, e foarte drăguţ din partea ta, dar nu trebuie să...

— Nicio problemă, o întrerupse el, zâmbind. Avea gropiţe în obraji. Am auzit că pavilionul pentru Ştiinţe arată drăguţ în perioada asta a anului. Şi... pentru o prietenă fac orice.

— Dar eu nu sunt...

Jerome îi arătă cu capul spre un grup de fete cuibărit sub copertina de la intrarea în clădirea Literelor. Drăguţe fete. În mijlocul grupului era însăşi Monica Morrell, care-i expedie lui Jerome o bezea cochetă.

— A, zise Claire. Aia era prietena.

Preţuirea ei faţă de Jerome se prăbuşi cu vreo câteva zeci de gradaţii, izbi pământul şi începu să sape un tunel spre China.

— Uite, îţi mulţumesc pentru gest, dar nu sunt din zahăr. N-o să mă topesc.

Se smulse de sub umbrelă şi porni repede înainte. Jerome făcu vreo doi paşi lungi şi-i puse din nou umbrela deasupra capului, fără vreun comentariu. Ea îl privi chiorâş. El îşi ridică o sprânceană.

— Pot să mă joc aşa şi toată ziua, dacă vrei.

— Perfect, zise ea. Dar n-am nevoie de servicii de la Monica.

— Fato, e doar o umbrelă, nu un Lamborghini, îi atrase el atenţia, mult prea rezonabil. Şi nici măcar nu ţi-o împrumut. Aşa că nu e chiar mare scofală de serviciu.

Claire îşi închise gura, îşi lăsă capul în jos şi continuă să meargă în pas vioi. Jerome se opri la picioarele scării din faţa clădirii Ştiinţelor, iar ea ţâşni ca o săgeată pe terasa din beton a

---

[5] Abreviere pentru Texas Prairie University, instituţia de învăţământ frecventată de Claire

imobilului, ticsită deja de alţi studenţi care se ascundeau de ploaie. Îşi întoarse privirea. Jerome îi zâmbi şi-i făcu cu mâna, gest cu ocazia căruia lui Claire îi sări în ochi o brăţară din bronz, sau poate din aramă.

Era Protejat. Probabil, originar din Morganville.

— Nu sunt prietena ei. N-am fost eu de vină, se plânse ea, disculpându-se faţă de o Eve care nici măcar nu era acolo.

După care strănută, se smiorcăi şi-şi târî fundul leoarcă spre sala de laborator.

Ploaia ţinu toată ziua şi toată noaptea, însă a doua zi cerul se arăta senin şi luminos, cu un soare palid, argintiu, care nu ardea atât de aprig pe cât s-ar fi aşteptat Claire. O vreme destul de plăcută, la urma urmei. Deja îşi terminase duşul în clipa în care intră Eve, împleticindu-se, în camera de baie, arătând mai a mort viu decât majoritatea vampirilor. Eve mormăi ceva fără s-o ia în seamă pe Claire în timp ce pornea din nou duşul. Claire îşi termină treaba la chiuvetă şi se grăbi să coboare în bucătărie. Îl găsi pe Michael lângă cafetieră, golind filtrul de zaţul răcit. Tare ciudat lucru: ca vampir, era mult mai matinal. Poate că savura plăcerea de a avea şi el parte de o dimineaţă normală, în loc să se prefacă într-o fantomă plutitoare la ivirea zorilor.

— S-a trezit Eve. Ar fi cazul s-o faci tare de să stea linguriţa băţ în cafea.

Michael îi aruncă un mic zâmbet, şi-aşa aproape suficient de mortal cât să-i facă inima unei fete să stea în loc. Noroc că ştia cât de mult combustibil să toarne în rezervorul lui cu farmec.

— Atât de rău e, hm?

Claire se gândi la întrebarea lui cât timp îşi luă un bol şi o cutie cu cereale, plus timpul necesar pentru dibuirea unei cutii cu lapte în spatele sticlelor de bere — de contrabandă, Shane fiind autorul — din frigider.

— Ai văzut filmul ăla cu tot felul de zombi care halesc creierele oamenilor?

— Noaptea Morţilor Vii?

— Mda. Un zombi din ăla ar rupe-o la fugă dac-ar vedea-o.

Aşa că Michael mai adăugă câteva linguriţe de cafea în filtrul cafetierei. Arată bine, îşi zise ea. Puternic, înalt, sigur pe el. Era îmbrăcat cu un tricou drăguţ, bleu, şi o pereche de blugi nu-prea-jerpeliţi, ba avea chiar şi pantofi în picioare. De sport,

sigur, dar tot pantofi se numeau. Claire îi fixă picioarele cu privirea.

— Vrei să ieşi, zise ea.

— Mi-am găsit un serviciu, o informă Michael. La magazinul de muzică al lui JT, pe Third Street, de la zece până la închidere. În general, trebuie să probez chitarele şi să le vând, dar JT mi-a zis că mă lasă să dau şi meditaţii în particular, dacă vreau.

Suna atât de... normal. Cu adevărat normal. Iar vocea lui suna fericită. Claire îşi muşcă buzele, străduindu-se să pună în ordine avalanşa de întrebări care i se declanşase în minte.

— Ăăă... şi cum rămâne cu soarele? începu ea.

Fiindcă tocmai acesta i se părea că ar fi primul obstacol.

— Mi-au repartizat o maşină, îi răspunse Michael. E în garaj. Total protejată de lumina soarelui. Iar la JT au parcare subterană. Ca mai peste tot.

— Repartizat... cine ţi-a repartizat-o?

El îi aruncă o privire care spunea doar nu eşti proastă.

— Municipalitatea? Amelie?

Michael nu-i răspunse, închizând compartimentul filtrului şi apăsând pe comutatorul pentru fierbere. Aparatul începu să şuiere şi să picure lichid în vas.

— Mi-au spus că asta-i procedura standard, zise în cele din urmă. Pentru noii vampiri.

— Doar că n-a mai apărut niciunul de vreo patruzeci de ani încoace, nu?

El ridică din umeri. Era clar că se simţea stânjenit de întrebări, însă Claire nu putea să se abţină.

— Ai aflat cumva de ce... de ce n-a mai apărut niciunul de atâta timp?

— Nu mi se pare o idee bună să fii prea curios, în clipa de faţă.

Claire înţelese ideea — şi mai înţelese că se referea şi la ca — însă, fără să-şi dea seama de ce, nu se mai putea opri din întrebat.

— Michael... tot ei ţi-au găsit şi serviciul?

— Nu. Îl cunosc pe JT. Serviciul mi l-am găsit singur. Ei mi-au oferit...

Se întrerupse, categoric pentru că-şi dăduse seama că spunea prea multe.

Claire ghici continuarea.

— Ţi-au oferit un soi de slujbă prin comunitatea vampirilor. Corect? Sau...

O, Doamne!

— Sau ţi-au oferit să te facă Protector?

— Nu chiar din prima, zise el, încă fixând cafetiera cu privirea. Ai de muncă până să ajungi la aşa ceva. Cel puţin, aşa se zice.

Michael. Să fie proprietar de oameni. Să-i jupoaie de taxe, ca un soi de cap mafiot. Se strădui să nu-l lase să observe cât de mult o îngreţoşa ideea că el s-ar putea gândi vreodată să facă una ca asta.

Privirea lui se abătu brusc asupra ei, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— N-am făcut asta. Mi-am găsit de lucru la JT, Claire, replică, şi brusc se repezi spre ea.

Claire tresări, iar Michael trase aer adânc în piept şi-şi întinse mâna într-un gest de scuză.

— Îmi pare rău, îi zise. Mai uit câteodată... e greu, înţelegi, să înveţi cum să te mişti prin preajma oamenilor, când eşti capabil să te deplasezi atât de repede. Dar nu ţi-aş face niciodată vreun rău, Claire. Nici gând.

— Shane crede că...

O luminiţă se aprinse şi se învăpăie în ochii lui Michael, stranie şi înfricoşătoare, însă apoi el clipi şi-o făcu să dispară. În mod evident, făcea mari eforturi să-şi păstreze vocea calmă.

— Shane greşeşte, zise. Eu nu m-am schimbat, Claire. Tot prietenul vostru sunt. O să am grijă de voi. De voi toţi. Până şi de Shane.

Ea nu-i răspunse. Într-adevăr, oricât de mult i-ar fi plăcut de el — şi asta mergea până în pragul dragostei — simţea la băiat ceva diferit astăzi. Ceva complicat, şi agitat, şi ciudat.

Să-i fi fost... foame? O tot privea fix. Nu, doar nu-i privea pielea subţire a gâtului, nu-i aşa? Claire îşi duse mâna într-acolo, într-un gest involuntar, însă irezistibil, iar lu obrajii palizi ai lui Michael apăru o foarte uşoară nuanţă trandafirie, şi privirea i se întoarse în altă parte.

— N-aş face aşa ceva, rosti el, pe un ton mult diferit faţă de cel de mai devreme.

Aproape că i se părea înfricoşat.

— N-aş face-o, Claire. Trebuie să mă crezi. Numai că... e greu. E foarte greu.

Ea chiar îl credea, în principal pentru că putea să-i distingă chinul şi mâhnirea din voce. Trase aer în piept, înaintă şi-l cuprinse în braţe. Era înalt, creştetul ei ajungându-i de-abia până la bărbie. Îi simţea braţele puternice şi liniştitoare, şi-şi spunea că trupul lui nu era cald doar din cauză că era cam frig în bucătărie. Nu era tocmai adevărat, dar o ajuta.

— Nu ţi-aş face niciun rău, murmură el. Însă, sunt nevoit s-o recunosc, sunt tentat. Toată viaţa i-am urât pe vampiri, iar acum... acum, uite-mă.

— N-ai avut încotro, zise Claire. N-ai avut de ales.

Îi simţi suspinul străbătând prin ei amândoi.

— Nu e adevărat, zise el. Shane are dreptate: chiar am avut de ales. Numai că asta e alegerea pe care am făcut-o, iar acum sunt obligat să mă împac toată viaţa cu ea.

Îi dădu drumul când ea se trase un pas înapoi. Niciunul dintre ei nu ştia ce să mai spună, aşa că, până la urmă, Claire îşi făcu de lucru, deschizând dulăpioarele şi căutând cele patru ceşti desperecheate pe care le foloseau ei dimineaţa. A lui Michael era dintr-un porţelan simplu, butucănos, supradimensionată, ca o cană dintr-un vagon-restaurant, umflată de steroizi. Eve îşi alesese una mititică şi neagră, având pe ea caricatura unui vampir cu gura căscată. Pe a lui Shane era un chip râzător, cu o gaură însângerată de glonţ în mijlocul frunţii. Claire o prefera pe cea imprimată cu Goofy şi Mickey.

— Cum e şcoala? o întrebă Michael.

Subiect neutru. Nu-l interesa să discute despre asta; voia doar să abată vorba de la el. Pe Claire n-o surprindea prea mult. Michael fusese întotdeauna exagerat de închis în sine, pentru binele său, cel puţin din câte-şi dădea ea seama.

— Prea uşoară, oftă ea, turnând cafea în ceşti.

Stăteau la masă şi sorbeau din cafea în clipa în care se deschise uşa, şi Shane — în pantaloni de pijama şi un tricou vechi, decolorat şi ponosit — îşi făcu apariţia în bucătărie. Evitându-l pe Michael, îşi luă cana de pe masă şi şi-o umplu până la buză. Apoi, plecă fără să rostească o vorbă.

Michael îl urmări cu privirea, în timp ce muşchii feţei i se contractau, zvâcnind.

Claire simţi nevoia să-l scuze pe Shane.

— El e doar...

— Ştiu, o întrerupse Michael. Crede-mă. Ştiu precis cum e

Shane. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi facă plăcere, chiar acum.

Zău că ar trebui să termin cu joaca asta de-a Ambasadorul Bunăvoinţei din Casa Glass, îşi zise Claire în sinea ei, deşi ştia bine că o va face în continuare. Într-un fel, trebuia, la urma urmei. Aşa că, după ce-şi termină de băut cafeaua, se duse să stea de vorbă cu Shane.

Uşa camerei lui Shane era descuiată şi puţin întredeschisă. Claire o împinse şi păşi înăuntru, după care încremeni pe loc. Toate discursurile ei pregătite cu atâta minuţie îi zburară instantaneu din minte, fiindcă Shane tocmai se îmbrăca.

Vederea lui îi scurtcircuită procesele gândirii şi-i puse la pământ orice judecată sănătoasă. Îşi trăsese deja blugii pe el, şi era cu spatele spre uşă. Încă nu avea tricou. Rămase vrăjită la unduirea muşchilor de pe spinarea lui, de splendida netezime a pielii, de felul în care părul dezordonat îi mângâia umerii, implorând parcă să fie pieptănat pe spate...

Zgomotul fermoarului tras o smulse din visare, readucându-i echilibrul mental. Se retrase grăbită pe coridor şi trase uşa după ea, închizând-o aproape de tot, după care ciocăni.

— Ce-i?

Nu era deloc o voce prietenoasă.

— Eu sunt, anunţă ea. Pot să intru?

Auzind ceva între un mormăit şi un oftat, deschise uşa tocmai la timp cât să-l vadă cum îşi trage pe cap un tricou gri-închis, mulat pe corp. Îi stătea foarte bine. Nu la fel de bine ca fără tricou, dar ea se străduia din răsputeri să nu se mai gândească la aşa ceva. Imaginea o încălzise şi-i stârnise furnicături în corp.

— E nou, tricoul? îl întrebă, încercând cu disperare să-şi gonească din minte imaginile atât de vii, care se încăpăţânau să tot iasă, clocotind, la suprafaţă.

Se alese cu un nou mormăit neinteligibil.

— Arată drăguţ.

Shane îi aruncă o privire zeflemitoare.

— Ce, acum discutăm despre ţoale? Stai puţin, să-mi iau cartea cu Moda pentru manechine.

— Eu... n-are importanţă. În legătură cu Michael...

— Opreşte-te, zise Shane, apropiindu-se de ea şi sărutând-o pe frunte. Ştiu, tu nu vrei să-i tot dau la cap, dar n-am ce să fac.

Mai dă-mi puţin timp, bine? Am nevoie să-mi limpezesc unele gânduri.

Claire îşi lăsă capul pe spate şi, de data aceasta, Shane găsi drumul spre buzele ei. Ar fi trebuit, se gândi ea, să fie un mic sărut rapid şi dulce, dar cumva se prelungi, devenind şi mai cald, şi mai profund. Buzele lui erau umede şi delicate ca mătasea, într-un contrast atât de izbitor cu fermitatea contururilor trupului apăsat de al ei, cu puterea mâinilor care i se strecurau în jurul taliei, trăgând-o şi mai aproape. Îl auzi gemând adânc, din gât, un sunet sălbatic şi flămând care o făcu să se simtă slăbită, în pragul leşinului.

Shane se desprinse din sărut, dar rămase lipit de ea, suflând din greu.

— Bună dimineaţa şi ţie. Frate, zău că nu pot să ţin supărarea când îmi faci aşa ceva.

— Ce fac? întrebă ea, cu inocenţă.

Dar nu se simţea deloc inocentă. De asemenea, nici de şaisprezece-aproape-şaptesprezece ani nu se simţea, absolut deloc. Shane întotdeauna o făcea să se simtă mai matură. Mult mai matură. Gata pentru orice. Bine că Shane nu era la fel de inconştient pe cât păreau să fie hormonii ei.

— În afară de cazul în care ţi-ai pus în gând să stai acasă şi să chiuleşti de la şcoală, nu prea avem timp să discutăm despre asta, zise el, mişcându-şi sprâncenele. Ia zi. Chiuleşti de la ore şi stăm să ne pupăm?

Ea îi trase una peste braţ.

— Nu.

— Ciudată fată mai eşti. Au, exclamă el, dar pe un ton care-i dădea de înţeles că nu simţise deloc lovitura. Te duci cu Eve?

— După ce trece de faza de canibal arătându-şi colţii, mda. Adică, probabil, după încă vreo două căni de cafea.

— Eşti sigură că nu vrei un bodyguard?

Shane chiar vorbea serios. Nu avea serviciu; Claire nu prea era convinsă că ar putea să-şi găsească vreunul, după toate câte făcuse tatăl lui, de curând, prin Morganville. Probabil că era mai bine să rămână cât mai nevăzut pentru o vreme. Cu cât erau mai puţini vampirii — şi partizanii vampirilor — cu care intra în contact în clipa de faţă, cu atât era mai bine. Încă era considerat complice nepedepsit la măcelul răzbunător comis de tatăl lui, şi chiar dacă primarul îi semnase disculparea oficială,

nimănui nu-i prea convenise.

Iar accidente se mai puteau întâmpla.

— N-am nevoie de bodyguard, zise Claire. Nu mă urmăreşte nimeni. Până şi Monica tot insistă să ne împrietenim.

Cea din urmă afirmaţie îi atrase o privire extrem de tăioasă, care nu se asorta prea bine cu buzele lui înroşite, numai bune de pupat.

— Mda. Şi pentru ce?

Ea ridică din umeri, evitându-i privirea.

— Habar n-am.

El îi ridică bărbia cu un singur deget.

— Aşadar, am ajuns deja la partea aia a relaţiei în care începem să ne minţim? De obicei, asta vine după excitanta, înfierbântata şi erotica perioadă a lunii de miere.

Ea scoase limba, iar el se aplecă în faţă şi — spre oroarea ei — i-o linse.

— Ptiuuuuu!

— Dacă nu-ţi place, n-o mai scoate, replică Shane, zâmbind. Şi, dacă mai stai mult în camera mea, să mă ispiteşti, află că există şi o pedeapsă. Câte un articol de îmbrăcăminte zboară pentru fiecare minut.

— Perversule.

Shane se arătă cu degetul.

— Bărbat, singur. Ce mai vrei?

— Eşti un...

— Ia zi, ai vreo fustă mini tricotată, şi ciorapi până la genunchi? Astea chiar mă fac să...

Cu un ţipăt, Claire se feri de braţele lui apucătoare, după care-şi privi ceasul de la mână.

— Aoleu, mama mă-sii... acum chiar trebuie să plec. Îmi pare rău. Uite ce e, tu o să fii... eşti bine, da?

Zâmbetul lui dispăru, lăsând doar o vagă urmă în ochii-i întunecaţi, ascunşi.

— Mda, zise. O să fiu bine. Tu păzeşte-ţi pielea, Claire.

— Şi tu.

Claire dădu să pornească spre uşă, dar îi auzi paşii în spatele ei şi se întoarse; el o împinse cu spatele de perete, îi ridică bărbia şi-o sărută atât de profund, încât ea îşi simţi capul plin de lumină şi genunchii ca de cauciuc.

Când fu din nou capabilă să respire, iar el se trase înapoi doar

cât să rămână un spaţiu de vreo doi, trei centimetri între buzele lor, bolborosi:

— Asta a fost în chip de la revedere?

— A fost în chip de vino-cât-mai-repede-acasă, zise el, îndepărtându-se de perete. Vorbesc serios, Claire. Ai grijă de tine. Eu n-am linişte.

— Ştiu, răspunse ea, zâmbindu-i. Genunchii încă-i erau slăbiţi, iar lumina zglobie din cap nu părea să se stingă prea curând. Cel mai tare sărut de până acum, apropo, îi mai zise.

Sprâncenele lui Shane se ridicară brusc.

— Ce faci, ţii scorul?

— Hei, doar ai ridicat ştacheta. Aprecierile mele nu ţin de statistică.

Plecă, fără tragere de inimă, ducându-se să-şi ia rucsacul şi să vadă în ce dispoziţie se mai afla Eve: dacă avea chef să mănânce creier de om, sau s-o conducă la şcoală cu maşina.

Trei

Cursurile de dimineaţă decurseră destul de bine, iar Claire îşi petrecu pauzele în cafeneaua din Casa Studenţilor, unde barmaniţa Eve o ajută să-i treacă timpul mai repede. Eve îşi ştia bine meseria: calmă, eficientă, părând impenetrabilă la cererile sâcâitoare şi la mitocăniile multor studenţi. Claire îşi dădu seama că necioplţii erau, în majoritatea lor, dintre cei Protejaţi, aşa că era vorba despre un fel de luptă de clasă: Eve alesese să nu semneze contract cu vreun vampir pentru Protecţie, iar cei care semnaseră o priveau acum de sus.

Sau, pur şi simplu, erau doar mitocani. Ceea ce era la fel de posibil. Unii nu aveau nevoie de existenţa vreunei legături cu vampirii, ca să fie javre arogante.

Eve lucra astăzi împreună cu o altă fată, una pe care Claire n-o cunoştea: avea părul lung, şaten, drept, unduind la fiecare mişcare. Şi-l purta liber, revărsat peste umeri, ceea ce lui Claire nu i se părea nepotrivit, din moment ce fata nu lucra direct cu băuturile, sau cu altceva, ci doar lua comenzile şi încasa banii. Pe ecusonul ei scria AMY, şi părea să fie veselă şi drăgălaşă. Ea şi cu Eve discutau ca două prietene, ceea ce era bine, fiindcă Eve avea nevoie de aşa ceva. Claire îşi omorî timpul dintre cursuri frunzărind cartea de Literatură engleză — plictisitoare — şi citind o carte împrumutată de la bibliotecă, despre teoria corzilor[6] pentru avansaţi; asta nu mai era plictisitoare. Îi plăcea ideea că la baza tuturor lucrurilor ar sta corzi care vibrează, că există tot felul de suprafeţe vibrante. Făcea ca lumea să pară mai... palpitantă. Mereu în mişcare.

Ceasul începu să-i piuie, anunţând-o că o să întârzie la oră dacă nu se grăbeşte, aşa că-şi strânse lucrurile, flutură mâna în semn de rămas-bun spre Amy şi Eve, după care ieşi în pas alergător din Casa Studenţilor, în soarele cald al după-amiezii.

În timp ce clipea ca să-şi adapteze vederea, dădu peste Monica. Literalmente, fiindcă Monica urca treptele, în timp ce ea le cobora. Printr-un gest instinctiv, întinse mâinile s-o echilibreze pe fata cealaltă când o văzu că se clatină, şi abia apoi se întrebă

---

[6] Teorie despre fizica particulelor , îmbinând teoria generală a relativităţii cu cuantica şi pornind de la premisa că particulele elementare dintr-un atom nu sunt zero-dimensionale, ci linii oscilatorii unidimensionale (corzi)

în sinea ei: Ce tot fac eu aici? Fiindcă Monica râsese odată, când Claire se rostogolise pe scară şi aproape că-şi crăpase capul în două.

— Hei, ai grijă, căţea! se răsti Monica, dar imediat tresări. Claire? A, bună. Drăguţă bluză!

Claire se examină cu privirea, năucită. Nu era drăguţă. Ea chiar nu avea vreo haină pe care s-o clasifice ca fiind drăguţă, şi până şi cele mai grozave obiecte din garderoba ei n-ar fi corespuns în veci standardelor Monicăi, acestea fiind cu mult mai înalte.

— Ce faci, te duci la ore? o întrebă Monica, voioasă. Mare păcat, ţi-aş fi făcut cinste cu o moca, sau altceva.

— Păi... ăăă... mda, am cursuri, bâigui Claire, încercând s-o ocolească şi să coboare mai departe, însă Monica i se puse din nou în cale.

Avea un zâmbet prietenos, însă unul care nu-i încălzea în realitate ochii mari şi frumoşi.

— Sunt în întârziere, îi mai explică.

— Numai un lucru, o opri Monica, al cărei glas coborî aproape la nivel de şoaptă.

Claire remarcă atunci că era aproape pentru prima oară când o vedea pe Monica singură, şi nu flancată de Gina şi de Jennifer, nu târând după ea obişnuitul anturaj al studenţilor populari.

— Dau o petrecere vineri seară. Poţi să vii? Acasă la părinţii mei. Uite aici adresa.

Şi, până să poată Claire să reacţioneze, Monica îi îndesă o bucăţică de hârtie în mână.

— O ţii pentru tine, da? Nu-i invit decât pe cei mai tari. A, şi îmbracă şi tu ceva drăguţ; e o petrecere protocolară.

Şi apoi Monica dispăru, urcând în fugă treptele pe lângă ea şi întâlnindu-se cu un grup de fete, cu care intră în atriul din sticlă al Casei Studenţilor, sporovăind şi râzând.

Cei mai tari? Claire examină bucăţica de hârtie, se gândi dacă s-o arunce, dar apoi şi-o îndesă în buzunar.

Poate că era ocazia ideală ca s-o convingă pe Monica de faptul că nu avea de gând să-i fie vreodată prietenă, în niciun fel.

Plecă spre sala de curs, mergând repede, însă stând cu ochii în patru. Când îi descoperi pe tipii pe care-i căuta, coborî de pe trotuar şi o porni pe iarbă.

Fanatici ai jocurilor. Încuiaţi. Stăteau pe-afară în cea mai mare parte a după-amiezii, tot mutând jetoane pe table de joc cu aspect complicat, şi azvârlind zaruri. Îi văzuse zi de zi, de săptămâni în şir, şi în tot acest timp nu remarcase să fi fost vreo fată cu ei, sau măcar să se fi apropiat de gaşca lor. De fapt, în clipa în care-şi drese glasul, se holbară la ea de parcă ar fi fost vreun extraterestru de pe una dintre planetele tablei lor de joc.

— Salut, zise, scoţând bucăţica de hârtie din buzunar. Eu sunt Monica. Dau o petrecere vineri seară. Dacă vreţi să veniţi şi voi. Anunţaţi-vă şi prietenii.

Unul dintre ei întinse mâna şi luă cu multă precauţie bileţelul. Un altul i-l smulse, îl citi şi exclamă:

— Uau. Pe bune?

— Pe bune.

— Te superi dacă mai invităm vreo câţiva?

— N-aveţi decât.

Şi Claire porni spre sala de curs.

— Claire Danvers?

Era ultimul curs al zilei, iar Claire, nedumerită, îşi ridică privirea din caietul ei pentru notiţe. Profesorul nu obişnuia să strige catalogul. În realitate, părea să fie în mare măsură indiferent faţă de cine venea la curs, uneori numărul celor prezenţi apropiindu-se de zero. Ca şi azi: erau vreo douăsprezece persoane. De fapt, prezenţa la cursul acesta era cam inutilă, din moment ce profesorul Cutărică nu făcea decât să citească de pe diapozitive PowerPoint, după care publica totul pe site-ul lui, imediat după predare. Nu era de mirare, în consecinţă, că majoritatea chiulea.

Ridică mâna, întrebându-se despre ce putea să fie vorba, îi trecu fulgerător prin minte un gând vinovat, cu privire la invitarea Trupei Capsomanilor la petrecere, dar nu, cum s-ar fi putut afla atât de repede? Şi, în plus, cui i-ar păsa, în afara Monicăi?

Profesorul — cărunt, zbârcit, obosit şi lipsit de entuziasm — o privi fix pentru o clipă, fără s-o recunoască, după care zise:

— Eşti chemată la administraţie, camera 317. Du-te imediat.

— Dar...

Claire vru să-l întrebe în ce problemă, însă el deja îi făcuse semn să plece şi se întorsese la prezentarea lui în PowerPoint, şi

la mormăitul lui monoton. Aşa că-şi îndesă cărţile în rucsac, întrebându-se încă o dată ce putea să fie, şi plecă fără vreo urmă de regret.

Mai fusese în clădirea administrativă de fix trei ori: o dată când se înscrisese, a doua oară când completase formularele necesare pentru mutarea din campus, iar a treia oară, când se retrăsese/reînscrisese. Arăta exact ca oricare altă clădire administrativă din oricare altă şcoală: ponosită şi funcţională, cu angajaţi plictisiţi şi ţâfnoşi, şi birouri încărcate cu stive înalte de dosare. Ocoli secretariatul de pe primul palier şi urcă scara. La cel de-al doilea nivel era ceva mai multă linişte, dar tot era plin de zgomotul conversaţiilor, al tastelor ţăcănind în faţa computerelor şi al imprimantelor tipărind coli după coli.

La cel de-al treilea etaj liniştea ajungea la nivel de şoaptă. Claire porni pe coridor, tăcerea devenind tot mai profundă. Nici măcar sunetele de afară nu se mai auzeau prin ferestre, deşi vedea limpede lumea umblând şi discutând, ca şi automobilele circulând pe strada de dedesubt. Camera 117 era în capătul coridorului. Toate uşile din lemn lucios erau bine închise.

Ciocăni la numărul 317 şi i se păru că aude pe cineva spunând „Intră”, aşa că apăsă clanţa şi pătrunse înăuntru... În beznă. Un întuneric deplin, catifelat, care o dezorientă instantaneu. Clanţa îi alunecă din mână şi uşa se închise cu un ţăcănit, după care nu putu s-o mai regăsească. Degetele se plimbau pe ceea ce părea să fie un perete gol, neted.

O lumină răsări în spatele ei şi, întorcându-se, văzu flacăra unui băţ de chibrit, apoi fitilul unei lumânări aprinzându-se. În lumina flăcării, figura Ameliei străluci ca un fildeş fără cusur.

Bătrâna vampir arăta exact la fel ca înainte: calmă, regală, palidă, cu părul ei blond-alburiu răsucit la spate într-un coc elegant pentru împletirea căruia fusese sigur nevoie de slujitori. Purta un costum din mătase albă, iar tenul îi arăta ireproşabil. Dacă se machiase cumva, Claire nu putea să-şi dea seama. Ochii îi luceau straniu în semiobscuritatea din încăpere... luminoşi, dar nu tocmai omeneşti, şi foarte frumoşi.

— Scuze pentru punerea în scenă, zise Amelie, zâmbindu-i.

Era un zâmbet foarte drăguţ, calm şi politicos. Mamei lui Claire îi plăcuse mereu filmul acela al lui Hitchcock, Fereastra din spate, şi Claire fu izbită de gândul că, dacă Grace Kelly ar fi ajuns prin absurd vampir, cam aşa ar fi arătat. Glacială şi

perfectă.

— Nu te mai obosi să cauţi uşa, îi atrase atenţia. Nu mai este, până când îmi doresc eu să apară din nou.

Pulsul lui Claire se acceleră, şi ea ştiu că Amelie putea să-şi dea seama de asta, deşi femeia-vampir nu făcu niciun comentariu pe tema asta, ci doar scutură băţul de chibrit şi-l lăsă să cadă într-un vas din argint aşezat pe masă lângă lumânare. Ochii lui Claire se adaptară treptat la semiobscuritate. Era într-o încăpere destul de mică, un soi de bibliotecă ticsită de cărţi. Ticsită era, totuşi, un eufemism: cărţile erau stivuite pe două rânduri pe etajere, formând turnuri înclinate spre partea superioară a corpurilor de bibliotecă, umplându-i toate colţurile ca tot atâtea zigurate asimetrice. Erau atât de multe cărţi, încât întreaga cameră mirosea a hârtie străveche. Pe pereţi nu exista niciun spaţiu gol, în afara celui prin care intrase Claire, singurul rămas neblocat de etajere pline până la refuz, gemând de greutatea volumelor.

— Bună, rosti Claire, stânjenită.

N-o mai văzuse pe Amelie de când semnase documentele pentru Protecţie, punându-le apoi, după cum fusese instruită, în cutia poştală de afară. Se aşteptase la vreo vizită ulterioară, dar până acum... nimic.

— Ăăă... cum ar trebui să mă adresez?

Sprâncenele delicate ale Ameliei se înălţară, palide pe pielea la fel de palidă.

— Ştiu că noţiunea de bune maniere a decăzut, însă trebuie să cred că ai avea cunoştinţă măcar de vreo formă politicoasă de adresare, care să respecte cuviinţa.

— Doamnă, bâigui Claire.

Amelie îşi înclină capul într-un gest aprobator.

— Este bine aşa, replică, aprinzând încă o lumânare. Flacăra se îndreptă pe verticală, pâlpâind, însă împrăştiind o lumină caldă şi bine-venită. Claire descoperi prin penumbră o altă uşă, mică şi dotată cu un mâner antichizat. În broasca masivă se vedea o uriaşă cheie veche.

Nu mai era nimeni altcineva în cameră: doar ea şi Amelie.

— Te-am chemat să discutăm despre studiile tale, o informă Amelie, aşezându-se pe un fotoliu plasat de cealaltă parte a mesei.

Pe partea lui Claire nu era niciun scaun, aşa că rămase în

picioare, stânjenită. Îşi lăsă jos rucsacul şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Da, doamnă, răspunse ea. Notele mele nu sunt cum ar trebui?

Pentru că, de regulă, o medie generală de 4,0 era considerată OK, după majoritatea standardelor[7].

Amelie făcu un gest dispreţuitor.

— Nu mă refer la cursuri, ci la studii. Nu mă îndoiesc că facultatea de aici ţi se pare mult sub capacităţile tale. Se spune că eşti o studentă de-a dreptul excepţională.

Claire nu ştiu ce să replice la aşa ceva, aşa că nu spuse nimic. Şi-ar fi dorit să aibă şi ea un scaun pe care să se aşeze. Şi-ar fi dorit să poată da un răspuns drăguţ, după care să se întoarcă în sala de curs şi să n-o mai vadă niciodată, în viaţa ei, pe Amelie, fiindcă oricât ar fi fost de politicoasă şi de amabilă, la suprafaţă, bătrâna vampir avea în ea ceva ca o răceală de gheaţă. Ceva neliniştitor, ceva neomenesc.

— Aş vrea ca tu să studiezi în particular cu un prieten de-al meu, îi zise Amelie. Fără plată, bineînţeles.

Îşi roti privirea în jur, buzele destinzându-i-se într-un zâmbet abia perceptibil.

— Aceasta este biblioteca lui. A mea este cu mult mai ordonată.

Claire simţi un nod stânjenitor în gât.

— Un... hm... un prieten?

— Consideri că ar constitui o problemă? o întrebă Amelie, împreunându-şi palmele albe deasupra mesei.

Lumina lumânării îi pâlpâi în pupile.

— N-nu, doamnă.

Ba da. Of, Doamne, nici nu-i venea să-şi imagineze ce ar fi putut să spună Shane.

— Sunt încredinţată că-l vei găsi cât se poate de interesant, Claire. Este, într-adevăr, una dintre cele mai strălucite minţi din câte am întâlnit în decursul îndelungatei mele existenţe, şi a învăţat atât de multe pe durata vieţii sale, încât niciodată n-ar putea să le transmită pe toate. Şi totuşi, are atât de multe de împărtăşit. Am tot căutat elevul ideal, pe cineva capabil să-şi

[7] În învăţământul universitar din SUA, 4,0 este media maximă pentru cursurile normale, fiind echivalentă cu calificativul A, adică „excepţional”

însuşească repede descoperirile realizate de el, şi să-l ajute în cercetările lui.

— A, şopti uşor Claire.

Aşadar... un vampir bătrân. Nu avusese parte de experienţe prea grozave cu cei mai bătrâni. La fel ca Amelie, erau reci şi ciudaţi şi, în majoritatea lor, plini de cruzime, pe deasupra. Ca Oliver. O, Doamne, doar nu vorbea despre Oliver, nu?

— Cine...?

Amelie îşi lăsă ochii în jos. Doar pentru o clipă, după care căută privirea lui Claire, zâmbindu-i.

— Cineva pe care nu-l cunoşti, îi zise. În orice caz, nu oficial. Numele lui este Myrnin. Este unul dintre cei mai vechi prieteni şi aliaţi ai mei. Trebuie să înţelegi, Claire, că faptele tale de când ai sosit în Morganville, inclusiv semnarea contractului cu mine, mi-au câştigat încrederea. Nu i-aş acorda o astfel de onoare oricui, decât celor pe care-i consider vrednici de ea.

Linguşeală. Claire o recunoscu limpede, şi ştiu că uşoara notă de căldură din vocea Ameliei era, după toate probabilităţile, una calculată, însă chiar şi-aşa, îşi făcu efectul. O determină să se simtă ceva mai puţin speriată.

— Myrnin, repetă ea.

— Este un nume vechi, încuviinţă Amelie, răspunzând la întrebarea din tonul lui Claire. Vechi şi uitat, în prezent, însă odinioară a fost un mare savant, renumit şi venerat. Lucrările lui n-ar trebui să fie uitate, la rândul lor.

Era ceva straniu în asta, însă Claire era prea agitată ca să-şi dea seama ce încerca să-i spună Amelie. Sau să nu-i spună. Se strădui din răsputeri să-şi înghită nodul din gât, însă acesta era aproape de mărimea unui măr otrăvit şi-i dădea impresia că se tot umflă. Nu putu decât să încuviinţeze printr-o înclinare a capului.

Amelie zâmbi. Părea un zâmbet cam artificial, mai degrabă ca o mimică pe care şi-ar fi antrenat-o în oglindă, decât una deprinsă din copilărie. Zâmbetul era ceva care pur şi simplu nu se lipea firesc pe faţa ei, trase concluzia Claire. Şi, cât se poate de clar, zâmbetul acela dispăru în câteva clipe, fără urmă.

— Dacă eşti gata... ?

— Acum?

Claire aruncă o privire involuntară, neajutorată, spre peretele gol din spatele ei. Nu se vedea nicio uşă, ceea ce însemna că nu

exista cale de retragere. Prin urmare, nu prea avea de ales.

Amelie, oricum, nu-i aştepta răspunsul. Regina de gheaţă se ridică şi merse — o, atât de asemănătoare cu o Grace Kelly a morţilor vii — spre o altă uşă mică şi scundă, cu cheia în broască. Răsuci cheia, o trase afară şi o privi pentru o clipă, după care i-o întinse lui Claire.

— Păstreaz-o, îi zise. Lasă-ţi rucsacul aici, te rog. N-aş vrea să ţi-l uiţi cumva. Vei pleca pe aceeaşi uşă prin care ai intrat.

Degetele lui Claire se strânseră în jurul cheii, simţind răceala şi duritatea metalului. Şi-o strecură în buzunarul blugilor în timp ce Amelie deschidea larg uşa, şi-şi rezemă rucsacul de un raft aflat la îndemână.

— Myrnin?

Vocea Ameliei era scăzută şi blândă.

— Myrnin, ţi-am adus-o pe fata despre care ţi-am povestit. Numele ei este Claire.

Claire cunoştea genul acela de voce. Era o voce pe care o foloseai faţă de oamenii bătrâni, bolnavi, care nu prea mai înţelegeau ce se întâmplă în jurul lor. Oameni pe care nu credeai c-o să-i mai vezi mult timp. Din partea Ameliei, era ceva cu adevărat neobişnuit, fiindcă în vocea aceea joasă aceea să simtă şi dragoste. Oare vampirii erau capabili să iubească? Păi, sigur, presupuse ea; în definitiv, Michael putea, nu? Aşa că, de ce nu şi Amelie?

Claire ieşi la iveală din spatele femeii-vampir la un semn imperativ din partea acesteia, scrutând neliniştită camera. Era mare, plină de cea mai bizară amestecătură de echipamente şi de fleacuri pe care o văzuse în viaţa ei. Un laptop nou-nouţ, cu ecran lat şi având pe post de screensaver o tremurătoare dansatoare din buric. Un abac. O trusă pentru experimente chimice care părea scoasă direct din cine ştie ce film vechi cu Sherlock Holmes. Alte şi alte cărţi, îngrămădite neglijent peste tot, absolut la voia întâmplării, în stive încovoiate, pe toate mesele. Lămpi: unele electrice, altele cu ulei. Lumânări. Sticle şi borcane şi umbre şi cotloane şi...

Şi un bărbat.

Claire clipi, fiindcă se aştepta să vadă pe cineva bătrân şi bolnav; atât de mult se aştepta, încât îşi roti din nou privirea în jur, încercând să-l găsească. Numai că singurul bărbat din încăpere stătea pe un scaun, citind paşnic dintr-o carte. Îşi

însemnă locul cu un deget, închise cartea şi-şi ridică privirea spre Amelie.

Era tânăr, sau cel puţin aşa arăta. Păr şaten, creţ, lung până la umeri, ochi mari şi negri, ca de căţeluş, şi tenul impecabil, uşor auriu. Încremenit la o vârstă de, poate, douăzeci şi cinci de ani, exact cât să i se formeze cute la colţurile ochilor. În acelaşi timp, era foarte, foarte... drăguţ.

Şi nu arăta bolnav. Absolut deloc.

— A, bun, chiar te aşteptam, zise el.

Vorbea engleza, dar cu un anumit accent, unul pe care Claire nu putea să-i identifice. Suna un pic a irlandez, un pic a scoţian, însă mai... fluid, cumva. Galez, oare?

— Claire, da? Ei bine, apropie-te, fetiţo, că nu te muşc.

Zâmbi şi, spre deosebire de recea tentativă a Ameliei, la el era o expresie caldă, autentică, plină de veselie. Claire făcu vreo doi paşi spre el. O simţi pe Amelie încordându-se în spatele ei, şi se întrebă de ce. Myrnin părea OK. Părea mai OK decât oricare alt vampir pe care-l cunoscuse până atunci, poate cu excepţia lui Sam, bunicul lui Michael... şi a lui Michael, cel mai tânăr vampir din Morganville.

— Bună, zise ea, alegându-se cu un zâmbet chiar şi mai larg.

— Vorbeşte! Excelent. N-aveam ce să fac cu cineva lipsit de coloană vertebrală. Spune-mi, micuţă Claire, îţi plac ştiinţele?

Era un mod de exprimare atât de antic... ştiinţele. De regulă, lumea spunea ştiinţa, sau specifica una anume, cum ar fi biologia, sau fizica nucleară, sau chimia. Şi totuşi, ea ştia răspunsul corect.

— Da, domnule. Ador ştiinţele.

Ochii lui negri scânteiară, plini de un amuzament uşor răutăcios.

— O, cât eşti de politicoasă. Dar filosofia?

— Păi... nu ştiu. N-am învăţat-o în liceu. Iar la facultate abia am intrat.

— Ştiinţa fără filosofie e un nonsens, zise el, cu toată seriozitatea. Dar alchimia? Ştii ceva despre ea?

La această întrebare nu răspunse decât clătinând negativ din cap. Ştia la ce se referea, însă nu era vorba doar despre prefacerea plumbului în aur, sau ceva de genul ăsta, nu? Vreun soi de şarlatanie?

Myrnin păru cuprins de o tragică dezamăgire. Lui Claire

aproape că-i venea să-l mintă şi să-i spună că luase un A la Alchimie 101[8].

— Nu fi dificil, Myrnin, îl mustră Amelie. Ţi-am spus doar, generaţia de astăzi nu priveşte cu prea multă consideraţie subiectul acesta. Nu vei găsi pe nimeni dotat cu cunoştinţe practice în domeniul artelor ezoterice, aşa că va trebui să te foloseşti de ceea ce ai la dispoziţie. După toate informaţiile, fata este foarte înzestrată. Ar trebui să fie capabilă să înţeleagă ceea ce-i vei preda, dacă vei fi răbdător.

Myrnin încuviinţă cu un aer cumpătat şi lăsă deoparte cartea. Se ridică... şi se ridică... şi se tot ridică. Era înalt, stângaci, cu picioare şi braţe lungi... ca o insectă cu înfăţişare umană. Şi vestimentaţia lui era un amalgam bizar: nu ca la o persoană fără adăpost, dar oricum aiurea. O bluză tricotată, cu dungi verticale, pe sub ceea ce semăna cu o redingotă, şi blugi, vechi de tot, cu găuri la genunchi. Şi şlapi. Claire se pomeni holbându-se la degetele lui goale de la picioare. Cumva, într-o astfel de vestimentaţie, şlapii păreau aproape indecenţi.

Însă avea picioare drăguţe.

Îşi întinse mâna spre Claire, aplecându-se ca să ajungă la nivelul ei. Ea i-o apucă, precaută, şi i-o strânse, scuturând-o puţin. Myrnin se arătă mai întâi surprins, apoi încântat. Îi scutură braţul cu suficient entuziasm încât să-i provoace dureri de umăr.

— O strângere de mână, aşa e corect să se salute lumea în ziua de azi? întrebă el. Chiar şi cu o domnişoară atât de încântătoare ? Ştiu că e un gest obişnuit în rândul bărbaţilor, însă printre femei pare un gest atât de violent...

— Da, se grăbi să-i răspundă Claire. E foarte bine. Aşa procedează toată lumea.

Dumnezeule, doar nu avea de gând să-i sărute mâna, sau ceva de genul ăsta, nu? Nu, uite că-i dă drumul şi-şi încrucişează braţele. Examinând-o cu privirea.

— Repede, ceru el. Care e simbolul pentru rubidiu?

— Hm... Rb.

— Şi numărul atomic?

Claire îşi rechemă cu disperare în minte imaginea tabelului periodic al elementelor. Se jucase cu el la fel cum se jucau alţi

[8] Terminologie uzuală în ţări ca SUA, Canada, Australia sau Africa de Sud, desemnând un curs care predă noţiunile elementare dintr-un anume domeniu

copii cu puzzle-urile, când era mai mică; îl cunoscuse în cel mai mic amănunt.

— Treizeci şi şapte.

— Numărul grupei?

Acum deja vedea pătrăţelul din tabel, la fel de real ca şi cum ar fi fost un cartonaş din mâna ei.

— Grupa unu, rosti, încrezătoare. Metale alcaline. Numărul periodic e cinci.

— Şi care sunt pericolele atunci când lucrezi cu rubidiul, micuţă Claire?

— Se aprinde spontan în contact cu aerul. Şi reacţionează violent cu apa.

— Solid, lichid, gazos, plasmă?

— Solid până la patruzeci de grade Celsius. Acesta e punctul de topire.

Aşteptă următoarea întrebare, însă Myrnin doar îşi lungi gâtul, privind-o.

— Cum m-am descurcat? se interesă ea.

— Corespunzător, răspunse el. Ai memorat bine. Însă memorarea nu înseamnă ştiinţă, iar ştiinţa nu înseamnă cunoaştere.

Myrnin păşi maiestuos spre un teanc încovoiat de cărţi, azvârli neglijent vreo câteva pe podea şi găsi un volum jerpelit pe care-l răsfoi fără prea mare preocupare pentru fragilitatea paginilor.

— A! Uite. Ia spune, asta ce mai e?

Îi întinse cartea până în faţa ochilor. Claire îşi încordă privirea spre ilustraţia neclară. Semăna un pic cu o velă pătrată, umflată de vânt. Se încruntă şi scuturâ din cap. Myrnin închise cartea cu un pocnet ascuţit, făcând-o să tresară.

— Prea multe are de învăţat, îi zise el Ameliei.

Începu să patruleze de colo-colo, după care atenţia îi fu distrasă de o retortă din sticlă, plină cu cine ştie ce lichid verde, otrăvitor, cu care începu să se joace, absent.

— Nu am timp să fac pe dădaca pentru copilaşi, Amelie. Adu-mi pe cineva care măcar să înţeleagă fundamentele a ceea ce încerc eu să...

— Ţi-am mai spus şi înainte, nu mai există nimeni în prezent capabil să recunoască simbolul acesta, şi în orice caz, domeniul nu a atras niciodată personaje dintre cele mai demne de încredere. Oferă-i o şansă lui Claire. Este capabilă să prindă

foarte repede.

Vocea îi căpătă un ton măsurat, glacial.

— Nu mă obliga să transform rugămintea în ordin, Myrnin.

El se opri din mers, dar nu-şi ridică fruntea.

— Nu mai vreau un nou discipol, rosti el, cu un accent de revoltă în glas.

— Cu toate acestea, trebuie să ai unul.

— I-ai explicat riscurile?

— Las acest lucru in seama ta. Îţi aparţine, Myrnin. Însă poţi să fii sigur de ceva. Te voi socoti răspunzător atât pentru evoluţia, cât şi pentru siguranţa ei.

Claire auzi clinchetul metalului şi, când privi în urmă, Amelie... nu mai era.

O lăsase singură. Cu el.

Când se întoarse din nou spre bărbat, Myrnin îşi ridicase ochii şi privea drept spre ea. Ochi calzi, căprui, dar acum fără vreo urmă de amuzament. Extrem de serioşi.

— Se pare că niciunul dintre noi nu prea are de ales, zise el. În consecinţă, trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt.

Bâjbâi prin teancurile de cărţi şi scoase de acolo una la fel de jerpelită şi de fragilă ca şi prima, pe care o tratase cu atâta neglijenţă, însă aceasta era mult mai subţire. O azvârli spre ea, iar Claire o prinse. Titlul de pe copertă era în engleză: Metalele în inscripţiile egiptene.

— Simbolul pe care ţi l-am arătat este pentru cupru, îi explică Myrnin. Să le ştii pe toate când mai vii mâine. Mai aştept de la tine să citeşti şi Ultima dorinţă şi testamentul lui Basil Valentine[9]. Am un exemplar pe-aici...

Începu să arunce cu cărţi în toate direcţiile, aproape cu frenezie, după care scoase un strigăt de satisfacţie în clipa în care găsi ceea ce căuta. Îi întinse şi cartea aceasta.

— Acordă o atenţie cu totul specială simbolurilor alchimice. Îţi cer să le copiezi până când ajungi să le ştii pe dinafară.

— Dar...

— Ia-le! Ia-le şi ieşi de-aici! Afară! Sunt ocupat!

Myrnin dădu buzna pe lângă ea, doborând stivele de cărţi în graba lui de a smuci uşa pe care dispăruse Amelie. Era mai înalt

---

[9] Varianta anglicizată a numelui Basilius Valentinus, alchimist german din secolul al XV-lea

cu cel puţin treizeci de centimetri decât uşa, ca o fiinţă umană într-o casă de hobiţi. Rămase pe loc, bâţâindu-şi nerăbdător piciorul, în timp ce şlapul din material plastic plescăia lovindu-se de talpă şi de podea.

— N-ai auzit? se răsti. Pleacă. Nu mai am timp acum. Ieşi. Întoarce-te mâine.

— Dar... nu ştiu cum să ajung acasă. Sau cum să mă întorc aici.

— O privi fix pentru o clipă, după care izbucni în râs.

— Trebuie să te aducă cineva. Doar n-o să configurez sistemul numai pentru tine!

Să configureze sistemul? Claire se opri pe loc, holbându-se înapoi la el.

— Care sistem? Uşile... astea?

Implicaţiile afirmaţiei lui erau ameţitoare. Dacă Myrnin se pricepea la uşile acelea, dacă el chiar le controla, pe toate cele care apăreau şi dispăreau din senin prin Morganville... Trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu cum funcţionează.

— Da, eu sunt răspunzător pentru toate astea, printre multe alte lucruri, deşi în clipa de faţă ăsta nu prea are cum să fie lucrul cel mai important, zise el. Vorbim altădată, Claire. Pleacă imediat. Mai discutăm mâine.

O apucă de umeri şi practic o îmbrânci afară pe uşă, pe care apoi o trânti după ea. Claire auzi cum palma lui lovi lemnul uşii cu o forţă năucitoare.

— Încuie-o! strigă el.

Claire îşi pescui cheia din buzunar. Abia izbuti s-o introducă în broască: lumina era slabă acolo, iar mâinile îi tremurau. Totuşi, reuşi până la urmă, şi auzi ţăcănitul greoi al încuietorii.

— Ia cheia cu tine! răcni Myrnin.

— Dar...

— Eşti răspunzătoare faţă de mine acum, Claire. Tu trebuie să mă păstrezi în siguranţă.

Vocea lui Myrnin scăzuse acum, parcă obosită.

— Păstrează-mă în siguranţă faţă de toată lumea.

Şi apoi, începu să... plângă.

— Myrnin? îl strigă Claire, aplecându-se mai aproape tic uşă. Te simţi bine? Vrei să intru şi să...

Întreaga uşă vibră de forţa loviturii lui. Claire făcu câţiva paşi împleticiţi înapoi, şocată.

Şi plânsul continuă. Un plâns de băieţel pierdut...

Claire ezită timp de câteva secunde, după care se întoarse şi observă că Amelie nu plecase, de fapt. Stătea tăcută lângă birou, la lumina singurei lumânări, şi avea pe chip o expresie reculeasă, dar tristă.

— Mintea lui Myrnin nu mai este ce-a fost. Totuşi, are şi perioade de luciditate. Şi, cu orice preţ, trebuie să profiţi la maximum de ele, ca să înveţi ce are el să-ţi transmită, învăţătura lui nu poate să se piardă, Claire. Nu trebuie să se piardă. Sunt anumite lucruri pe care le face el şi care...

Amelie se întrerupse, clătinând din cap.

— Sunt anumite proiecte în derulare care vor trebui continuate.

Inima lui Claire bătea nebuneşte şi întregul trup îi tremura.

— E nebun, e vampir, şi dumneavoastră vreţi să-i fiu elevă.

— Nu, o corectă Amelie. Îţi cer să-i fii elevă. Te vei supune, Claire, potrivit regulilor contractului pe care l-ai semnat de bunăvoie. Este o muncă preţioasă. Nu te-aş supune inutil la riscuri.

I-ai explicat riscurile? fusese întrebarea lui Myrnin.

— Care sunt riscurile? se interesă Claire.

Amelie nu făcu altceva decât să-i arate spre biblioteca de care stătea încă rezemat rucsacul fetei. Claire îl ridică, şi-l săltă pe umăr... dar se opri, fiindcă o uşă îşi făcuse apariţia pe suprafaţa goală a peretelui. O uşă din lemn solid, cu un mâner simplu. Absolut la fel ca uşile de la universitate.

— Deschide-o, îi ceru Amelie.

— Dar...

— Deschide uşa, Claire.

Claire o deschise şi strălucirea tuburilor fluorescente şi mirosul impersonal al aerului condiţionat din clădirea administrativă năvăliră ca un val asupra ei.

Amelie suflă în lumânare. Prin întunericul lăsat, Claire n-o mai vedea.

— Fii pregătită la ora patru, mâine, în Casa Studenţilor, o instrui Amelie. Vine Sam să te ducă. Îţi propun să te ocupi de lecturile pe care ţi le-a indicat Myrnin. Şi, Claire... să nu-i spui nimănui despre ceea ce faci aici. Absolut nimănui.

Abia când se văzu pe coridor, cu uşa închisă în urma ei, Claire îşi dădu seama de faptul că Amelie nu-i răspunsese la întrebare.

Deschise uşa din nou, dar... în faţa ochilor nu-i apăru altceva decât o cameră plină cu mormane de piese de mobilier stricate, aruncate. Ceva se mişcă pe furiş într-un colţ. Se vedea o fereastră cu storuri strâmbe, însă nici urmă de Amelie. Nici urmă de peştera plină cu cărţi. Nici urmă de Myrnin.

— E bolnav, rosti cu voce tare Claire, spre vietatea care se foia prin colţul acela, în spatele unui pupitru rămas în trei picioare. De-aia vorbea ea aşa cu el. E bătrân, e bolnav, poate chiar muribund.

Vampirii puteau să se îmbolnăvească. Vampirii puteau să şi moară? Nu ştia de ce, însă niciodată nu se gândise la aşa ceva.

Închise încetişor uşa, îşi aranjă pe umăr povara rucsacului şi-şi coborî privirea spre cele două cărţi străvechi din mâna ei.

Ultima dorinţă şi testamentul.

Tot ce spera era să nu fie un semn care să-i prevestească viitorul.

Eve trăncăni pe toată durata drumului spre casă despre cum i se desfăşurase ziua, povestindu-i întruna despre un băiat care se străduise din răsputeri s-o convingă să iasă cu el, ca şi despre iubitul lui Amy, Chad, care trecuse pe-acolo să ajute la curăţenie şi care era de-a dreptul un drăguţ, şi că şeful ei era o scursură a societăţii, dar bine măcar că-i mărise salariul cu douăzeci de cenţi pe oră.

— Cred că asta a fost pentru că n-am luat-o la fugă după primele două săptămâni, zise Eve, numai că părea entuziasmată, iar Claire se bucură pentru ea. Mda, adăugă, asta nu înseamnă decât vreo doi dolari în plus pe săptămână, dar...

— Dar tot e ceva, încuviinţă Claire. Felicitări, Eve. O meriţi. Eşti foarte bună pentru meseria asta. Pun pariu c-ai fi în stare să conduci singură toată cafeneaua, dac-ai vrea.

— Eu? Să fiu manager? replică Eve, râzând cu atâta poftă încât i se tăie respiraţia. Mda, de parcă aş vrea eu să ajung Dictatorul de Tinichea al unei cafenele! Fii serioasă.

— Nu, chiar am vorbit serios. Eşti drăguţă, lumii îi place de tine, te pricepi la ceea ce faci. Ai fi în stare. Şi ai face-o foarte bine.

Eve o fulgeră cu o privire piezişă, aproape încruntată.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— Mhî.

— Nu ştiu dacă sunt pregătită pentru munca de manager. Nu trebuie să porţi cravată pentru aşa ceva?

— Dar tu ai o cravată, îi atrase atenţia Claire, cu toată seriozitatea.

— Da, una imprimată cu Moartea cu coasa. Hei, dar stai puţin! Ăsta ar putea să devină stilul meu, ca manager! Mai fă tu pe nebunul, că-ţi iau gâtul, papagalule! declamă Eve, zâmbind. Zău c-ar trebui să predea chestii de-astea la şcoala de management.

— Probabil că asta şi fac, pe-aici, oftă Claire.

— Ce-i cu tine, CJ?

CJ venea de la Claire-Jder, numele de alint pe care i-l dăduse Eve. Lui Claire nu i se părea că ar fi semănat prea mult cu un jder, nici măcar cu unul împăiat, dar probabil că rima fusese criteriul.

— Zău, că pari de-a dreptul, nu ştiu cum, gânditoare, insistă Eve.

— Mda, păi...

Nu avea cum să-i povestească lui Eve despre Myrnin.

— Lecţiile, şi alte alea.

— Mda, numai că niciodată până acum nu se mai aflase într-o astfel de stare apăsătoare, de genul „treci sau pici”. Frunzărise cartea despre inscripţiile egiptene. Explicaţiile erau destul de clare, cu toate că nu era prea sigură dacă totul de-acolo ţinea cu adevărat de egipteni. Interesantă, totuşi. În schimb, cealaltă, Ultima dorinţă şi testamentul, era cu mult mai dificilă. Grămezi de simboluri într-un stil de notaţie bizară pe care ea nu-l înţelegea. Avea să stea toată noaptea trează, încercând doar să se asigure că memorează măcar noţiunile de bază.

— Eve... s-a întâmplat vreodată în Morganville ca o persoană să-şi încalce contractul? Adică, să şi rămână în viaţă pe urmă?

— Contractul? se miră Eve, săgetând-o cu o altă privire, care de data aceasta conţinea clar şi o notă de încruntare. Te referi la un contract cu vampirii? Sigur. Lumea a încercat de toate, din când în când. Dar nu cu prea mare succes.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe vremuri, îi spânzurau. Astăzi, cred că doar îi aruncă în închisoare, lăsându-i să putrezească pe-acolo, dacă nu cumva i-or mânca vampirii. Dar, ia stai, noi două n-avem de ce să ne facem griji pe tema asta, corect? Trăieşte liberă, sau mori! Bate palma! strigă Eve, ridicându-şi mâna.

Claire bătu palma cu ea, dar fără prea mare entuziasm. Se gândea la cum simţise atunci stiloul în mână, mişcându-l pe hârtia aceea rigidă. Semnând că-şi închină viaţa altcuiva. Şi i se făcu ruşine.

— De ce? o întrebă Eve.

— Hm?

— De ce mă întrebi?

Eve viră pe strada Lot, şi lumina de la ferestrele Casei Glass — a unora dintre ele — se revărsă pe caldarâmul din faţa lor.

— Haide, zi, Claire. Vreo cunoştinţă de-a ta se gândeşte să facă aşa ceva?

— Hm... e un tip, de la şcoală. Eu doar l-am auzit zicând... şi mi-am pus întrebarea, atâta tot.

— Ei bine, nu-ţi mai pune întrebări. E problema lui, nu a ta. Gata pentru exerciţiul de incendiu? Iute ca un iepuraş! Fugi!

Eve frână cu putere, oprind Cadillacul negru. Claire deschise brusc uşa din dreptul ei şi o rupse la fugă, ocolind spatele automobilului, izbi cu piciorul portiţa albă din ţăruşi, apoi urcă în goană treptele, cu cheile casei în mână. Auzi motorul stingându-se, apoi ţăcănitul zgomotos al pantofilor lui Eve în urma ei.

Deodată, paşii lui Eve încetară. Încetară de tot. Claire se răsuci ca un titirez, înfricoşată şi aşteptându-se să vadă un vampir repezindu-se, însă Eve doar scotocea prin cutia poştală, scoţând de-acolo câteva mărunţişuri, după care sui în fugă treptele, frunzărind corespondenţa din mers.

Claire trecu pragul, iar Eve o urmă, trântind uşa după ele cu şoldul şi împingând zăvorul cu cotul, scamatorie pe care Claire nici măcar n-ar fi încercat-o vreodată... sau, oricum, n-ar fi reuşit s-o ducă la îndeplinire cu atâta graţie.

— Factura pentru curent, factura pentru apă... factura pentru internet. A, şi ceva pentru tine, anunţă Eve, extrăgând din teanc şi întinzându-i un mic plic căptuşit cu bule. N-are adresa expeditorului.

Cine ar fi putut să-i trimită ei ceva? Păi, mami şi tati, sigur, iar câteodată mai primea vreo carte poştală de la o nulă. Fosta ei colegă de liceu, Elizabeth, îi trimisese şi ea o ilustrată de la Texas A&M[10], însă doar o dată. Claire nu cunoştea caligrafia

---

[10] Universitate cu sediul în localitatea College Station, cea mai mare instituţie din Texas şi a şaptea ca mărime din S.U.A. numită iniţial şi Agricultural and Mechanical College of Texas (Şcoala superioară agricolă şi mecanică din

îngrijită de pe plic. Eve o lăsă şi plecă mai departe prin antreu, urlând ca să le dea de ştire lui Michael şi lui Shane că sosiseră, la care Michael răspunse cu un alt urlet:

— Hai încoace şi fă-mi ceva de mâncare; imediat, femeie!

— Ultimele ştiri, Michael: era vorba că te-ai transformat într-o creatură malefică, nu într-un mitocan!

Claire rupse plicul şi-l desfăcu, iar din el îi alunecă în palmă o cutiuţă pentru bijuterii. Drăguţă: îmbrăcată în catifea roşie, cu un soi de relief auriu. Simţi cum i se strânge pielea la ceafă. O, nu!

Bănuielile i se confirmară după ce deschise capacul şi văzu brăţara din aur odihnindu-se pe catifeaua sângerie. Era drăguţă şi nu prea mare: destul cât să-i alunece pe una dintre micile ei încheieturi.

Simbolul Fondatoarei era gravat cu discreţie într-un mic cartuş aurit.

O, nu!

Claire îşi muşcă buza şi fixă îndelung cu privirea brăţara, apoi trânti capacul cutiuţei, pe care o strecură la loc în plic, şi se duse spre bucătărie, unde-i găsi pe Eve şi pe Michael.

— Ce zici? o întrebă Eve, care tocmai scotea vasele din bufet, în timp ce Michael scotocea prin frigider. Eşti de acord cu spaghetele?

— Sunt, confirmă Claire, întrebându-se dacă arăta înspăimântată.

Spera să nu fie aşa, dar şi să fi fost, Eve oricum avea ochi numai pentru Michael, iar el, numai pentru Eve, ceea ce însemna că avea să fie scutită de orice inspecţie semnificativă, atât timp cât îşi făceau ei ochi dulci.

Dar asta numai până când se întoarse şi dădu nas în nas cu Shane, care intrase pe uşa bucătăriei după ea. Deodată, plicul din mâna ei i se păru că frige şi că e greu ca plumbul, şi făcu fără să vrea un pas înapoi.

Ceea ce-l făcu să se simtă jignit. Văzu asta după fulgerul din ochii lui.

— Salut, zise el. Ce ai, eşti bine?

Ea făcu un semn de încuviinţare, simţindu-se incapabilă să vorbească, fiindcă dacă ar fi spus ceva, orice, ar fi trebuit să fie

---

Texas), iniţiale pe care şi le-a menţinut şi după etinderea profilului

o minciună. Shane se apropie de ea şi-i puse o mână caldă pe obraz. Îi făcu bine, atât de bine, încât se lăsă în palma lui, apoi şi mai departe, în braţele lui. O făcea să se simtă mică şi iubită şi, pentru doar o clipă, ceea ce se afla în pachetul din mâna ei nu mai avu importanţă.

— Munceşti prea mult, îi zise el. Arăţi palidă. Probleme la şcoală?

— La şcoală totul e bine, îi răspunse ea.

Şi nu era o minciună, fiindcă şcoala categoric nu mai avea de ce s-o sperie.

— Cred că aş avea nevoie de mai mult somn, adăugă ea.

— Nu mai sunt decât vreo câteva zile până la weekend, o încurajă el, sărutând-o pe creştet, după care îi şopti: Hai la mine în cameră. Am nevoie să vorbesc ceva cu tine.

Ea clipi nedumerită, însă el deja se retrăsese şi pornise spre uşă. Aruncă o privire peste umăr, spre Eve şi Michael, însă ei sporovăiau fericiţi, în timp ce Eve potrivea flacăra sub oală; nu observaseră nimic.

Claire îşi îndesă pacheţelul în rucsac, pe care-l închise bine cu fermoarul, apoi îl urmă pe Shane la etaj.

Camera lui Shane era extrem de funcţională, şi-atât: nu-şi făcea patul niciodată, deşi acum făcu o tentativă de a netezi aşternuturile şi de a azvârli o pătură peste ele. Vreo două postere pe pereţi, nimic special. Nu tu fotografii, nu tu bileţele care să-i aducă aminte de ce avea de făcut. Nici nu-şi petrecea prea mult timp acolo, în afara orelor în care dormea. Cea mai mare parte a bunurilor personale şi le înghesuise în şifonier.

Claire îşi rezemă rucsacul de perete şi se aşeză pe pat, lângă el.

— Ce e? îl întrebă.

Şi, dacă s-ar fi aşteptat la o sălbatică repriză de giugiuleală înainte de cină, ar fi avut parte de o dezamăgire. El nici măcar n-o cuprinse cu braţul.

— Mă gândesc să plec, o anunţă el.

— Să pleci? Dar Eve tocmai pregăteşte masa...

Shane întoarse capul spre ea, privind-o drept în ochi.

— Să plec din Morganville, ziceam.

Ea se simţi cuprinsă de un val de panică.

— Nu. Nu se poate.

— Am mai făcut-o şi altădată. Uite ce e, oraşul ăsta... nu m-

am întors aici pentru că mi-ar fi fost dor de el. M-am întors pentru că m-a trimis tata, iar acum, că el a venit şi-a plecat, iar eu nu mă mai ocup de treburile lui murdare...

Privirea lui Shane o implora să-l înţeleagă.

— Vreau să am şi eu o viaţă, Claire. Iar locul tău nu e aici. N-ai de ce să rămâi. Or să te ucidă. Ba nu, mai rău. Or să te facă să fii una de-a lor, un mort viu în plus. Şi nu mă refer la vampiri. Nimeni dintre cei de-aici nu are puls, nu cu adevărat.

— Shane...

El o sărută, şi buzele lui erau calde şi umede şi moi şi insistente...

— Te rog, şopti el. Trebuie să plecăm din oraşul ăsta. O să iasă rău. O simt.

Doamne, de ce făcea el asta? De ce acum?

— Nu pot, răspunse ea. Eu... şcoala, şi... pur şi simplu, nu pot, Shane. Nu pot să plec.

Semnătura ei, pe o bucată de hârtie. Sufletul ei, pe o tavă. Fusese preţul pe care-l plătise pentru siguranţa lor, însă trebuia să-l plătească şi în continuare, nu? În calitate de ucenică a lui Myrnin. Şi, după bănuielile ei, un astfel de curs nu putea fi urmat şi la fără frecvenţă.

— Te rog.

Fusese abia o şoaptă din partea lui, buzele li se atingeau şi, sincer vorbind, ar fi făcut orice pentru el când vorbea pe tonul acesta, numai că, în clipa de faţă...

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

— Ce să se-ntâmple?

— A fost ceva legat de Michael? Te-a... l-ai... ?

Nici măcar nu ştia ce-ar fi vrut să-l întrebe, însă era clar că îl tulburase ceva, şi-l tulburase profund, iar ea habar n-vea despre ce putea să fie vorba.

El o privi îndelung, apoi se îndepărtă de ea, se ridică şi se duse la fereastră, privind spre curtea din spatele casei, pe care n-o foloseau niciodată.

— A sunat tata, îi explică. Mi-a zis că o să se-ntoarcă şi că vrea să fiu pregătit să dobor vreo câţiva vampiri. Aşa că, dacă mai rămân, o să fiu obligat să-l omor pe Michael. Nu vreau să mai stau aici, Claire. Nu pot.

Nu voia să mai fie obligat să aleagă, nu încă o dată. Claire îşi muşcă buza cu putere; îi simţea suferinţa din voce, cu toate că

el n-o lăsa să i-o citească şi pe faţă.

— Şi chiar crezi că tatăl tău o să se-ntoarcă?

— Mda. Până la urmă. Poate că nu luna asta, poate că nu anul ăsta, dar... într-o zi. Şi, data viitoare, o să aibă tot ce-i trebuie ca să declanşeze aici un adevărat război.

Shane se cutremură; îi văzu muşchii spatelui încordându-se pe sub tricoul strâmt, gri, pe care-l purta.

— Şi pe tine trebuie să te scot de-aici, până nu păţeşti şi tu ceva, adăugă Shane.

Claire se ridică, se duse spre el şi-l cuprinse în braţe din spate. Se rezemă de el, îşi lăsă capul pe spinarea lui şi oftă.

— Mai multe griji îmi fac pentru tine, zise ea. Tu şi necazurile...

— Mda, replică el, făcând-o să-i ghicească zâmbetul după sunetul vocii. Suntem nedespărţiţi.

Spaghetele ieşiră gustoase, şi o mică porţie de rugăminţi îl convinse şi pe Shane să se aşeze şi să mănânce. Stătu vizavi de Michael, însă nu vorbiră între ei şi nici nu-şi întâlniră privirile. Una peste alta, o atmosferă destul de politicoasă. Claire tocmai începuse să se relaxeze, când Shane întrebă, aparent inofensiv:

— Ai pus ceva mai mult usturoi în mâncarea asta, Eve? Ştii cât de mult îmi place usturoiul.

Ea îi aruncă o privire asasină.

— A, tot cartierul ştie.

Apoi, o altă privire, de scuză, spre Michael.

— E bine, nu? Nu e prea mult?

Fiindcă usturoiul nu era ceva care să le placă prea mult vampirilor. Acesta era şi motivul pentru care Shane avea tendinţa să-l folosească drept condiment la aproape orice ai fi mâncat.

— E perfect, îi răspunse Michael, însă doar ciugulea din mâncare şi arăta un pic cam palid. Apropo, Monica a trecut pe-aici. Pe tine te căuta, Claire.

Shane şi Eve scoaseră simultan câte un geamăt. Măcar o dată, tustrei colegii ei de locuinţă erau întru totul în consens. Şi tustrei o priveau fix.

— Ce-i? întrebă ea. Vă jur, nu e... doar nu mă dau pe lângă ea, sau alte de-astea! E doar... e nebună, bine? Nu sunt prietenă cu ea. Nu ştiu de ce tot vine pe-aici.

— Probabil că are de gând să-ţi mai însceneze ceva, îşi dădu cu părerea Eve, în timp ce-şi mai punea spaghete în castron. Aşa cum a făcut şi la balul frăţiei. A, chiar, Monica dă o petrecere vinerea asta, aţi auzit? Ceva super-exclusiv, umblă vestea prin tot oraşul. Bănuiesc că e ziua ei de naştere, sau ziua ei de mi-a-dat-bani-tăticul, sau ce-o mai fi. Ar trebui să dăm şi noi buzna pe-acolo.

— Îmi cam place cum sună ideea, o aprobă Shane. Să intrăm pe şest la petrecerea Monicăi.

Aruncă o privire spre Michael, după care şi-o abătu în grabă.

— Dar la tine cum e? Ar fi cumva o încălcare a regulilor de conduită vampirice, sau mai ştiu eu ce?

— O sugi, Shane.

— Băieţi, interveni Eve, pe un ton afectat. Limbajul! Avem o

minoră la masă.

— Păi, replică Shane, eu de fapt nici nu aveam de gând s-o fac.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Doar n-o fi prima oară când aud aşa ceva. Sau când spun.

— Tu n-ar trebui s-o spui, îi atrase atenţia Michael, profund serios. Nu, serios vorbind. Fetele ar trebui să spună „o lingi", nu „o sugi". Totuşi, n-aş recomanda folosirea expresiei „muşcă-mă". Cel puţin, nu pe-aici.

Eve se înecă brusc cu spaghetele ei. Shane o bătu pe spinare, însă râdea şi el, şi Michael râdea, iar Claire, după ce-i privi încruntată preţ de câteva secunde, se văzu nevoită să se predea şi să admită că, la urma urmei, chiar era de râs.

Totul era aşa cum trebuia.

— Aşadar, vineri seară? întrebă Eve, ştergându-şi lacrimile şi icnind printre hohotele de râs. Pe-tre-ce-reee? Fiindcă tare bine mi-ar pica o refulare ca lumea.

— Eu mă bag, anunţă Michael, luând bărbăteşte o gură de spaghete, ceea ce o făcu pe Claire să se întrebe dacă nu cumva îl cam ardeau. Părerea mea, adăugă el, e că dacă sunt şi eu cu voi, nu prea mai are cum să ne lase pe-afară. Vampir, statut de VIP. Chestia asta ar putea să fie şi bună la ceva.

Shane îl privi şi, pentru o clipă, în ochi avu acea căldură căreia Claire îi simţea atât de mult lipsa, însă apoi dispăru din nou, iar zidul se înălţă ferm la loc între cei doi prieteni ai ei.

— Trebuie să fie drăguţ, zise el. Ar fi cazul să mergem toţi, dacă tot e să-i stricăm Monicăi seara.

Îşi terminară restul mesei într-o tăcere stânjenită. Claire îşi dădu seama că se gândea neîntrerupt la cutiuţa din catifea roşie care-o aştepta sus, în camera ei, şi se strădui să nu se arate vinovată. Probabil că nu reuşi. Îl observă pe Michael urmărind-o cu o privire neobişnuit de concentrată; ori îi simţise stânjeneala, ori se întreba încă de ce nu se entuziasmase ea de posibilitatea de a merge la petrecerea Monicăi.

Mâncă în prea mare grabă, îşi curăţă vasele şi se repezi spre camera ei, bălmăjind din mers o scuză legată de temele pentru şcoală. În definitiv, nu se putea spune că ei n-ar fi fost obişnuiţi cu toceala ei. Era rândul lui Shane să spele vasele, aşa că asta avea să-l ţină ocupat pentru o vreme.

Cutiuţa era în acelaşi loc în care o lăsase, pe măsuţa pentru

toaletă. O înhăţă, se lipi cu spatele de perete şi se lăsă să alunece, aşezându-se turceşte pe podea şi cântărind cutiuţa în palmă.

— Te întrebi dacă s-o porţi sau nu, rosti Amelie, iar Claire scoase un scâncet de surprindere.

Eleganta bătrână vampir, total în largul ei, stătea pe străvechiul fotoliu tapiţat cu catifea din colţul camerei, cu mâinile împreunate cu pedanterie în poală. Arăta ca un tablou, nu ca o persoană; exista ceva la ea — acum, mai mult ca oricând — care dădea impresia de antic şi de răceală de marmură.

Claire se grăbi să se ridice în picioare, simţindu-se jenată de gestul ei, însă pur şi simplu nu puteai să stai jos când era Amelie de faţă. Amelie îi aprobă politeţea cu o graţioasă înclinare a capului, însă altfel nici nu se clinti.

— Îmi cer scuze pentru faptul că te-am luat prin surprindere, Claire, însă aveam nevoie să discut cu tine între patru ochi, zise ea.

— Dar cum aţi intrat aici? Vreau să zic, e casa noastră... vampirii nu sunt... ?

— Împiedicaţi să intre? Nu, când e vorba despre casa unui alt vampir; şi chiar dacă aţi fi cu toţii oameni obişnuiţi, până la urmă casa tot mie îmi aparţine. Eu am construit-o, la fel cum am construit toate Casele Fondatoarei. Casa mă cunoaşte, aşa că nu am nevoie de permisiunea nimănui când vreau să intru în ea.

Ochii Ameliei sclipiră prin întuneric.

— Te deranjează, cumva? o întrebă.

Claire înghiţi în sec, fără să-i răspundă.

— Ce doriţi?

Amelie îşi înălţă un deget lung şi subţire, arătând spre cutiuţa din catifea roşie din mâna lui Claire.

— Vreau să-ţi pui brăţara.

— Dar...

— Nu este o cerere. Este o dispoziţie.

Claire fu străbătută de un frison, fiindcă, deşi intonaţia Ameliei rămăsese egală, suna... dură. Deschise cutiuţa şi o scutură, lăsând să-i cadă brăţara în mână. O simţea grea şi caldă în palmă; o privi cu multă atenţie.

Nu avea vreo închizătoare, însă se vedea clar că era prea mică pentru încheietura ei.

— Nu ştiu cum să...

Zări cu coada ochiului un fel de fulger şi, până să ridice capul, Amelie luase deja brăţara în palma ei, iar degetele reci şi puternice îi înlănţuiau braţul.

— Este făcută special pentru tine, zise Amelie. Nu te mişca. Spre deosebire de brăţările purtate de majoritatea celorlalţi copii, a ta nu poate fi scoasă. Contractul pe care l-ai semnat îmi conferă acest drept, înţelegi?

— Dar... nu, eu nu vreau...

Prea târziu. Amelie se mişcă, iar brăţara păru să treacă prin pielea şi prin oasele lui Claire, încercuindu-i cu fermitate încheietura. Claire încercă să-şi smulgă mâna, însă nu avea cum să scape, la cât de puternică era Amelie. Bătrâna vampir zâmbi şi-o mai ţinu de mână doar o clipă, cât să-şi impună punctul de vedere, abia apoi dându-i drumul. Claire începu să-şi răsucească disperată brăţara, strângând-o între degete, căutându-i mecanismul secret.

— Trebuie procedat astfel, în stilul clasic, declară Amelie. Brăţara aceasta îţi va salva viaţa, Claire. Ia aminte la ce-ţi spun. Este un favor pe care l-am acordat foarte rar în viaţa mea. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

Recunoscătoare? Claire se simţea ca o căţeluşă în lesă, senzaţie pe care o detesta. O privi încruntată pe Amelie, iar zâmbetul bătrânei vampir se înteţi. Nu prea putea să afirme că ar fi devenit mai vesel: exista în zâmbetul acela ceva care submina total întreaga noţiune de linişte.

— Ei, poate că-mi vei fi recunoscătoare ulterior, trase concluzia Amelie, înălţându-şi sprâncenele. Foarte bine. Acum, te las. Nu mă îndoiesc de faptul că ai de învăţat.

Şi cum aş putea s-o ascund de prietenii mei? o luă gura pe dinainte pe Claire, în timp ce Amelie se îndrepta spre uşă.

— Dar n-o ascunzi, replică Amelie, deschizând uşa fără o descuie. Nu uita. Trebuie să fii bine pregătită pentru mâine, la Myrnin.

Şi, cu asta, ieşi pe coridor, închizând uşa după ea. Claire se repezi într-acolo şi apăsă clanţa, însă aceasta refuză să se clintească. Până reuşi ea să tragă siguranţa şi să deschidă uşa, Amelie era deja dispărută. Coridorul era pustiu. Claire rămase pe loc, ascultând zgomotul farfuriilor din bucătărie şi râsetele înfundate, şi-i veni să plângă.

Se frecă la ochi, trase aer adânc în piept, apoi se duse la biroul ei, încercând să înveţe.

Ziua următoare fu un veritabil vârtej încărcat de cursuri, teste şi grupuri de discuţii, iar Claire se bucură când sosi, în sfârşit, pauza de prânz. Se simţea aiurea, îmbrăcată în tricoul ei cu mâneci lungi, însă era singurul, din tot ce avea, capabil să-i ascundă brăţara, şi ea îşi dorea cu disperare s-o ascundă. Până acum, totul fusese bine. Eve n-o observase, iar Shane nu se trezise când plecaseră ele spre şcoală. Cât despre Michael, nici urmă de el. Aseară o apucase disperarea şi încercase vreo două metode de a tăia panglica din aur: cu o pereche de foarfece, apoi cu o alta, pentru tăierea şuruburilor, ruginită, găsită la subsol; nu reuşi decât să rupă lama foarfecelor, iar unealta pentru şuruburi era prea grosolană şi aluneca mereu de pe metal.

Nu putea să reuşească de una singură, şi nici să ceară ajutor nu avea cum.

N-am cum s-o ascund la nesfârşit.

Ei bine, putea oricum să încerce.

Claire se îndreptă spre Casa Studenţilor şi spre cafeneaua de acolo, unde o găsi pe Eve necăjită, îmbujorată pe sub pudra de orez de pe obraji, singură cuc în spatele tejghelei.

— Amy unde e? se interesă Claire, întinzându-i trei dolari pentru o moca. Credeam că lucrează toată săptămâna.

— Mda, fără glumă, şi eu. L-am sunat pe şefu', dar mi-a zis că e bolnav, şi la fel şi Amy, aşa că azi nu sunt decât eu. Şi nu există destulă cafea pe lumea asta ca să-mi uşureze situaţia.

Eve îşi suflă părul de pe fruntea înfierbântată şi o zbughi spre aparatul pentru espresso, unde începu să toarne dozele.

— Ai avut vreodată un coşmar din ăla, când alergi şi toţi ceilalţi stau pe loc, dar tu tot nu poţi să-i prinzi din urmă?

— Nu, îi răspunse Claire. De obicei, în ale mele sunt goală în clasă.

Eve zâmbi larg.

— Pentru asta, ai o doză gratuită de caramel. Du-te să stai la masă. N-am nevoie să-mi bântui şi tu pe-aici ca toţi vulturii ăştia.

Claire îşi ocupă un pupitru pentru studiu şi-şi întinse cărţile, îşi luă ceaşca de moca atunci când Eve îi strigă numele, şi căscă,

deschizând din nou Ultima dorinţă şi testamentul. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii memorând simbolurile, însă era foarte dificil. Le prinsese pe toate cele ale egiptenilor, însă acestea erau cu mult mai greu de desluşit, şi avea ea o senzaţie că Myrnin nu se va arăta prea iertător faţă de greşeli.

O umbră i se aşternu peste carte. Îşi ridică privirea şi-l văzu pe detectivul Travis Lowe, însoţit de partenerul lui, Joe Hess, imediat în spatele lui. Îi cunoştea destul de bine pe amândoi: îi fuseseră de ajutor pe toată acea perioadă dementă când tatăl lui Shane bântuise prin Morganville, încercând (şi reuşind) să omoare vampiri. Cei doi poliţişti nu purtau brăţări şi nu erau Protejaţi; din câte înţelesese ea, îşi dobândiseră un soi de statut special. Nu ştia precis cum de reuşiseră, însă trebuie să fi fost vorba despre un act de veritabil curaj.

— 'Neaţa, Claire, zise Hess, trăgându-şi un scaun.

Lowe îl imită. Ca statură, nu erau chiar atât de asemănători: Hess era înalt şi cam slab, dar vânjos, cu o faţă lunguiaţă, în timp ce Lowe era bondoc şi cu un început de chelie. însă în ochi aveau o expresie identică: atentă, ascunsă, prudentă.

— Ce-ai mai făcut? o întrebă el.

— Totul a fost bine, răspunse ea, împotrivindu-se tentaţiei aproape copleşitoare care o îndemna să-şi ducă mâna la brăţară, să se joace cu ea. Care-i problema? S-a întâmplat ceva?

— Mda, zise Lowe. Cam aşa s-ar putea spune. Uite, Claire, este... îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar am găsit cadavrul unei fete în spatele casei voastre. De fapt, gunoierii au găsit-o, azi-dimineaţă.

Cadavrul unei fete? Claire îşi înghiţi nodul din gât.

— Cine era?

— Amy Callum, o informă Hess. E localnică. Familia ei stă la doar câteva străzi de voi. Ai ei au fost destul de dărâmaţi la auzul veştii.

Amy? Amy-de-la-cafenea? O, nu...

— O cunosc, zise Claire, cu o voce pierită. Lucra cu Eve. Trebuia să fie aici, azi. Eve zicea că...

Eve. Claire îşi întoarse privirea şi observă că Eve ciripea veselă în continuare, luând comenzi şi încasând bani. Ei nu-i spuseseră încă.

— Sunteţi siguri că era casa noastră? se interesă ea.

— Claire...

Cei doi detectivi schimbară între ei o privire, care sigur nu era de bine.

— Cadavrul ei era îndesat în pubela voastră. Suntem siguri.

Claire simţi că o ia cu leşin. Atât de aproape... ea dusese gunoiul abia alaltăieri, nu? Aruncase pungile cu gunoi în pubelă. Amy trăia pe-atunci. Iar acum...

— Ai văzut ceva azi-noapte? o întrebă Hess.

— Nu, am fost... era întuneric când am ajuns acasă. Şi pe urmă am stat să învăţ toată noaptea.

— Ai auzit ceva? Poate vreun zgomot dinspre pubele?

— Nu, domnule. Ascultam muzică în căşti. Îmi pare rău.

Îşi aminti că Shane privise afară pe fereastră. Poate că văzuse pe cineva. Dar i-ar fi spus, nu? Doar nu i-ar fi ascuns el aşa ceva.

Un gând îngrozitor o izbi deodată, făcând-o să privească fix în ochii calmi, obiectivi ai lui Hess.

— A fost cumva...

Era prea multă lume prin preajmă, aşa că doar mimă atingerea colţilor în gât. Detectivul scutură din cap.

— Era la fel ca ultima pe care am găsit-o, zise Lowe. Nu putem să-i excludem total pe prietenii noştri colţoşi, dar nu se potriveşte cu stilul lor. Dar ştii cu al cui stil se potriveşte, în schimb?

— Cu al lui Jason, rosti Claire, ca paralizată. Al fratelui lui live. Tot liber e?

— Încă nu l-am prins cu nimic ilegal. Dar o să-l prindem. E prea dement ca să ducă o viaţă sănătoasă, replică Lowe; examinând-o din ochi. Tu nu l-ai văzut, nu?

— Nu.

— Bun.

Ca la un semnal, Hess şi Lowe se ridicară de pe scaunele lor.

— Ar fi cazul s-o anunţăm şi pe Eve. Uite ce e, dacă-ţi vine vreo idee, ne suni, da? Şi să nu ieşi singură. Protecţia nu acoperă şi aşa ceva.

Şi Lowe privi cu subînţeles spre încheietura ei, iar Claire simţi cum se înroşeşte, ca şi cum el ar fi ghicit ce culoare aveau chiloţeii de pe ea.

— Dacă trebuie să ieşi, mergi cu unul dintre prietenii tăi, bine? continuă el. La fel şi pentru Eve. O să încercăm să stăm cu ochii pe voi, dar prevederea e cea mai bună apărare.

Claire îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau. Făcură

schimb de saluturi cu un tânăr înăltuţ care venea spre ea. Pentru o clipă, avu impresia că era Michael — avea acelaşi mers, cam aceeaşi statură — însă apoi lumina se reflectă în părul lui. Era roşu, nu blond, ca al lui Michael.

Era Sam. Sam Glass. Bunicul lui Michael. Amelie o anunţase că Sam avea s-o însoţească la Myrnin, doar că ea uitase. Ei, dar era OK. Lui Claire îi plăcea de Sam. Era liniştit şi blând şi nu semăna aproape deloc a vampir, dacă făceai abstracţie de paloarea pielii şi de uşor bizara strălucire a ochilor. Exact ca Michael, dacă se gândea mai bine. Dar, în definitiv, ei erau cei mai tineri dintre vampiri şi — ciudată coincidenţă — se şi înrudeau. Poate că, pe cât înaintau în vârstă, pe atât se îndepărtau de înfăţişarea normală.

— Bună, Claire, i se adresă Sam, de parcă ar fi stat de vorbă doar acum cinci minute, deşi ea nu-l mai văzuse de aproape o săptămână, pe puţin.

Nu putea decât să presupună că trecerea timpului era percepută altfel de vampiri.

— Ce-au vrut de la tine? o întrebă.

Purta un tricou cu emblema TPU şi blugi, ceea ce-l făcea să arate destul de sexy. Sexy, pentru un vampir roşcat, oricum. Şi avea un zâmbet drăguţ, chiar dacă un pic absent însă Claire nu era genul lui. Din câte ştia, Sam era încă îndrăgostit până peste cap de Amelie, idee care i se părea mai năstruşnică şi decât teoria corzilor aplicată la suprafeţele curbe.

El îşi aştepta încă răspunsul. Claire se strădui să înjghebe unul.

— Era vorba despre o fată moartă. Au găsit-o în pubela noastră. Amy se numea. Amy Callum.

Chipul vioi şi deschis al lui Sam se întunecă.

— Fir-ar să fie. Cunosc familia, sunt oameni de treabă. O să trec pe la ei.

Se aşeză şi se aplecă spre ea, coborând tonul.

— N-a fost omorâtă de vampiri, măcar atâta lucru ştiu. Aş fi auzit până acum dacă şi-ar fi făcut cineva de cap.

— Nu, îl aprobă Claire. Se pare că ar fi fost omorâtă de unul de-al nostru.

Deodată, îşi dădu seama, îngrozită, că el nu era tocmai de-al nostru, ceea ce o făcu să se înroşească toată.

— Am vrut să zic... unul... din rândul oamenilor.

Sam îi zâmbi, însă privirea îi era un pic tristă.

— Nu e nicio problemă, Claire. M-am obişnuit până acum. Locuim într-un oraş împărţit în noi şi ei.

Îşi cobori privirea spre propriile palme, care se odihneau relaxate pe tăblia mesei.

— Eu trebuie să te duc la întâlnirea ta.

— Mda, zise Claire, grăbindu-se să-şi închidă cărţile şi să le îndese în rucsac. Scuză-mă, nu mi-am dat seama cât e ceasul.

— Nu-i nicio grabă, o linişti el. Dar tot fără s-o privească. Apoi, pe un ton extrem de delicat, o întrebă: Claire, eşti sigură că ştii ce faci?

— Ce?

Mâna lui se repezi fulgerător, apucându-i încheietura: cea cu brăţara ascunsă sub mâneca lungă a tricoului. Metalul i se înfipse dureros în carne.

— Ştii tu ce.

— Au, şopti ea, iar el îi lăsă mâna liberă. A trebuit s-o fac, începu să-i explice. N-am avut de ales. Trebuia să semnez, dacă voiam să-mi ştiu prietenii la adăpost.

Sam nu comentă nimic; îşi îndreptase ochii spre ea, însă acum Claire era cea care-i evita privirea. Nu-i făcea plăcere că ştia şi el despre contractul cu Amelie. Dacă-i spunea lui Michael? Şi dacă Michael îi spunea lui Shane? El tot o să afle, mai devreme sau mai târziu. Ei bine, prefera să fie cât mai târziu.

— Ştiu asta, îi zise Sam. Mi-ar fi plăcut să nu faci chestia cealaltă. Cu Myrnin. E... periculos.

— Ştiu. El e bolnav, sau cam aşa ceva. Dar n-o să-mi facă niciun rău. Amelie...

— Amelie nu e genul care să-şi bată capul cu siguranţa cuiva, o întrerupse el.

Iar asta, venită din partea lui Sam, era o afirmaţie surprinzător de aspră, mai ales fiindcă era vorba despre Amelie.

— Ea te foloseşte, continuă Sam, la fel cum se foloseşte de toţi oamenii. Nu e ceva personal, dar nici ceva în interesul tău.

— De ce? Ce anume îmi ascunzi?

Sam o privi îndelung, în mod evident încercând să ia o hotărâre, iar în cele din urmă zise:

— Myrnin a avut cinci discipoli în ultimii câţiva ani. Doi printre ei au fost vampiri.

Claire clipi nedumerită, în timp ce Sam se ridica de la masă.

— Cinci? Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Ai pus întrebarea potrivită. Acum, trebuie să te adresezi persoanei potrivite.

Şi porni spre ieşire. Claire, cu răsuflarea tăiată, îşi luă rucsacul şi se grăbi să-l urmeze.

Dincolo, lângă tejgheaua cafenelei, cei doi detectivi tocmai îi transmiteau vestea lui Eve. Claire îşi întoarse privirea într-acolo exact în clipa în care Eve îşi dădea seama că prietena ei murise. Chiar şi din cealaltă parte a sălii, o duru imaginea suferinţei de pe faţa ei, degrabă mascată şi închisă în străfundul sufletului. În Morganville, probabil că ajungeai să te obişnuieşti cu pierderea altora, presupuse Claire.

Doamne, dar tare naşpa mai era oraşul ăsta!

Sam avea un automobil, o berlină suplă, de un roşu-închis, cu geamurile fumurii. Era parcată în garajul subteran de sub Casa Studenţilor, într-un spaţiu rezervat marcat cu NUMAI PENTRU SPONSORI, anunţ urmat de un desen înfăţişând o etichetă adezivă care trebuia să apară pe un colţ al parbrizului, pentru ca ocuparea locului de parcare să fie legitimă.

Etichetă pe care Sam, bineînţeles, o avea.

— Şi asta ce înseamnă, că donezi bani, sau ce?

Sam ii deschise uşa din dreapta şoferului, un mic gest cavaleresc cu care ea nu prea era obişnuită, şi Claire urcă.

— Nu tocmai, îi răspunse el. Amelie le dă etichete de-astea vampirilor care au treabă prin campus.

După ce urcă şi el în automobil şi răsuci cheia în contact, Claire îl întrebă:

— Tu ai treabă prin campus?

— Predau la seral, îi răspunse Sam, zâmbind.

Şi, când zâmbea astfel, arăta ca de doisprezece ani. Senzaţia ei era că n-ar fi fost ceva prea comun printre vampiri, o înfăţişare atât de înduioşător de bleagă. Poate că, dac-ar fi fost aşa, ei s-ar fi bucurat de o mai mare popularitate în rândul locuitorilor umani.

— E un fel de program de ore suplimentare, îi explică el.

— Super, exclamă Claire, încercând să privească prin geamurile atât de întunecate, încât îi dădeau impresia că afară ar fi miezul nopţii. Poţi să vezi prin astea? se interesă ea.

— Ca la lumina zilei, îi răspunse Sam, iar ea se dădu bătută,

îşi fixă centura de siguranţă şi-l lăsă să-şi vadă de condus.

Nu era un drum lung — niciun drum nu era lung în Morganville — însă tot avu timp să remarce vreo câteva lucruri la maşina lui Sam. În primul rând, că era curată. Cu adevărat curată. Nici urmă de gunoi. (în definitiv, doar nu stătea să ronţăie hamburgeri în maşină, nu? Adică, stai. Ar fi putut...) Pe urmă, că nu mirosea ca în majoritatea maşinilor. Avea un miros de nou şi oarecum steril.

— Cum merg cursurile? o întrebă Sam.

A, uite că şi Sam se apuca să facă pe adultul plin de interes, mai nou.

— Foarte bine, răspunse Claire.

Oricum, nimeni nu voia să audă adevărul exact, la o astfel de întrebare, însă foarte bine nu însemna nici că ar fi minţit.

— Nu sunt prea grele, adăugă ea.

Nici asta nu era o minciună.

Sam o fulgeră cu privirea, sau cel puţin aşa i se păru, în lumina slabă venită de la bordul maşinii.

— Poate că nu scoţi tu tot ce se poate din ele, îi zise. Te-ai gândit vreodată la asta?

Claire ridică din umeri.

— Mereu am fost înaintea materiei. E mai bine decât în liceu, dar speram să fie ceva mai dificil.

— Cum ar fi să lucrezi pentru Myrnin? o întrebă Sam, pe un ton care devenise cam sec. Asta e, într-adevăr, o provocare. Claire...

— Amelie nu mi-a prea lăsat de ales.

— Dar şi tu îţi doreşti s-o faci, nu?

Aşa era. Îşi dorea. Era nevoită s-o recunoască. Myrnin i se păruse înfricoşător, însă pe de altă parte avea şi ceva sclipitor în el. Ştia ce însemna o astfel de scânteie. O simţea şi ea însăşi, şi mereu era în căutarea cuiva, a cuiva capabil să i-o alimenteze.

— Poate că el doar are nevoie de cineva cu care să vorbească, zise ea.

Sam scoase un sunet de neîncredere, dar care în acelaşi timp părea şi amuzat, după care opri maşina.

— Trebuie să mă mişc repede, o anunţă el. E uşa de la capătul aleii. Te aştept acolo, la umbră.

Deschise portiera şi... dispăru, pur şi simplu. Portiera se trânti la loc, însă fără ajutorul cuiva. Claire, rămasă cu gura căscată,

îşi desfăcu centura de siguranţă şi coborî, dar nu văzu nici urmă de Sam pe stradă, sub razele strălucitoare ale soarelui. Automobilul era parcat lângă trotuar, într-o fundătură, şi fata avu nevoie câteva clipe până să recunoască imobilul din faţa ei. O casă mare, într-o amestecătură de stiluri gotice, aproape imaginea în oglindă a Casei Glass, în care locuia ea, însă casa aceasta îi aparţinea unei doamne pe nume Katherine Day şi nepoatei sale.

Bunica Day era pe verandă, legănându-se tihnită în balansoarul ei şi ventilând aerul cald cu un evantai din hârtie. Claire ridică mâna şi-o flutură spre ea în semn de salut, iar Buni îi răspunse cu un gest similar.

— Ai venit să mă vezi, fetiţo? strigă Buni. Haide sus; să-ţi aduc un pic de limonadă!

— Poate mai târziu! strigă şi Claire. Trebuie să mă duc...

Tocmai atunci îşi dădu seama, cu un zvâcnet de oroare, încotro îi spusese Sam că trebuie să se îndrepte.

Pe alee. Pe aleea pe care toată lumea, inclusiv Bunica Day, o sfătuise să nu calce. Pe aleea cu vampirul păianjen-cârtiţă, care mai încercase şi altădată s-o ademenească înăuntru.

Buni se ridică greoaie. Era o femeie mărunţică, zbârcită, care părea să fie la fel de uscată şi de dură ca o bucată veche de piele. Probabil că şi era o viaţă dură, cea de bătrân în Morganville, îşi zise Claire.

— Te simţi bine, fetiţo? se interesă bătrâna.

— Mda, răspunse Claire. Mersi mult. Mă... mă întorc eu.

Şi pătrunse pe alee. În urma ei, Buni strigă cu putere:

— Fetiţo, de-a ce crezi că te joci? Ţi-ai ieşit din minţi?

Probabil că da.

Aleea era strâmtă, cu garduri de-o parte şi de cealaltă, şi părea să se strâmteze tot mai mult pe măsură ce înainta, ca o pâlnie. Cu toate acestea, nu resimţea vreo stranie forţă de atracţie, nici nu auzea vreo voce.

Dar nici pe Sam nu-l vedea.

— Aici, auzi un glas, după ce trecu de o uşoară cotitură.

Şi iată-l pe Sam, sprijinit de un perete, într-un mic petic de umbră de lângă o uşă cu streaşină deasupra, prinsă de ceea ce părea să fie o baracă. Şi nici măcar una prea bine construită. Chiar se întreba dacă aşa trebuia să fie, aplecată într-o parte.

— Myrnin era, zise ea. El era păianjenul-cârtiţă.

Sam făcu o figură meditativă la auzul replicii ei, după care încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Aproape toată lumea ştie că nu trebuie să umble pe aici, zise el. Myrnin nu se aruncă decât la cei fără Protecţie, aşa că n-o să încerce nimic cu tine. Nu acum.

Îmbucurător. Sam îi deschise uşa, care nu părea să fie suficient de solidă cât să împiedice pătrunderea unui vânticel rece. Un miros anume răzbătu prin aerul inert, un miros de vechi şi de amar. De substanţe chimice. De hârtie veche. De veşminte nespălate.

Ei?

Claire înghiţi o gură zdravănă din aerul care mirosea a toate acestea, după care pătrunse în bârlogul lui Myrnin.

Myrnin era în toane. în toane bune.

— Claire! strigă el.

În timp ce ea cobora treptele — singura construcţie din baracă erau chiar acele trepte ducând în jos — spre încăperea principală, Myrnin se repezi ca un fulger abia desluşit şi se opri la doar câţiva centimetri de ea, suficient de aproape încât s-o facă să se retragă, tresărind, până la pieptul lat al lui Sam, care-o ajută să-şi recapete echilibrul. Myrnin avea ochii mari, arzând de entuziasm.

— Te-am aşteptat! exclamă. Târziu, târziu, târziu, foarte târziu ai venit, să ştii. Haide, haide, nu avem timp pentru aiureli. Ai adus cărţile? Bun. Cum e cu Ultima dorinţă şi testamentul? Te-ai familiarizat cu simbolurile? Uite, ia asta.

O bucată de cretă, îndesată în mâna ei. Myrnin se deplasă din nou, iute ca o lăcustă, trăgând mai aproape o tavă străveche, murdară. Pentru asta, fu nevoit să împingă mai încolo câteva stive de cărţi, ceea ce făcu cu o voioasă nepăsare faţă de dezordinea pe care o producea.

Sam îi şopti; aproape neauzit:

— Ai grijă. E periculos când trece prin starea asta.

Mda, ce să-ţi spun. Claire încuviinţă; înghiţi în sec şi zâmbi; în timp ce Myrnin se întorcea spre ea, privind-o cu ochii aceia dementi, încântaţi. Claire ar fi vrut să întrebe ce urma după faza aceea maniacală, însă nu îndrăzni.

— Eu o să fiu în camera cealaltă, anunţă Sam.

Myrnin îi făcu semn nerăbdător să plece odată, abia învrednicindu-l cu o privire fugară.

— Da, da, foarte bine, du-te. Gata. Pentru început, să luăm inscripţia egipteană pentru asem. Asem. Ştii ce element reprezintă?

— Electrum[11], răspunse Claire, desenând cu grijă simbolul.

Un soi de castron, cu o prăjină mare trecându-i prin centru.

— E bine? se interesă ea.

— Excelent! Da, ăsta e. Acum, ceva mai greu. Chesbet. Safir. Da, era unul greu. Claire îşi muşcă buza pentru o clipă, făcându-şi ordine în minte, după care desenă simbolul. Un cerc deasupra

[11] Aliaj natural din aur şi argint

unei linii tăiate de două ori, apoi un picior, şi pe urmă, o chestie care semăna oarecum cu o maşină fără roţi, deasupra a două cercuri separate.

— Nu, nu, nu, protestă Myrnin, înşfăcând un burete şi ştergând maşina. Prea modern. Uite aici.

Refăcu desenul, de data asta ceva mai rudimentar, însă ei tot cu o maşină i se părea că seamănă. Îl copie şi ea, de două ori la rând, până când se declară mulţumit.

Erau foarte multe simboluri, iar el o întrebă de aproape toate, devenind din ce în ce mai agitat. Pe Claire începu s-o doară braţul de la cât ţinuse creta pe tablă, mai ales când, după ce bramburi simbolul pentru plumb, el o obligă să-l refacă de o sută de ori.

— Ar trebui să facem asta pe computer, zise ea, trasând cu atenţie simbolul pentru a optzeci şi noua oară. Cu o tabletă grafică.

— Prostii. Ai noroc că nu te pun să le scrijeleşti cu un stil pe o tăbliţă din ceară, ca pe vremuri, pufni Myrnin. Copiii... Copii răzgâiaţi, care vor mereu să se joace cu jucăria cea mai strălucitoare.

— Dar computerele sunt mai eficiente!

— Eu pot să fac calcule pe abacul de colo mai repede decât poţi tu să le rezolvi pe computer, declară Mymin, batjocoritor.

OK, acum chiar c-o scotea din sărite.

— Dovedeşte-o!

— Ce?

— Dovedeşte-o.

De data aceasta, îşi mai domolise tonul, cu toate că Myrnin nu părea supărat: arăta ciudat de stârnit. O fixă cu privirea în tăcere preţ de câteva clipe, după care îşi destinse chipul în cel mai mare şi mai neobişnuit zâmbet din câte văzuse ea vreodată la un vampir.

— Perfect, zise el. Facem un concurs. Computer, contra abac.

Acum, ea nu mai era chiar atât de sigură că ar fi o idee bună, chiar dacă, în esenţă, fusese ideea ei.

— Hm... şi eu, ce câştig?

Sau, şi mai important, ce pierd? Târguiala reprezenta un mod de viaţă în Morganville, iar cea de faţă semăna tare mult cu o încercare de învoială cu un duh canibal. Era de preferat să fii atent cu ceea ce cereai.

— Libertatea, rosti el, solemn.

Avea ochii mari şi nevinovaţi, chipul prea tânăr strălucindu-i de sinceritate.

— O să-i spun Ameliei că nu te-ai dovedit capabilă pentru munca necesară. Şi ea o să te lase să-ţi vezi de viaţa ta, care-o mai fi şi aia.

Bună răsplată. Prea bună. Claire înghiţi un nod imens.

— Şi dacă pierd?

— Atunci, te mănânc, replică Myrnin.

Fără absolut nicio modificare a expresiei.

— Nu... nu poţi să faci una ca asta, se împotrivi ea, trăgându-şi mâneca în sus şi ridicându-şi încheietura astfel încât brăţara din aur să ajungă în lumină.

— Nu fi proastă, zise el. Sigur că pot s-o fac. Eu pot să fac orice vreau, fetiţo. Fără mine, viitorul nu există. Nimeni, cu atât mai puţin Amelie, nu-mi poartă pică dacă mai savurez din când în când câte-o delicatesă. Tu, în orice caz, eşti prea micuţă ca să însemni o masă ca lumea şi, pe lângă asta, eu te fac să capeţi o oarecare valoare.

Ea făcu un pas înapoi. Unul mare. Zâmbetul acela dement ... Aruncă o privire spre uşa celeilalte încăperi, unde o aştepta Sam. Nu era de mirare că Amelie îi ceruse să rămână.

Myrnin scoase un suspin trist, teatral.

— Pur şi simplu, muritorii nu mai sunt ce erau, filosofa el. Acum o mie de ani, ţi-ai fi vândut nemurirea sufletului pentru o coajă de pâine râncedă. Acum, nici măcar nu pot să te determin să rişti ceva, fie şi în schimbul libertăţii tale. Zău aşa, oamenii au devenit atât de... plictisitori. Aşadar, gata cu pariul? Sigur?

Ea clătină din cap. Expresia feţei lui se transformă într-una de pură dezamăgire.

— Foarte bine, zise el. Atunci, să-mi scrii pentru mâine o compunere despre istoria alchimiei. Nu pot să mă aştept la ceva savant, dar pretind să înţelegi fundamentele a ceea ce încerc eu să te învăţ.

— Mă înveţi alchimie?

Myrnin făcu o figură mirată şi-şi roti privirea prin laboratorul său.

— Oare nu poţi vedea ce fac eu aici?

— Dar alchimia... e o porcărie. Adică, e un fel de magie, nu o ştiinţă.

— Roadele alchimiei sunt, din nefericire, uitate; şi, da, magia este o excelentă exprimare pentru ceea ce nu înţelegi, neavând o bază. Cât despre ştiinţă...

Myrnin scoase un zgomot grosolan. În ochi îi apăruse iarăşi licărul acela febril.

— Ştiinţa este o metodă, nu o religie; şi totuşi, poate să închisteze la fel de mult mintea. Aici e nevoie de minţi deschise, Claire. Mereu deschise. Pune totul la îndoială: nu accepta nimic ca fiind stabilit, până când nu ţi-l dovedeşti şi singură. Da?

Ea încuviinţă cu şovăială, mai degrabă de teamă să-l contrazică, decât din convingere. Myrnin îi zâmbi şi-o plesni pe spate cu o palmă usturătoare.

— Aşa, fetiţă, zise el. Bun. Acum, ce ştii despre teoria aia a lui Schrödinger? Cea despre pisică[12]?

Myrnin nu se comportă bizar până la sfârşitul perioadei pe care o avea de petrecut Claire cu el, când — i se păru ei — începu să obosească. Era nevoită să recunoască: exista şi ceva distractiv în munca din laboratorul lui; era atât de pasionat, atât de entuziast în oricare privinţă. Chiar şi când era vorba să-i tragă câte o sperietură prostească. Era ca un băieţel, plin de energie, neliniştit şi agitându-şi mâinile cu neastâmpăr, gata mereu să râdă, dar şi gata să-i sară în cap dacă făcea vreo greşeală. Şi-i mai plăcea să-şi bată joc, ceea ce nu era corect. Avea impresia că ea trebuia să-şi dea seama de toate lucrurile, dacă tot era să înveţe ca lumea.

Îşi privi ceasul de la mână şi descoperi că era aproape ora opt: foarte târziu. Trebuia să fi fost acasă până acum. Myrnin făcea abstracţie de prezenţa ei, deocamdată, lăsând-o să copieze tabele cu simboluri de neînţeles dintr-o carte despre care îi spusese că era într-atât de rară, încât exemplarul lui era singurul rămas. Claire căscă, se întinse şi zise:

— Eu trebuie să plec.

El îşi concentra privirea spre ceea ce părea să fie un microscop rablagit, antic.

[12] Referire la un experiment mintal, considerat îndeobşte un paradox, enunţat în 1935 de fizicianul austriac Erwin Schrödinger. Este vorba despre o pisică, ea putând sa fie vie, sau moartă, în funcţie de anumite precedente, aleatoare

— Deja?

— E târziu. Trebuia să fiu deja acasă.

Myrnin îşi îndreptă spinarea, o privi fix, iar ea îi zări în ochi primele semne ale furtunii.

— Acum tu îmi dictezi mie? se răsti el. Cine e maestrul? Cine e discipolul?

— Dar... îmi pare rău, dar nu pot să stau toată noaptea aici!

Myrnin se apropie de ea, cu o înfăţişare total de nerecunoscut. Pierise energia aceea maniacală, pierise umorul, pierise furia aceea tăioasă, înflăcărată. Acum, părea tulburat şi înnegurat.

— Acasă, repetă el. Acasă este acolo unde ţi-e inima. De ce n-o laşi aici pe-a ta? O să am mare grijă de ea.

— Să-să... să-mi las inima? se bâlbâi Claire, lăsând să-i cadă stiloul din mână şi strecurându-se în spatele unei mese mari, pline cu echipamente pentru chimie.

Myrnin îşi dezgoli dantura şi-şi scoase colţii. Discovery Channel. Cobra regală. O, Doamne, oare o putea să scuipe venin, sau cine mai ştie ce? În ochii lui se aprinse o văpaie strălucitoare, alimentată de ceva care ei i se părea că ar semăna cu... frica.

— Nu fugi, zise el, pe un ton sâcâit Nu-mi place deloc când se fuge de mine. Şi-acum, spune-mi, ce cauţi aici! ceru el. De ce mă tot urmăreşti? Cine eşti?

— Myrnin, sunt eu, Claire. Sunt ucenica ta. A fost vorba să vin aici, ţi-aduci aminte?

Era tocmai replica pe care n-ar fi trebuit s-o rostească, deşi habar n-avea de ce. Myrnin se opri, iar lumina din ochii lui se înteţi, tinzând spre nebunie. Ceva oribil şi foarte, foarte înfricoşător. Iar când se mişca, era ca o lunecare lină, sinuoasă.

— Ucenica mea, repetă el. Atunci, înseamnă că îmi aparţii. Înseamnă că pot să fac orice vreau cu tine.

Cobra regală.

— Sam! urlă Claire, ţâşnind spre scară.

Nu ajunse mai departe de doi paşi. Myrnin sări peste masă, împrăştiind instrumentele din sticlă, care se sparseră într-o ploaie de scântei pe podea, şi ea îi simţi mâinile reci, incredibil de puternice, cuprinzându-i gleznele şi smucind-o înapoi. Bâjbâi cu braţele în căutarea a ceva de care să se ţină, însă peste tot nu erau decât mormane de cărţi, care se prăbuşiră în timp ce ea

cădea.

Izbi podeaua suficient de tare încât imaginea lumii înconjurătoare să fie pusă pe pauză, împestriţată cu stele verzi şi tremurătoare, pentru câteva clipe, iar până să izbutească ea să-şi alunge stelele, Myrnin deja o prinsese de umeri şi o privea de sus, de la o distanţă de doar câţiva centimetri.

— Nu, se rugă ea. Myrnin, nu face asta. Sunt prietena ta! Nu-ţi fac nimic!

Nu ştia de ce zisese asta, dar probabil că nimerise replica potrivită. Ochii lui se făcură mari, albul înghiţind totul, după care licărul nebunesc lăsă locul unui şuvoi de lacrimi. O mângâie pe obraz, cu delicateţe, derutat, retrăgându-şi colţii

— Fetiţo dragă, zise el. Ce cauţi tu aici? Amelie te obligă să vii? N-ar trebui. Eşti mult prea tânără şi drăguţă. Ar trebui să-i spui că n-o să mai vii aici. Nu vreau să-ţi fac rău, dar o să-ţi fac.

Îşi ciocăni fruntea cu un deget.

— Asta e cea care mă trădează. Carnea asta tâmpită, tâmpită rău.

Ciocănitul se transformă treptat în palme violente peste frunte, iar lacrimile ţâşniră in voie, şiroindu-i pe obraji.

— Trebuie să-i transmit cuiva învăţătura, dar nu ţie. Nu ţie, Claire. Eşti prea tânără. Prea micuţă. Tu scoţi la iveală fiara din mine.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă, ţâţâind din buze la vederea instrumentelor sparte şi îndreptând stivele de cărţi prăbuşite. Ca şi cum ea ar fi încetat să existe. Se ridică, la rândul ei, mai întâi în şezut, apoi, rostogolindu-se, în picioare, tremurând înspăimântată.

Sam era la doar câţiva paşi mai încolo. Nu-l văzuse, nici nu-l auzise apropiindu-se, iar el nu făcuse niciun gest ca s-o salveze. Avea încordarea pe chip şi nelinişte în ochi.

— E bolnav, zise Claire.

— Bolnav, bolnav, bolnav, da, sunt bolnav, replică Myrnin. Acum, stătea cu capul între mâini, ca şi cum l-ar fi durut. Toţi suntem bolnavi. Toţi suntem sortiţi pieirii.

— Ce tot spune acolo? se miră Claire, întorcându-şi privirea spre Sam.

— Nimic, zise el, clătinând din cap. Nu-l asculta.

Myrnin îşi ridică privirea şi-şi dezgoli dantura. Privirea îi era fioroasă, dar nebunia dispăruse. Oricum, în cea mai mare parte.

— Ei nu vor să-ţi spună adevărul, bucăţică, dar ţi-l spun eu. Murim cu toţii. Acum şaptezeci de ani...

Sam o trase deoparte din drumul lui pe Claire şi, pentru prima oară de când îl cunoştea, arăta chiar ameninţător.

— Myrnin, taci! îl repezi el.

— Nu, oftă Myrnin. Acum e vremea să vorbesc. Am tăcut destul.

Îşi ridică din nou capul, şi Claire îi văzu ochii înroşiţi şi plini de lacrimi.

— Of, micuţo, nu înţelegi? Neamul meu se stinge. Neamul meu piere, şi eu nu ştiu cum aş putea să-i împiedic pieirea.

Claire deschise gura, apoi o închise la loc, fiindcă nu găsea nimic din ce ar fi putut să spună. Sam se întoarse spre ea, încă plin de furia care radia din el precum căldura.

— Nu-l lua în seamă, zise. Nu ştie ce vorbeşte. Ar fi cazul să plecăm, până nu-şi aduce aminte ce voia să facă. Sau până nu uită ce n-ar trebui să facă.

Fata mai aruncă o privire peste umăr spre Myrnin, care ţinea în mâini o eprubetă spartă, încercând să potrivească la loc cele două bucăţi. Văzând că nu reuşeşte, le lăsă să cadă şi-şi acoperi chipul cu ambele palme. Îi văzu umerii zguduindu-se.

— N-ar putea... n-ar trebui să-l ajute cineva?

— Nu există ajutor, răspunse Sam, pe un ton încărcat de mânie. Nu există leac. Iar tu nu mai ai ce să cauţi aici, cât timp mai am şi eu un cuvânt de spus.

Şase

Claire rămase tăcută cam până la jumătatea drumului spre casă, şi nici Sam nu rosti vreo vorbă. Până la urmă, însă, presiunea întrebărilor fu prea puternică pentru ea.

— Spunea adevărul, nu-i aşa? îl întrebă pe Sam. Suferiţi de un soi de maladie. Amelie a încercat să-mi dea de înţeles că ea a hotărât să nu mai fie creaţi şi alţi vampiri, numai că nu e tocmai aşa, nu? Adevărul e că nu puteţi. Şi ea e singura care nu s-a îmbolnăvit.

Chipul lui Sam deveni încordat şi rigid în lumina tabloului de bord. Să meargă cu maşina lui era ca şi cum ar fi călătorit prin spaţiul cosmic: geamurile fumurii refuzau până şi pătrunderea

luminii stelelor, aşa că nu existau decât ei doi, în propriul lor univers de buzunar. El pornise aparatul de radio, unde era acum o piesă clasică, uşurică şi simpatică.

— N-ar avea rost să-ţi cer să taci, nu? întrebă el.

— Probabil că nu, replică ea, cu regret. Şi oricum nu m-aş lăsa până nu aflu.

Sam clătină din cap.

— Tu ai măcar un pic de instinct de conservare?

— Asta mă întreabă şi Shane mereu.

Răspunsul ei îi stârni un zâmbet lui Sam, cu toată evidenta lui stânjeneală.

— Bine, atunci, zise el. Şi Amelie e bolnavă. Îi vine din ce în ce mai greu să creeze noi vampiri: abia a mai putut să-l transforme pe Michael. M-am îngrozit, credeam că de data asta efortul o s-o ucidă. Adevărul este că toţi suntem bolnavi. Myrnin tot încearcă să găsească motivul — şi leacul — de şaptezeci de ani deja, dar acum e prea târziu. Boala lui a evoluat prea mult, iar şansele ca altcineva să-l poată ajuta să-şi ducă munca la bun sfârşit sunt mult prea mici. Nu pot să te las să te sacrifici aşa, Claire. Ţi-am spus că el a mai avut cinci asistenţi. Nu vreau să devii şi tu statistică.

O, Doamne. Toţi vampirii erau pe moarte. Claire se simţi inundată de un val de adrenalină pură, suficient de puternic încât să-i provoace tremurul mâinilor. Un val nestăvilit de ceva, ca o... satisfacţie. După care, un altul, suprapunându-se perfect peste primul, de data aceasta fiind unul de vinovăţie. Şi cum rămâne cu Sam? Cum rămâne cu Michael? Mda, dar cu Oliver, şi cu toţi ceilalţi vampiri înfricoşători de teapa lui? N-ar fi grozav să-i vezi dispărând?

— Şi dacă nu găseşte leacul? îl mai întrebă, încercând să nu-şi trădeze sentimentele. Totuşi, era convinsă că Sam auzea bătăile inimii, peste măsură de puternice. Cât timp...?

— Claire, tu trebuie să uiţi că ai auzit vreodată vorbindu-se despre asta. Vorbesc serios. Există o grămadă de secrete în Morganville, dar ăsta poate să-ţi aducă moartea. Nu sufli o vorbă, ai înţeles? Nici faţă de prietenii tăi, nici faţă de Amelie. Ai înţeles?

Forţa cuvintelor lui era chiar mai înfricoşătoare decât la Myrnin, fiindcă era atât de stăpânită. Îi răspunse printr-un gest de încuviinţare.

Totuşi, asta nu-i alungă din minte vârtejul întrebărilor, nici al posibilităţilor.

Sam o lăsă lângă trotuarul din faţa casei şi-o urmări cu privirea până când o văzu intrată; era întuneric deplin şi se prea putea să fie o grămadă de vampiri ieşiţi la vânătoare, într-o noapte senină şi răcoroasă ca asta. Nimeni nu avea să-i facă vreun rău — probabil — dar Sam nu era dispus să-şi asume riscuri.

Claire închise uşa după ea şi-o încuie, stătu rezemată de lemnul ei timp de câteva lungi secunde, încercând să-şi adune gândurile. Cunoştea ea vreo câţiva care aveau s-o bombardeze cu întrebările — unde a fost, dac-a înnebunit cumva, să umble de una singură după lăsarea întunericului — însă ştia şi că nu putea să le răspundă, fără să încalce ordinele primite, atât de la Amelie, cât şi de la Sam.

Ei sunt pe moarte. I se părea o idee imposibilă: vampirii dădeau impresia că ar fi atât de puternici, atât de înfricoşători... Însă văzuse cu ochii ei. Văzuse cum se degrada Myrnin, şi cât de teamă îi era lui Sam. Până şi Amelie, cea perfect glacială, era blestemată. Nu era asta o treabă bună? Şi, dacă era, atunci de ce se simţea atât de indispusă, gândindu-se cum avea să înnebunească Amelie, încetul cu încetul, întocmai ca Myrnin?

Claire mai inspiră adânc de vreo câteva ori, îşi sili vocea minţii să mai tacă un timp, după care se urni din loc, traversând antreul.

Dar nu ajunse prea departe. Pretutindeni, văzu tot felul de lucruri îngrămădite. Avu nevoie de câteva secunde până să le recunoască, oripilată.

— Nu se poate, şopti. Lucrurile lui Shane.

Blocau aproape complet trecerea. Claire îşi croi drum cu greu printre cutiile şi valizele stivuite acolo. Of, mama mă-sii. Iată şi consola Playstation, demontată şi arătând jalnic, la un loc cu telecomenzile ei.

— Hei? M-auziţi? Ce se-ntâmplă aici? strigă ea, ocolind cu greu baricadele. E cineva acasă?

— Claire?

Umbra lui Michael apăru în celălalt capăt al antreului.

— Unde naiba ai umblat?

— Am... m-au ţinut până târziu în laborator, răspunse ea.

Ceea ce nu era o minciună.

— Ce s-a întâmplat?

— Shane zice că vrea să se mute de-aici, o informă Michael.

Părea extrem de supărat, dar îşi ascundea şi suferinţa.

— Mă bucur c-ai venit, îi zise el. Tocmai mă pregăteam să plec să te caut.

Claire auzi zumzetul nedesluşit al vocilor de la etaj. Vocea lui Eve, ridicată şi stridentă. Cea a lui Shane, joasă şi mormăită. Urmă o pauză, cam de un minut, după care apăru Shane, coborând treptele cu o cutie in braţe. Avea chipul palid, dar hotărât, şi chiar dacă ezită pentru o clipă atunci când o observă pe Claire, îşi continuă drumul.

— Nu, pe bune, dobitocule, ce naiba ai în cap? urlă Eve, din capătul de sus al scării.

Se repezi şi i se puse în cale, silindu-l să se dea înapoi, încercând s-o ocolească.

— Hei, idiotul satului! Cu tine vorbesc!

— Dacă tu vrei să stai aici cu el, treaba ta, ripostă Shane, încordat. Eu plec. Mi-a ajuns.

— Pleci aşa, noaptea? Ce, ai buba la cap?

Shane o fentă pe Eve, prefăcându-se că vrea să treacă prin dreapta, dar o ocoli prin stânga.

Şi se ciocni de Claire, care nu se clintise din loc. Fata nu spuse nimic şi, după câteva secunde de tăcere, el i se adresă.

— Îmi pare rău. Trebuie s-o fac. Doar ţi-am spus.

— E vorba despre tatăl tău? îl întrebă ea. Sau despre prejudecăţile pe care le ai acum împotriva lui Michael?

— Prejudecăţi? Dumnezeule, Claire, te porţi de parcă ar fi cu adevărat Michael. Ei bine, află că nu-i. E doar unul de al lor. Iar eu m-am săturat de rahaturile astea. Dacă e nevoie, încalc vreo lege şi mă las azvârlit în puşcărie. Ar fi mai bine decât să stau aici, să-i văd pe el...

Shane se întrerupse brusc şi închise ochii pentru o clipă.

— Tu nu înţelegi. Tu, pur şi simplu, nu Înţelegi, Claire. Tu n-ai crescut aici.

— În schimb, eu, da, interveni Eve, apropiindu-se. Şi nici eu nu-ţi înţeleg rahaturile paranormale. Michael nu i-a făcut nimănui rău! Cu atât mai puţin ţie, javră. Aşa că, mai lasă-ne.

— Asta şi fac, replică Shane. Plec.

Claire nu se urni din calea lui.

— Şi cu noi, cum rămâne?

— Vrei să vii cu mine?

Ea clătină încet din cap şi, pentru o fracţiune de secundă, citi suferinţa în ochi, înainte ca expresia de încrâncenare să-şi reia locul.

— Atunci, nu mai avem ce să vorbim. Şi-mi pare rău că trebuie să-ţi dau vestea, dar nu există noi. Să ţi-o zic pe-a dreaptă, Claire: a fost distractiv, dar nu eşti tocmai genul meu...

Atunci, Michael se urni. Pocni cutia din mâinile lui Shane, făcând-o să zboare până la jumătatea încăperii, apoi să patineze pe podeaua din lemn, ca în cele din urmă să se izbească de plintă, răsturnându-se şi revărsându-şi conţinutul peste tot.

— Termină, zise el, apucându-l pe Shane de umeri şi lipindu-l de cel mai apropiat perete. Să nu te prind că n-o respecţi. Vrei să fii jigodie cu mine, n-ai decât. Poţi să fii jigodie cu Eve, dacă asta vrei; ea ştie cum să ţi-o întoarcă. Dr de Claire nu te lua. M-am săturat de porcăriile tale, Shane.

Se opri şi inspiră adânc, însă mânia nu avea de gând să i se risipească, deocamdată.

— Vrei să pleci, pleacă naibii, dar mai înainte ar fi timpul să te priveşti ca lumea pe tine însuţi, frăţioare. Mda, soră-ta a murit. Maică-ta a murit. Taică-tău e o jigodie plină de violenţă şi de prejudecăţi. Viaţa ta a fost naşpa. Dar nu trebuie să mai faci pe victima aşa, la infinit. Noi tot încercăm să te ţinem în frâu, iar tu o zbârceşti mereu, şi m-m săturat. Nu te mai las să scânceşti întruna despre cât de şi mai naşpa e viaţa ta faţă de ale noastre.

Chipul lui Shane fu cuprins de o paloare mortală, apoi se înroşi ca focul.

Şi, deodată, îi repezi un pumn în plină figură lui Michael. Un pumn zdravăn, dureros, care o făcu pe Claire să tresară şi să-şi astupe gura cu palma, de compasiune, făcând câţiva paşi înapoi.

Michael nici nu se clinti. Nici măcar nu ripostă. Nu făcu decât să-l privească pe Shane drept în ochi.

— Eşti exact ca taică-tău, îi zise. Acum ce vrei, să mă împungi cu ţepuşa? Să-mi tai capul? Să mă îngropi în curtea din spate? Asta te-ar satisface, prietene?

— Da! îi zbieră drept în faţă Shane, iar în ochi avea ceva atât de înfricoşător, încât Claire rămase pironită pe loc. Şi cu răsuflarea tăiată.

Michael se desprinse de Shane, traversă încăperea şi ridică

vreo câteva lucruri din mormanul revărsat din cutia pe care o cărase Shane.

O ţepuşă bine ascuţită.

Un cuţit pentru vânătoare, cu un tăiş periculos.

— Ai venit pregătit, remarcă el, azvârlindu-i-le lui Shane, care le prinse din zbor. Hai, dă-i bătaie.

Eve scoase un ţipăt şi se aruncă in faţa lui Michael, care o împinse deoparte cu un gest blând, dar ferm.

— Haide, zise apoi. Ori o facem acum, ori ajungem oricum s-o facem mai târziu. Vrei să te muţi de-aici, ca să poţi să mă omori cu conştiinţa împăcată. Dar de ce să mai aştepţi? Hai acum, omule, fă-o. N-o să mă împotrivesc.

Shane îşi învârti cuţitul în mână, lama acestuia spintecând lumina la fiecare mişcare agitată a lui. Claire se simţea îngheţată, degerată, incapabilă să se gândească la ceva de spus, sau de făcut. Ce se întâmplase? Cum de se înrăutăţise într-atât situaţia? Ce...

Shane făcu un pas spre Michael, o lungă şi subită fandare, iar Michael nu se mişcă din loc. Ochii lui... nu erau absolut deloc reci, şi nici înfricoşători, ca ai vampirilor. Erau ochi omeneşti, plini de teamă.

Pentru o clipă, care păru nespus de lungă, nimeni nu mişcă, iar apoi Michael zise:

— Ştiu, simţi că eu te-am trădat, dar nu-i aşa. N-a fost vorba despre tine. A fost pentru mine; a fost pentru ca să nu mai stau închis aici, ca într-o cuşcă. Muream aici. Eram îngropat de viu.

Chipul lui Shane se schimonosi, ca şi cum cuţitul de vânătoare i-ar fi străpuns propriile măruntaie.

— Poate c-ar fi trebuit să rămâi mort, zise, ridicând ţepuşa cu mâna dreaptă.

— Shane, nu! urlă Eve, străduindu-se să se strecoare între ei, însă Michael n-o lăsă.

Ea se întoarse spre el, furioasă.

— Fir-ar să fie, încetează odată! Doar nu vrei cu adevărat să mori!

— Nu, îi răspunse Michael. Nu vreau. Şi el ştie că nu vreau.

Shane se opri, tremurând. Claire îi urmări expresia feţei, ochilor, însă nu putu să-şi dea seama ce era în mintea lui. Ce era în sufletul lui. Acum, pentru ea, nu era decât un chip total necunoscut.

— Ai fost prietenul meu, rosti Shane, cu o voce de copil pierdut. Ai fost cel mai bun prieten al meu. Cum de s-a dus totul naibii în halul ăsta?

Michael nu-i răspunse. Făcu un pas înainte, luă cuţitul şi ţepuşa din mâinile lui Shane, după care îl trase spre el, cu o îmbrăţişare strânsă.

Şi, de data aceasta, Shane nu se mai împotrivi.

— Mare jigodie mai eşti, oftă Michael, bătându-l pe spinare.

— Mda, mormăi Shane, făcând un pas înapoi şi frecându-şi ochii cu podul palmei. Cum zici. Dar tu ai început.

— Îşi roti privirea în jur şi se opri asupra lui Claire.

— Tu. Trebuia să fi fost de mult acasă.

Rahat. Sperase că toată lumea o să uite de sosirea ei atât de târzie, cu tămbălăul provocat de izbucnirea lui Shane. Dar, fireşte, Shane trebuia să-şi caute o modalitate de a abate atenţia de la el, aşa că iat-o pe Claire, stând acolo ca o ţinta perfectă.

— Corect, îl susţinu Eve. Bănuiesc că ai uitat numărul de telefon, că altfel sunai să ne spui că nu zaci moartă într-un şanţ.

— N-am păţit nimic, protestă Claire.

— Dar Amy a păţit. A fost asasinată şi îndesată în pubela noastră, aşa că scuză-mă dacă mi-am făcut numai un pic griji, gândindu-mă că poate ai murit.

Eve îşi încrucişă braţele pe piept, privirea ei întunecată devenind şi mai aprigă.

— Deja începusem să umblu după tine, când s-a apucat Shane de rahaturile lui.

Of, Doamne. Cumva, cu tot stresul după-amiezii petrecute cu Myrnin, Claire uitase complet de moartea lui Amy. Normal că Eve era supărată; de fapt, nu atât supărată, cât de-a dreptul îngrozită.

Claire nu îndrăzni să se uite în ochii lui Shane. In schimb, îşi îndreptă privirea spre Michael, neajutorată.

— Îmi pare rău, zise. Am fost... m-a ţinut în laborator, şi... ştiu că ar fi trebuit să sun, dar...

— Şi ai venit acasă pe jos? Pe întuneric?

Încă o întrebare al cărei răspuns trebuia să-l evite. Aşa că ridică doar din umeri.

— Ştii cum îi numim noi pe pietoni, în Morganville? Donatori mobili de sânge.

Şi vocea lui Michael era destul de rece. Rece şi supăraţi.

— Ne-ai speriat ca naiba. Asta nu te caracterizează, Claire. Ce s-a întâmplat?

Shane veni lângă ea, şi Claire se simţi uşurată pentru o clipă, crezând că măcar el nu era supărat. Dar imediat el smuci tricoul din dreptul gâtului, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, într-o examinare eficientă şi brutală care o surprinse prea mult încât să i se poată împotrivi. Îi ridică şi mâneca dreaptă tocmai până la cot şi-i suci braţul spre el, să-l cerceteze.

În timp ce întindea mâna spre stânga ei, Claire simţi o străfulgerare de alarmă. Brăţara. O, Doamne!

Se smulse din mâna lui şi-l împinse înapoi.

— Hei! strigă ea. N-am nimic, bine? Sunt teafără! Şi fără urme de colţi!

— Atunci, arată-mi, îi ceru Shane.

Privirea îi era neabătută, dar şi temătoare, ceea ce-i frânse inima.

— Haide, Claire, insistă el. Dovedeşte-mi.

— De ce-ar trebui să-ţi dovedesc ţie ceva? ripostă ea.

Ştia că nu are dreptate, şi se înfuria prosteşte pentru faptul că lui îi păsa atât de mult.

— Doar nu eşti proprietarul meu, se răsti la el, ca nu ştiu ce vampir! Ţi-am spus că n-am nimic, şi gata! De ce nu poţi să ai încredere în mine?

Ar fi dat orice să-şi poată lua cuvintele înapoi, însă era prea târziu, iar ele îl izbiseră ca un pumn în plină faţă. El a suferit atât de mult... De ce-l mai fac şi eu să sufere? De ce...

Michael se postă între ei doi. Îi aruncă o privire peste umăr lui Shane.

— Mă ocup eu, zise.

Stând astfel, le bloca vederea, atât lui Eve, cât şi lui Shune. Până să-l poată împiedica în vreun fel Claire — de parcă ar fi şi putut să-l împiedice — îi înşfacă mâna stângă şi-i suflecă mâneca până la cot.

Privi fix brăţara din aur pentru o secundă paralizantă, după care îi răsuci braţul, într-o parte, apoi în cealaltă. Pe urmă, îi trase la loc mâneca peste podoaba denunţătoare.

— N-are nimic, anunţă el, privind-o în ochi. Spune adevărul. Aş fi ştiut dac-ar fi muşcat-o vreun vampir. Aş fi simţit.

Shane deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise la loc.

Mai făcu un pas în spate, o privi ţintă pentru o clipă, după care plecă. Eve strigă după el:

— Hei, ce-ar fi să-ţi duci înapoi sus măcar ceva din porcăriile astea, dacă tot te-ai hotărât să rămâi?

— Mai târziu, se răsti Shane, urcând scara fără să privească înapoi.

— Ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu el, zise Claire.

Însă Michael nu-i eliberă braţul.

— Nu, replică el. Mai întâi, ar trebui să stai de vorbă cu mine.

Şi o trase după el spre bucătărie. În urma lor, Eve bombăni:

— Încă o minunată cină în familie. Cum vreţi! Dar ultimul hotdog e al meu!

Chiar şi cu uşa bucătăriei închisă, Michael tot nu voia să-şi asume riscuri. O trase după el pe Claire spre cămară, deschise uşa şi aprinse lumina.

— Intră, îi ordonă el.

Ea se supuse, iar el închise uşa în urma ei. Era cam înghesuială pentru două persoane, şi mirosea a mirodenii vechi şi a oţet, din locul în care scăpase Shane o sticlă, cu câteva săptămâni înainte. Tonul lui Michael scăzu până la un şuierat îndârjit.

— Ce naiba ai impresia că faci?

— Ceea ce a fost nevoie, replică ea.

Tremura toată, dar nu voia să se lase intimidată de Michael. Era obosită şi, în plus, toată lumea părea că încearcă s-o intimideze în ultima vreme. Era ea mică, dar slabă, nu.

— A fost singura cale, îi explică ea. Amelie...

— Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine. Să vorbeşti cu noi.

— De parcă tu ai fi vorbit cu noi, ne-ai spus când erai fantomă? Şi ai convocat cumva o şedinţă cu toţi din casă când te-ai hotărât să te transformi în vampir? i-o întoarse Claire. Aşa. Ei bine, nu eşti tu singurul care poate să aleagă pentru sine, Michael. Asta a fost alegerea mea; am făcut-o; o să trăiesc cu ea. Şi-o să vă menţin pe toţi la adăpost.

— Cine zice? întrebă Michael, cu brutalitate. Amelie? Ce, acum ai încredere în vampiri?

Ea nu-şi abătu privirea din ochii lui albaştri.

— În tine am încredere.

El îşi stăpâni un zâmbet.

— Tâmpito.

— Boule, replică ea, îmbrâncindu-l, doar un pic, iar el se lăsă în voia ei.

Ba chiar se prefăcu că se clatină, deşi ei nici prin gând nu-i trecea că vampirii ar putea să fie doborâţi chiar atât de uşor, în afară de cazul în care ar fi împinşi de alţi vampiri.

— Michael, continuă ea, Amelie nu mi-a lăsat de ales. Tatăl lui Shane... chiar dacă a plecat, a făcut multe pagube. Shane nu avea să se mai bucure de încredere pe-aici, şi tu ştii ce se-ntâmplă dacă...

— Dacă nu te bucuri de încredere, completă Michael, sumbru. Mda, ştiu. Uite, nu-ţi face probleme pentru Shane. O să-l apăr eu. Doar ţi-am spus...

— Dar te-ai gândit că s-ar putea să nu ai cum? Uite, nu te supăra, dar tu nu eşti vampir decât de vreo două săptămâni. Am cărţi luate de la bibliotecă de mai mult timp decât atât. Nu poţi să garantezi...

Michael întinse mâna şi-i lipi un deget rece de buze, făcându-le să încremenească instantaneu. Ochii lui albaştri erau arzători, mijiţi şi extrem de concentraţi.

— Şşşt, şopti el, stingând lumina.

Claire auzi uşa bucătăriei bubuind, după care urmă ţăcănitul tocurilor lui Eve, traversând pardoseala.

— Alo? Alllllllooooooooooo! Grozav. Oare de ce toţi colocatarii mei stau îmbufnaţi ca fetiţele, sau dispar ca măgarii în ceaţă, tocmai când sunt vase de spălat? Michael Glass, dacă mă auzi, să ştii că despre tine vorbesc!

Claire pufni, abia stăpânindu-şi râsul. Palma lui Michael îi astupă gura, înăbuşind orice zgomot. O trase de braţ, iar ea îl urmă, mişcându-se cu grijă să nu dărâme ceva de pe rafturi. Auzi scârţâitul uşii deschise în fundul cămării, spre mica văgăună secretă, şi se aplecă să intre în ea. Era întuneric beznă, fără măcar acea minusculă rază de lumină din cămară, şi Claire simţi un freamăt de panică. Mâna lui Michael o împinse să meargă mai departe, aşa că păşi, şovăielnică, în întunericul dens şi strâmt. În spatele ei, auzi uşa închizându-se cu un uşor ţac, după care o lumină puternică inundă podeaua.

— Ia, îi zise Michael, întinzându-i lanterna. E posibil să vină după noi şi aici, dar nu foarte curând.

Era o ascunzătoare de taină, una în care Claire fusese împinsă încă din prima ei dimineaţă petrecută în Casa Glass: fără ieşiri,

doar cu acea singură intrare. De la început i se păruse un loc în care vampirii şi-ar putea depozita vreo două sicrie convenabile, însă era neocupat. Şi, din câte ştia ea, Michael dormea pe o saltea Serta.

— Chiar mă gândisem să te întreb. Ce-i asta?

— Camera pentru rădăcinoase, zise el. Casa a fost clădită înainte de apariţia frigiderelor, iar livrările de gheaţă nu prea mergeau. Aici îşi păstrau majoritatea legumelor.

— Atunci... nu e o ascunzătoare pentru vampiri?

Michael îşi întinse picioarele, cât erau de lungi, cu un suspin, şi se rezemă de perete. Doamne, cât era de drăguţ! Nu era de mirare că Eve trecea cu vederea fără probleme lipsa pulsului.

— Nu, cel puţin din câte ştiu, însă vampirii din Morganville n-au avut niciodată o nevoie reală să se ascundă. Numai oamenii.

Dar acesta nu era subiectul pe care veniseră să-l discute, bănui ea. Îşi încrucişă braţele şi simţi brăţara pătrunzându-i în carne pe sub tricou.

— Oricum, indiferent ce predică aveai de gând să-mi ţii, află că e prea târziu. Am semnat, s-a terminat; acum, m-am ales cu brăţara suvenir.

În clipa aceea ii veni să plângă.

— Michael...

— Ce-ţi cere ea să faci?

Întrebarea fusese atât de directă şi la ţintă, încât simţi cum presiunea lacrimilor din spatele pleoapelor şi din nas devine încă şi mai puternică.

— Hm...

Nu, nu putea să-i spună. Atât Amelie, cât şi Sam se exprimaseră cât se poate de limpede.

— Doar ceva studii suplimentare. Ea vrea să mai învăţ unele lucruri.

— Ce fel de lucruri? insistă Michael, pe un ton care devenise tăios şi îngrijorat. Claire...

— Nimic deosebit. Chestii ştiinţifice. Probabil că aş fi făcut oricum aşa ceva, numai că... pur şi simplu, e nevoie de mult mai mult timp, şi eu nu ştiu cum o să...

Păstrez secretul faţă de Shane. Fiindcă era nevoită să-l păstreze, nu? Nu era de-ajuns că el îl detesta pe Michael, din cauză că se transformase în vampir; acum, ce-ar mai fi gândit despre ea, că i se vânduse Ameliei?

— Nu ştiu cum o să pot să le fac pe toate, sfârşi ea.

Şi, deodată, izbucni în plâns. N-ar fi vrut, însă iat-o, dând în clocot. S-ar fi aşteptat de la Michael să procedeze ca Shane, să se apropie de ea şi s-o mângâie, însă el n-o făcu. Rămase aşezat la locul lui, privind-o. Abia după ce suspinele ei se stinseră, şi ea îşi trecu mâinile peste obrajii umezi, i se adresă:

— Ai terminat?

Ea înghiţi şi înclină capul în semn de încuviinţare.

— Tu ai făcut alegerea, iar acum vrei să profiţi în ambele sensuri: să beneficiezi de pe urma ei, dar nu şi să suporţi consecinţele. Nu se poate aşa ceva, Claire. Situaţia se poate întoarce împotriva ta, Claire, iar tu trebuie să fii pregătită pentru asta acum, decât să te surprindă mai târziu.

Tonul lui Michael se mai înmuie, puţin de tot.

— Uite ce e, nu sunt o jigodie, îmi dau seama cât eşti de speriată. Dar acum joci şi tu în acelaşi joc ca tot oraşul. Nu mai eşti fiinţa fragilă pe care am luat-o sub aripile noastre protectoare. Acum, tu încerci să ne protejezi pe noi. Asta înseamnă că poate n-o să mai fii atât de plăcută în ochii unora, dar şi că e cazul să-ţi deşerţi sacul în privinţa asta.

— Ce? se miră ea, năucită.

Cumva, nu s-ar fi aşteptat ca lucrurile să decurgă astfel. Mai ales nu se aşteptase la privirea aceasta rece, provocatoare, a lui Michael, şi la lipsa unei îmbrăţişări reconfortante din partea lui.

— Semnarea contractului nu e cea din urmă alegere pe care va trebui s-o faci, zise el. Abia ceea ce-o să alegi de acum încolo o să demonstreze dacă ai făcut ceea ce trebuia, sau nu.

Se ridică în picioare, palid şi puternic şi superb ca un înger în lumina lanternei din mâna lui Claire.

— Şi încetează să mă mai minţi. Ar trebui s-o iei de la capăt, dar aşa cum trebuie.

— Să... ce?

— Ai spus că Amelie nu te pune decât să înveţi şi alte lucruri, rosti el, aspru. Dar eu pot să-mi dau seama când minţi. Nu, n-o să te întreb despre ce e vorba, fiindcă-mi dau seama că e ceva care te sperie, dar un lucru să nu uiţi: vampirii ştiu, da?

Deschise uşa şi, aplecându-se, trecu dincolo. Claire se holbă după el, cu gura căscată, însă până să iasă şi ea pe uşă şi să stingă lanterna, Michael deja dispăruse, ieşise din cămară. De fapt, până să-l urmeze ea, Michael stătea deja pe canapea, iar

Eve i se făcuse covrig alături, cu capul pe pieptul lui. Urmăreau ceva la televizor, iar Eve o urmări cu privirea pe Claire în timp ce trecea pe lângă ei, bălmăjind o scuză.

Se opri pe scară şi-şi întoarse privirea spre ei. Două persoane la care ţinea, învăluite de un moment de tandreţe şi de fericire.

Michael era vampir, iar asta însemna că Michael era pe moarte. La fel ca Myrnin. Avea să sufere şi să-şi piardă minţile şi să le facă rău oamenilor.

Era posibil să-i facă rău chiar şi lui Eve, oricât de mult ar fi ţinut la ea.

Lacrimile începură să-i usture ochii şi, deodată, simţi că rămâne fără aer. Cât timp fusese doar o problemă abstractă, doar Morganville minus vampiri egal viaţă sigură, fusese una; acum, era alta, nu mai era ceva abstract. Era vorba despre persoane pe care le cunoştea, de care-i plăcea, pe care chiar le iubea. Nu avea să verse vreo lacrimi pentru Oliver, dar cum ar fi putut să nu-i pese de soarta lui Michael? Sau a lui Sam? Sau chiar a Ameliei?

Claire îşi luă de jos rucsacul şi începu să urce scările.

Uşa camerei lui Shane era închisă. Ciocăni. El nu-i răspunse decât după o aşteptare prelungită, iar atunci zise:

— Dacă nu te bag în seamă, pleci?

— Nu, replică ea.

— Atunci, poţi să intri, în definitiv.

Era trântit pe pat, privind fix tavanul, cu mâinile sub cap, şi n-o privi în timp ce intra şi închidea uşa în urma ei.

— Aşadar, aşa or să meargă treburile? întrebă ea. Fac eu o prostie, cum ar fi să întârzii acasă, iar tu te superi şi vrei să fugi; atunci, eu vin şi-mi cer scuze şi fac ca totul să fie iarăşi bine?

Shane, surprins, întoarse capul spre ea, apoi zise:

— Păi, cam aşa merge la mine, mda.

Claire se gândi la Michael, la modul în care o tratase, de parcă ar fi devenit brusc adultă. Se aşeză pe pat lângă Shane, lăsându-şi privirea să fixeze podeaua pentru câteva clipe, cât să-şi adune curajul, după care îşi suflecă mâneca, lăsând la vedere brăţara.

Shane nu scoase un sunet. Se ridică încet în capul oaselor, holbându-se la strălucitoarea fâşie metalică, având imprimată pe ea efigia Fondatoarei.

— E cazul să stăm de vorbă, zise ea.

Se simţea îngreţoşată şi îngrozită, dar ştia că făcea alegerea corectă. Singura alternativă ar fi fost minciuna, dar nu putea continua să mintă la nesfârşit. Michael avea dreptate în privinţa asta.

Shane ar fi putut să facă orice: ar fi putut s-o rupă la fugă, ar fi putut s-o azvârle afară din camera lui. Ar fi putut chiar şi s-o lovească.

În loc de toate astea, îi luă mâna într-a lui, îşi lăsă capul într-o parte şi zise:

— Povesteşte-mi.

Eve nu se arătă la fel de înţelegătoare.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

Era atât de nervoasă, încât vru să arunce cu primul lucru care-i căzu în mână; întâmplarea făcu să fie telecomanda de la Playstation, aşa că Shane o dezarmă repede, cu grijă. Claire îşi zise în sinea ei că poate n-ar fi fost la fel de prompt în cazul în care Eve ar fi înhăţat, să zicem, o carte.

— Haideţi să ne comportăm ca nişte persoane adulte, zise Michael.

Erau din nou la parter, cu toţii împreună, deşi era clar că Shane şi Michael se situau încă la polurile opuse. Se făcea târziu — era deja unsprezece — şi Claire resimţea din plin încordarea unei zile foarte lungi şi grele. De fapt, chiar căscă zdravăn, ceea ce nu făcu altceva decât să-i atragă o privire de totală exasperare din partea lui Eve.

— O, scuzele mele, nu te lăsăm să dormi? Michael, cum naiba vrei să ne comportăm ca adulţii, când unul dintre noi nu e adult? se răsti Eve, ridicând un deget tremurător spre ea. Tu eşti un copil, Claire. Altfel spus, încă eşti o mucoasă cu caş la gură, care nici măcar nu e în oraşul ăsta de mai mult de vreo două luni. Habar n-ai ce faci!

— Poate că n-am, fu de acord Claire.

Avea o voce aproape fermă, ceea ce o surprinse în mod plăcut. Nu-şi dorea ca Eve să fie supărată pe ea. Îşi dorea ca nimeni să nu fie supărat pe ea.

— Chestia e, zise apoi, că faptul s-a consumat. Am făcut alegerea, aşa că discuţia s-a terminat înainte s-o începem. Cu toate astea, am vrut să aflaţi şi voi. N-am vrut — privirea ei o întâlni, în treacăt, pe a lui Michael — să vă mint.

— De ce naiba? Toată lumea minte pe-aici. Michael a minţit când era fantomă. Shane minte tot timpul despre rahaturile lui. De ce nu şi tu?

Shane scoase un geamăt.

— Alo, Prinţesa Tragediei, nu vrei s-o laşi ceva mai moale? De-acolo, de unde e, Sarah Bernhard[13] îşi cere rolul înapoi.

— Ei, na, de parcă tu n-ai da în clocot ori de câte ori îţi calcă cineva pe întrerupătorul pentru angoase!

Claire îndreptă o privire neputincioasă spre Michael, care-şi ascundea cu greu zâmbetul. Văzând-o, ridică din umeri şi făcu un pas înainte. Ceea ce însemnă, fireşte, că Shane făcu un pas înapoi.

— Eve, zise el, neluându-l în seamă deocamdată pe Shane. Măcar recunoaşte-i meritul fetei. Zi mersi că te-a informat, în loc să te lase să deduci de una singură.

— Mda, şi eu de ce aflu ultima? îl repezi Eve, cu mâinile în şolduri, plimbându-şi privirea furioasă printre cei doi băieţi.

— Iubit, se prezentă Shane, ridicând mâna.

— Gazdă, trâmbiţă Michael.

— Rahat, suspină Eve. Bun: data viitoare când îţi mai vinzi sufletul diavolului, eu să fiu informată prima! Solidaritatea feminină, da?

— Hm... da...

— Tâmpito, oftă Eve, învinsă. Nu pot să cred c-ai făcut una ca asta. M-am străduit din răsputeri să mă ţin departe de porcăria asta cu Protecţia, şi uită-te la tine... numai Protecţie pe capul tău. N-am vrut decât să fii... apărată. Şi nu sunt convinsă că aşa ai fi.

— Mda, recunoscu Claire. Nici eu. Dar vă jur, a fost cea mai bună variantă care mi-a putut trece prin cap. Şi, cel puţin, e vorba despre Amelie. Ea e OK, nu?

Ceilalţi se priviră între ei.

— În schimb, zise Shane, nu vrei să ne spui ce te pune ea să faci, de stai până atât de târziu.

— Nu. Nu... pot.

— În cazul ăsta, ea nu e OK, decretă Shane. Şi nici tu.

Totuşi, niciunul dintre ei nu găsi vreo sugestie potrivită pentru

[13] Mare actriţă de teatru (1844-1923), supranumită „Divina Sarah”; după majoritatea opiniilor, cea mai renumită tragediană a secolului al XIX-lea

remedierea problemei, iar Claire adormi pe canapea, cu capul în poala lui Shane, în timp ce Michael şi Eve discutară, şi discutară, şi iar discutară. Era trei dimineaţa când se trezi. Shane nu-şi schimbase poziţia, însă ea era acum învelită cu o pătură, iar el dormea buştean, cu toate că stătea în capul oaselor.

Claire căscă, gemu, simţi o durere în muşchi, după care se rostogoli de pe canapea, ridicându-se în picioare.

— Shane. Hai sus. Trebuie să te duci în patul tău.

El se trezi cu o figură simpatică, îndulcită de somn.

— Vii şi tu?

Glumea numai pe jumătate. Claire îşi amintea cum se încovrigaseră împreună în patul ei, în acea noapte în care fusese atât de înspăimântată; atunci, el fusese foarte grijuliu, însă nu era convinsă că poate să se bazeze pe tot atâta reţinere la ora trei dimineaţa, când el era doar pe jumătate treaz.

— Nu pot, răspunse, cu părere de rău. Nu că n-aş vrea...

El zâmbi şi se întinse pe partea lui de canapea, lăsând un spaţiu strâmt între trupul lui cald şi solid şi tapiţeria mobilei.

— Rămâi, zise el. Îţi promit, nu dispare niciun veşmânt. Mă rog, poate pantofii. Pantofii se socotesc ca veşminte?

Claire şi-i azvârli din picioare pe ai ei şi se căţără peste el, strecurându-se în golul acela minuscul, oftând uşurată când trupul lui se lipi strâns de al ei. Nici măcar nu mai avea nevoie de pătură; totuşi, el o trase peste amândoi, după care îi îndepărtă părul din dreptul gâtului şi-o sărută pe peticul acela de piele moale şi vulnerabil.

— Ai vrut să pleci, şopti ea.

El se opri din mişcare. Şi, din câte putea să-şi dea seama, îşi opri şi respiraţia.

— Ai vrut să pleci, şi nici măcar nu ştiai dacă sunt teafără.

— Ba nu. Voiam să plec în căutarea ta.

— Dar numai după ce ţi-ai făcut bagajele.

— Claire, eu nici măcar n-am ştiut că n-ai ajuns acasă, până n-a venit Eve sus, să urle la mine. Voiam să plec în căutarea ta.

Ea îl privi peste umăr şi observă disperarea ascunsă în ochii lui.

— Te rog, zise el. Te rog, crede-mă.

Împotriva voinţei ei, chiar şi împotriva oricărei judecăţi sănătoase, îl crezu. Se simţea adăpostită, ancorată la liman, ferită de valurile acelei lumi învolburate, de căldura trupului lipit

de ea.

Braţul lui i se strecură în jurul mijlocului, şi ea se simţi complet protejată.

— N-o să permit să ţi se-ntâmple ceva, rosti el.

Era o promisiune pe care el probabil nu avea cum să şi-o ţină, dar noaptea, pe întuneric, pentru ea însemna totul.

— Hei, exclamă el deodată.

— Cee?

— Vrei să ne facem de cap?

Şi ea vru.

Probabil că aţipise până la urmă, fiindcă se trezi cu inima bubuindu-i şi simţind că se întâmplase ceva total, dar total nepotrivit. Pentru o clipă, în timp ce încă se trezea, avu impresia că miroase a fum, ceea ce o propulsă brusc în capul oaselor, cuprinsă de un val de panică. În definitiv, casa mai fusese odată pe cale să fie mistuită de flăcări...

Nu, nu era un incendiu, dar categoric era ceva în neregulă. Era ceva în însăşi atmosfera din casă. Fumul fusese doar un soi de semnal, emis de casă pentru ea. Un semnal care spunea mişcă-ţi fundul jos din pat.

Shane era întins în continuare lângă ea pe canapea, însă şi el se trezise şi, ăn clipa imediat următoare, sări jos, ca şi cum l-ar fi simţit şi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Claire, simţindu-se străbătută ca de un curent electric. Shane?

— Ceva e în neregulă.

Încremeniră amândoi când auziră brusc răgetul asurzitor al unei sirene. Sunetul părea să vină chiar din faţa casei.

Claire auzi zgomot de paşi pe scară şi-o văzu pe Eve coborând în grabă, într-o cămaşă de noapte din satin şi un halat negru, pufos. Faţa îi era lipsită de orice machiaj goth şi arăta îmbujorată şi îngrijorată şi înfricoşată.

— Ce e? strigă ea. Ce se petrece?

— Nu ştiu, îi răspunse Shane. Ceva rău. Nu simţi?

Era un veritabil eveniment: erau cu toţii treji şi în picioare şi abia se făcuse ora şase dimineaţa.

Eve se năpusti în jos pe trepte şi smuci cordonul, ridicând transperantele de la fereastra care dădea spre curtea din faţă. Priviră cu toţii afară. O maşină de poliţie era în mijlocul străzii,

cu sirena încă văicărindu-se şi cu farurile aruncând un cerc înfierbântat de lumină asupra unei berline maro oprite pe drum, cu portiera din dreptul şoferului deschisă. Şi ea avea încă farurile aprinse, iar în apropierea ei se vedea un trup trântit pe pavaj.

Avea geamurile fumurii.

Era maşina unui vampir.

Eve scoase un răcnet, se răsuci spre ei şi-i privi cu ochii mari, îngroziţi.

— Unde e Michael? întrebă, iar Claire privi, prosteşte, în spatele ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă acolo.

Apoi, îşi întoarseră toţi privirile spre stradă, spre automobil, spre trupul căzut.

— Nu se poate, şopti Claire.

Shane deja se îndrepta spre uşă, în goana mare, însă Eve rămăsese pe loc, înmărmurită. Claire o cuprinse cu braţul şi-i simţi tremurul.

Îl văzu pe Shane zburând pe poartă şi alergând spre trupul de pe caldarâm; poliţistul, care tocmai cobora din maşina de patrulare, îl înhăţă, îl făcu să se răsucească şi-l trânti cu faţa în jos pe capotă. Shane urlă ceva.

— Trebuie să mă duc şi eu, zise Claire. Tu stai aici.

Eve încuviinţă, parcă paralizată. Claire n-ar fi vrut s-o lase acolo, însă Shane avea să fie arestat dac-o mai ţinea aşa, şi cine ştie ce-ar fi putut să i se mai întâmple la arest?

Ajunsese doar pe verandă când de după colţul străzii apăru o altă maşină de poliţie, cu luminile intermitente în funcţiune şi cu sirena adăugându-şi zbieretul la haoticul general. Frână alături de cea dintâi, şi un alt poliţist coborî din ea, apropiindu-se de locul în care primul îl ţinea pe Shane. Claire nu-l cunoştea pe poliţistul care-li fixase pe Shane cu faţa în jos pe capotă, însă pe cel venit acum îl ştia bine. Era Richard Morrell, fratele mai mare al Monicăi. Nu era un băiat rău, chiar dacă se trăgea, în mod evident, din acelaşi greţos fond genetic. Preluă conducerea anchetei, celălalt poliţist bătând în retragere.

— Shane! Shane, fir-ar să fie, potoleşte-te naibii. Aici e locul crimei, şi nu pot să te las să te vânturi de capul tău, mă înţelegi? Potoleşte-te odată.

Richard se străduia să-l ţină pe Shane în frâu, aşa că poliţistul celălalt se duse şi se lăsă pe vine lângă cadavrul de pe

caldarâm. Cadavrul. Claire se mai apropie cu un pas, în timp ce poliţistul scotea la iveală o lanternă şi-i îndrepta fasciculul luminos spre chipul celui care zăcea pe stradă. Părul roşu sclipi în lumina lanternei.

Nu era Michael.

Era Sam.

Avea o ţepuşă înfiptă în piept, era ţeapăn şi palid şi nemişcat.

— Richard! urlă poliţistul. E Sam Glass! Mi se pare că e mort!

— Sam, şopti Claire. Nu se poate!

Sam fusese bun cu ea, dar cineva îl trăsese afară din maşină şi-i implântase o ţepuşă în piept.

— Mama mă-sii! scuipă Richard. Shane, stai pe fundul tău. Jos, imediat. Nu mă face să-ţi pun cătuşele.

Îl smuci pe Shane de gulerul tricoului şi-l sili să se aşeze pe bordură, îl fixă cu o privire mânioasă pentru o clipă, după care se duse să examineze şi el trupul.

— Paştele şi... apucă-l de picioare.

— Ce?

Poliţistul celălalt — pe ecusonul de pe pieptul lui scria FENTON — îl privi încruntat.

— E locul crimei; nu putem să...

— E încă viu, dobitocule. Apucă-l naibii de picioare, Fenton! Dacă-l arde soarele, abia atunci e mort.

Primele raze de soare se strecuraseră deja deasupra orizontului, căzând pe trupul nemişcat al lui Sam.

Şi Claire văzu că începea să fumege.

— Ce mai aştepţi? strigă Richard. Ridică-l!

Celălalt poliţist, după câteva clipe de ezitare nedumerită, îl apucă pe Sam de picioare. Richard îl prinse de braţe şi, împreună, îl azvârliră practic în berlina maro, cea cu geamurile fumurii, şi trântiră portiera după el. Fenton porni spre locul de la volan, însă Richard ajunse acolo primul.

— Îl duc eu, anunţă el. Rana e încă proaspătă. Mai are o şansă, dacă pot să-l duc la Amelie.

Fenton se trase înapoi. Richard ambală motorul şi trânti portiera din dreptul lui în timp ce pornea, scrâşnind din cauciucuri, spre celălalt capăt al străzii.

Ofiţerul Fenton îl privi chiorâş pe Shane.

— Ai de gând să-mi faci probleme, băiete? îl luă el la rost.

Claire spera din toată inima ca răspunsul să fie negativ. Omul

ăsta era de două ori cât Richard Morrell, ca mărime, şi de două ori mai în vârstă, semănând cu un pitbull uman.

Shane îşi ridică ambele braţe.

— Nicio problemă din partea mea, domnule ofiţer.

— Voi doi aţi văzut ce s-a întâmplat aici?

— Nu, îi răspunse Claire. Dormeam. Toţi.

— Toţi in aceeaşi cameră? mârâi ofiţerul, privind-o de sus până jos, de la capul ciufulit până la veşmintele şifonate. Nu te credeam că ai fi genul, adăugă poliţistul.

Trecură câteva secunde până ca ea să-şi dea seama la ce se referea, şi când în sfârşit înţelese, fu străbătută de un val fierbinte de ruşine.

— Nu, am vrut să zic... Eve era în camera ei. Şi noi dormeam pe canapea.

— Mda, dormeam toţi, confirmă Shane. Ne-am trezit când am auzit sirena.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, nu? Mai întâi se treziseră, şi abia pe urmă auziseră sirena. Însă Claire nu-şi dădea seama precis de ce i se părea un amănunt atât de important.

Poliţistul tastă ceva pe un dispozitiv portabil, încă încruntat.

— S-ar zice că sunteţi patru în casă. Unde sunt ceilalţi doi?

— Eve e încă înăuntru. Iar Michael...

Unde naiba să fi fost Michael?

— Nu ştiu unde e.

— Mă duc să văd dacă e în camera lui, se oferi Shane, însă poliţistul îl făcu să încremenească pe loc cu o nouă încruntătură fioroasă.

— Stai pe fundul tău pe bordura aia şi ţine-ţi gura. Tu, ia zi, cum te cheamă?

— Claire Danvers.

— Claire, du-te şi vezi dacă Michael Glass e cumva înăuntru. Dacă nu, verifică dacă maşina lui lipseşte.

Claire făcu ochii mari.

— Doar nu credeţi... ?

— Nu cred nimic până când nu am probe. Am nevoie să ştiu cine e acasă şi cine nu, şi abia pe urmă discut.

Poliţistul îşi mută căutătura încruntată spre Shane, care se pregătea să se ridice.

— Parcă ţi-am zis să stai pe fundul tău, Collins.

— Dar eu n-am nimic de-a face cu astea!

— Dac-ar fi să alcătuiesc o listă cu principalii suspecţi capabili să împlânte o ţepuşă într-un vampir, ai fi chiar în top, aşa că ai, băiete. Stai jos.

Shane se aşează la loc, înfuriat. Claire îl imploră pe muteşte să nu facă vreo prostie, după care se grăbi să intre înapoi în casă. Eve era sus, se îmbrăca: tricou negru cu mâneci bufante şi un Elmer Fudd cu brizbrizuri pe piept, jeanşi negri şi o pereche de Doc Martens butucănoşi.

— Nu era...

— Ştiu, am văzut, o întrerupse Eve. Vocea îi suna înfundat, ca şi cum ar fi plâns, sau era pe cale să plângă. Era Sam, nu? E viu? Sau... cum o fi?

— Nu ştiu. Richard a spus ceva din care se înţelegea că ar putea să scape, o informă Claire, apucând strâns clanţa uşii şi aruncând o privire pe coridor. Te-ai uitat dacă... ?

— Nu, răspunse Eve, inspirând adânc şi ridicându-se. Vin şi eu cu tine.

Uşa camerei lui Michael era descuiată, iar înăuntru domnea un întuneric deplin. Claire aprinse lumina. Patul lui Michael era gol, aranjat cu grijă, iar încăperea arăta absolut normal. Eve căută prin dulapuri, sub pat, până şi în sala de baie principală.

— Nici urmă de el, anunţă, cu răsuflarea tăiată. Hai să vedem în garaj.

Garajul era de fapt o magazie din spatele casei, separată faţă de ea; cele două fete ieşiră pe uşa din spate, a bucătăriei, apoi parcurseră poteca însemnată de urmele roţilor. Uşile magaziei erau închise.

Eve o deschise pe cea din stânga. Claire, pe cealaltă.

— Automobilul lui Michael dispăruse.

— Dar serviciul? O fi la serviciu?

— La TJ nu se deschide înainte de zece, argumentă Eve. Ce-ar putea să caute acolo la şase?

— Un inventar?

— Tu ai impresia că ar chema cineva un vampir la şase dimineaţa pentru un inventar? ripostă Eve, trântind uşa magaziei şi izbind-o şi cu piciorul, pentru mai multă siguranţă. Unde naiba o fi? se lamentă. Şi de ce naiba nu am şi eu un telefon mobil care să funcţioneze? Tu de ce n-ai?

Telefonul ei se pierduse, iar al lui Eve fusese zdrobit de roţi; se priviră deznădăjduite, timp de câteva secunde, după care,

fără vreo vorbă, ieşiră în curtea din faţă, unde îl găsiră pe Shane aşezat în continuare pe bordură. Dacă se putea sta jos cu o atitudine rebelă, atunci Shane aşa stătea.

— Dă-mi telefonul tău, ceru Eve, întinzând mâna.

Shane o privi chiorâş.

— Dă-l încoace, idiotule. Michael nu e în casă, iar maşina lui a dispărut.

— Michael are maşină? De când?

— De când i-au repartizat-o vampirii. Nu ţi-a spus?

Shane doar clătină din cap. Un muşchi îi zvâcni în maxilar.

— El nu-mi spune niciun rahat, Eve. Cel puţin, de când...

— De când ai început să-l tratezi ca pe Moartea în persoană? Mda. Îmi închipui.

El îi întinse tăcut telefonul mobil şi-şi abătu privirea, fixând-o asupra locului de pe stradă unde fusese trupul lui Sam, înainte ca poliţiştii să-l azvârle în maşină. Claire se întrebă în sinea ei dacă se gândea la cruciada pornită de taică-său, sau la vorba lui, cum că Singurul vampir bun e vampirul mort.

Şi se mai întrebă dacă undeva, în adâncul sufletului, mai era de acord cu asta.

Eve formă numărul şi-şi duse telefonul la ureche. Timp de câteva secunde, pline de încordare, nu se întâmplă nimic, după care Claire observă cum uşurarea topeşte încordarea de pe chipul şi din corpul lui Eve.

— Michael! Unde naiba eşti?

Pauză.

— Unde?

Pauză.

— A. Bine. Trebuie să-ţi spun că...

Pauză.

— Ştiai.

Pauză.

— Mda, o să... vorbim mai târziu.

Eve închise telefonul şi i-l întinse înapoi lui Shane, care şi-l strecură în buzunar, ridicând întrebător din sprâncene.

— E OK, zise Eve.

Numai că ochii i se întunecaseră şi se îngustaseră.

— Şi?

— Şi nimic. E bine. Punct.

— Spanac, replică Shane, trăgând-o de mânecă să se aşeze

lângă el pe bordură. Deşartă sacul, Eve. Imediat.

Claire se aşeză şi ea, de cealaltă parte a lui Eve. Bordura era rece şi tare, însă avantajul era că maşina poliţiei îl împiedica pe Fenton să-i mai vadă. Ofiţerul discuta cu ocupanţii celeilalte maşini, cu geamuri fumurii ca pentru vampiri, oprite în spatele celei de patrulare.

— Era în centru, zise Eve. La Sfatul Străbunilor. L-au luat mai devreme, azi-dimineaţă.

— Cine?

— Cei Trei Mari.

— Adică Oliver, Amelie şi primarul, tatăl lui Richard şi al Monicăi. Amelie tocmai a aflat despre Sam. Dar Michael n-a păţit nimic.

Un deocamdată nerostit îi încheia fraza. Eve era neliniştită. Îşi aplecă faţa spre Shane, coborî şi mai mult tonul şi întrebă:

— Tu n-ai nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Sam, nu?

— Dumnezeule, Eve!

— Te întreb doar pentru că...

— Ştiu pentru ce mă întrebi, replică el, într-o şoaptă îndârjită. Ce naiba, nici gând. Dac-ar fi fost să mă iau de vreun vampir, sigur nu l-aş fi ales pe Sam. L-aş fi străpuns pe unul ca Oliver, ca să merite efortul. Apropo de Oliver, el ar fi suspectul meu numărul unu.

— Vampirii nu se omoară între ei.

— Da, dar el a pus la cale moartea lui Brandon, interveni Claire. Pe Oliver îl cred capabil de orice. Şi i-ar plăcea la nebunie s-o vadă pe Amelie şi mai izolată.

Înghiţi un nod mare din gât.

— Ea mi-a spus la un moment dat că e mai sigur pentru Sam dacă nu se apropie de ea. Bănuiesc că a avut dreptate.

— Nu contează. Oliver nu-şi pătează mâinile, orice-ar fi. Vreun om amărât o să ardă pe rug pentru asta, ştii bine, zise Shane. Şi s-a întâmplat în faţa casei noastre, când încă n-a uitat nimeni ce-a fost cu tata. Nu vi se pare că ni s-a înscenat ceva?

— Ce porcărie. Shane avea dreptate. Faptul că Michael era teafăr era de bine, însă mai însemna şi o sabie cu două tăişuri: însemna că Michael fusese plecat atunci când se petrecuse atacul asupra lui Sam.

Iar Michael era singurul dintre ei care ar fi putut avea un cuvânt de spus în faţa vampirilor.

Cum era de aşteptat, Fenton îşi făcu apariţia de după maşina de patrulare şi-i fixă cu privirea timp de câteva clipe, după care zise:

— Veţi fi luaţi pentru interogatorii. Toţi trei. Urcaţi-vă pe bancheta din spate.

Shane nu se clinti.

— Nu merg nicăieri.

Poliţistul oftă şi se rezemă de botul maşinii.

— Fiule, ai mult tupeu, şi-ţi respect asta. Dar hai să ţi-o spun pe-a dreaptă: ori te sui în maşina mea, ori într-a lor.

Îi arătă spre berlina întunecată şi tăcută, cea în care se aflau vampiri.

— Şi, îţi garantez, n-o să se termine prea bine. M-ai înţeles?

Shane încuviinţă, se ridică şi-i întinse mâna lui Eve, s-o ajute.

Claire rămase aşezată. Îşi suflecă mâneca stângă. Brăţara sclipi în lumina dimineţii, iar ea şi-o ridică, astfel încât Fenton s-o vadă cât mai limpede.

Poliţistul căscă ochii.

— Asta-i...

Vreau să vorbesc cu Protectoarea mea, rosti Claire. Vă rog.

— Fenton plecă să transmită prin radio, după care, întorcându-se, îşi smuci capul spre Shane şi spre Eve.

— Urcaţi în spate, zise. Mergeţi la secţie. Tu, puştoaico...

Îi făcu semn spre cealaltă maşină.

— O să mergi cu ei la Amelie.

Claire înghiţi în sec şi schimbă o privire mai întâi cu Shane, apoi cu Eve. Nu acesta îi fusese planul. Ea voia să rămână toţi trei împreună. Cum mai putea să-i păzească, dacă îi despărţeau?

— Nu te duce, îi zise Shane. Vino cu noi.

Sincer vorbind, asta începea să i se pară o idee mai bună. Vampirii nu aveau să fie prea bucuroşi, iar strălucitoarea ei brăţară din aur n-o absolvea de bănuieli. Amelie tot ar fi putut să dea ordin ca ea să fie torturată, sau ucisă.

— OK, răspunse Claire.

Shane păru nespus de uşurat în timp ce se urca, aplecându-şi capul, pe bancheta din spate a maşinii de patrulare a poliţiei. Eve îl urmă înăuntru.

Poliţistul trânti portiera după Eve, înainte să se poată strecura şi Claire înăuntru.

— Hei! urlă Shane, izbind cu pumnul în geam.

Atât el, cât şi Eve, încercară să coboare, însă portierele erau blocate.

Fenton o apucă de braţ şi-o trase după el spre cealaltă berlină, deschise portiera din spate şi-o instală pe banchetă, până ca ea să poată să protesteze. Claire auzi apoi clicul siguranţei care bloca portiera, aşa că rămase nemişcată, încordându-se să vadă prin penumbră.

Unul dintre vampiri aprinse becul din plafon. Of, ce porcărie! Erau două dintre persoanele cel mai puţin agreate de ea. Femeia era palidă ca neaua, cu părul blond-alburiu şi ochii în cea mai ştearsă nuanţă argintie. Gretchen. Partenerul ei, Hans, era un tip dur, alcătuit numai din colţuri, cu părul scurt pe cale de încărunţire şi o expresie împietrită.

— Mi-ar fi plăcut să-l avem pe băiat, în locul ei, rosti Gretchen, evident dezamăgită.

Avea o voce joasă, guturală, cu un puternic accent străin, Nu tocmai unul german. Un accent vechi, se gândi Claire.

— A fost foarte nepoliticos cu noi, ultima dată când am stat de vorbă, continuă femeia-vampir. Şi categoric tatăl lui merită o lecţie, chiar dacă băiatul, nu.

— Amelie a zis s-o aducem doar pe-asta, replică Hans, punând motorul în funcţiune şi aruncându-i o privire, prin oglinda retrovizoare, lui Claire. Centura, te rog, îi zise. Îi venea greu să înţeleagă chestia asta — oare de ce-i păsa lui? — însă oricum îşi fixă centura de siguranţă şi se lăsă pe spătarul banchetei. La fel ca ieri, când mersese cu maşina lui Sam, nu vedea nimic prin geamuri, cu excepţia unul punctuleţ gri, şters, în partea în care răsărea soarele.

— Unde mă duceţi? se interesă.

Gretchen izbucni în râs. Claire zări sclipirea colţilor, însă Gretchen n-ar fi avut neapărată nevoie să şi-i arate, ca să fie înspăimântătoare. Absolut deloc.

— La Sfatul Străbunilor, îi răspunse ea. Îţi aminteşti unde este, Claire. Te-ai distrat atât de bine ultima oară, când am fost împreună în vizită acolo.

Şapte

Acum era în Morganville — oraşul acela uscat, prăfuit, dărăpănat, tot ceea ce vedea majoritatea locuitorilor — şi, o clipă mai târziu, în Piaţa Fondatoarei, o luxuriantă bucăţică de Europă, unde cei dotaţi cu puls nu erau bine-veniţi. Claire mai fusese o dată acolo, şi pentru ea nu însemna o amintire prea dragă; oricât de simpatice ar fi fost micile cafenele, oricât de drăguţe magazinele, ea nu avea ochi decât pentru centrul piaţetei din parc, acolo unde fusese cuşca în care-l ţinuseră închis pe Shane.

Unde avuseseră de gând să-i ardă de viu, ca pedeapsă pentru o faptă de care nici măcar nu se făcuse vinovat.

Dintr-un oarecare motiv, Claire se aştepta ca maşina si fie parcată în acelaşi loc ca data trecută — în afara piaţetei, la punctul de control al poliţiei — dar, desigur, aşa ceva nu era cu putinţă, nu? Vreo câţiva dintre vampirii mai vârstnici poate că erau în măsură să îndure soarele, însă tot n-ar fi dispuşi să se plimbe de bunăvoie în bătaia razelor lui. Morganville era un oraş construit pentru comoditatea vampirilor, nu a oamenilor, aşa că atunci când portiera din dreptul lui Claire se deschise până la urmă, iar Gretchen îi făcu semne nerăbdătoare să coboare mai repede, se aflau într-o parcare subterană. Era plină de automobile, care mai de care mai frumoase, cu geamurile negre. Ca într-un mall din Beverly Hills, sau ceva similar.

Acolo erau şi paznici înarmaţi. Unul dintre ei dădu să se apropie în timp ce Gretchen o scotea pe Claire din maşină, însă Hans îi flutură scurt prin faţa ochilor o insignă, iar celălalt — tot vampir, probabil — bătu în retragere.

— Să mergem, zise Hans. Protectoarea ta aşteaptă.

Gretchen chicoti. Un sunet total lipsit de bucurie.

Claire se împiedică încercând să se ţină de cei doi vampiri, când aceştia porniră într-un pas vioi. Degetele de fier ale lui Gretchen îi cuprinseră antebraţul cu o forţă menită să lase vânătăi. Claire îşi pierduse deja suflul până să ajungă la două şiruri lungi de trepte, pe care vampirii le urcară în pas alergător. La capătul de sus al scărilor era un soi de ieşire de incendiu, cu o tastatură pentru introducerea codului. Claire nici nu îndrăzni

să încerce măcar o privire pe furiş spre cifrele pe care le tasta Hans; cunoscând paranoia vampirilor, probabil că nu i-ar fi folosit la nimic. Probabil că maşinăria era programată astfel încât să excludă pe oricine avea puls.

Ceea ce o determină să se întrebe: nu cumva tot Myrnin se ocupase şi de sistemul de securitate al oraşului? Oare ea mai trebuia să înveţe şi altceva? Putea să-i fie ceva extrem de util, dacă reuşea să-l convingă să-i arate şi ei...

Îşi ocupa mintea cu problemele de amănunt, ca să evite instalarea groazei, dar de îndată ce uşa se descuie, nu mai avu pe ce să se concentreze, în afara fricii, care o învălui ca un talaz lipicios şi rece. Gretchen păru să-l simtă. Îşi coborî spre Claire ochii aceia reci, cenuşii ca o oglindă, şi zâmbi.

— Îngrijorată, micuţo? o întrebă, cu dulceaţă în glas. Îngrijorată pentru tine, sau pentru prietenii tăi?

— Îngrijorată pentru Sam, îi răspunse Claire.

Zâmbetul lui Gretchen pieri şi, pentru doar o secundă, păru sincer surprinsă şi descumpănită.

— Trăieşte? se interesă fata.

— Dacă trăieşte? replică Gretchen, a cărei armură se instală cu fermitate la locul ei, ridicând o subţire şi arcuită sprânceană. Încă poate fi salvat, dacă la asta te referi. Presupun că prietenul tău Shane va trebui să mai încerce o dată.

— Shane n-a făcut nimic.

— De data asta, zâmbetul lui Gretchen deveni categoria unul plin de cruzime. Poate că nu, zise ea. Poate că nu încă. Dar, răbdare. Va face. E în firea lui, aşa cum uciderea e în firea noastră.

Claire se văzu nevoită să-şi economisească respiraţia, fiindcă porniseră din nou, parcurgând cu paşi mari covorul maro, gros. Prima impresie pe care şi-o făcuse Claire despre clădirea Sfatului Strămoşilor era că ar fi o casă funerară; tot aşa i se părea încă, peste tot numai linişte şi tăcere şi eleganţă. Data trecută, fusese plină de trandafiri, când vampirul pe care crezuseră că l-ar fi ucis Shane fusese întins pe catafalc cu mare pompă. De data asta, nu văzu nici o floare.

Gretchen o conduse de-a lungul unui culoar, apoi dincolo de o pereche de uşi groase, pătrunzând într-un antreu rotund. În încăpere erau patru paznici înarmaţi, din rândul vampirilor, aşa că fu nevoie ca Gretchen şi Hans să se oprească şi să-şi arate

legitimaţiile şi să-şi predea armele.

Claire fu percheziţionată: atingeri iuţi, eficiente, ale unor mâini reci care o făcură să se cutremure.

Şi apoi uşile se deschiseră, şi se văzu dusă într-o sală mare şi rotundă, cu tavan înalt, candelabre semănând a cascade îngheţate, şi tablouri nedesluşite, dar valoroase, pe pereţi. Iar parfumul trandafirilor nu fusese rodul imaginaţiei sale. În centrul încăperii trona o masivă masă rotundă pentru conferinţe, înconjurată de fotolii, iar pe mijlocul acesteia se înălţa un vas plin cu flori roşii, foarte roşii.

Nimeni nu stătea la masă. În schimb, un grup de cel puţin zece persoane se strânsese de cealaltă parte a sălii, toţi stând în picioare şi privind în jos.

Unii dintre ei întoarseră capetele, iar privirea lui Claire fu atrasă în chip irezistibil de Oliver. Nu-l mai văzuse de când îi ameninţase viaţa, încercând să-l momească pe Shane să iasă din ascunzătoare; şi, fiindcă era în picioare, o făcu să rememoreze fulgerător întâmplarea aceea, să-şi aducă aminte cât de reci şi de neîndurătoare îi simţise mâinile în jurul gâtului ei. Şi cât de înspăimântată fusese.

Oliver mârâi, în adâncul gâtului, dar suficient de tare cât să fie auzit, iar ochii îi erau ca de lup. Absolut deloc omeneşti.

— Văd că ne-aţi adus un criminal care să-şi primească pedeapsa, zise el, pornind spre ei.

Gretchen îi aruncă o privire lui Hans, după care o împinse pe Claire în spatele ei.

— Stai, zise ea.

Oliver se opri, mai ales din cauza surprinderii.

— Fata a fost cea care a cerut să vină, să-şi vadă Protectoarea. Nu avem nicio dovadă că ar fi vinovată.

— Dacă locuieşte în casa aia, atunci înseamnă că e vinovată, decretă Oliver. Mă surprinzi, Gretchen. De când le ţii partea celor care respiră?

Ea izbucni în râs, însă un râs care avea în el ceva ironic, prefăcut. Rosti ceva într-o limbă pe care Claire n-o recunoscu. Oliver se stropşi la ea, iar Hans îşi aşeză palma lui mare pe umărul lui Claire.

— Ea este în răspunderea noastră, îi zise lui Oliver. Şi este proprietatea Ameliei. Nu are nicio legătură cu tine, Oliver. Dă-te la o parte.

Oliver, zâmbind, îşi ridică braţele şi se retrase. Hans o împinse în faţă pe Claire, pe lângă el, şi fata îi simţi privirea împungându-i ceafa, la fel de ascuţită ca un vârf de cuţit.

Cercul se destrămă când se apropie Hans de el. Era alcătuit în majoritate (bănuia Claire) din vampiri; nu purtau ecusoane, sau altceva, însă aveau acelaşi ten palid, rece, aceeaşi iuţeală de şarpe în mişcări. De fapt, singurii doi oameni — cei care respiră? — pe care-i văzu erau primarul Morrell, arătând nefericit de stânjenit, la marginea grupului, şi fiul său, Richard. Uniforma lui Richard era umedă pe alocuri, şi Claire avu nevoie de câteva secunde până să-şi dea seama că petele umede erau de sânge.

Sângele lui Sam.

Sam zăcea pe spate, întins pe covor, cu capul odihnindu-se în poala Ameliei. Bătrâna vampir stătea în genunchi, şi mâinile ei mângâiau uşurel părul arămiu al lui Sam. El arăta palid, cadaveric, iar ţepuşa încă-i era înfiptă în piept.

Amelie ţinea ochii închişi, dar îi deschise în clipa în care Hans o împinse pe Claire spre ea. Pentru câteva clipe lungi, bătrâna vampir păru să n-o recunoască deloc pe Claire, după care o expresie istovită îi fulgeră pe chip; îşi lăsă din nou privirea spre Sam şi degetele să i se plimbe pe obrazul lui.

— Claire, asistă-mă, îi ceru ea, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie la care Claire nici măcar nu participase. Faceţi-i loc, vă rog.

Hans îi dădu drumul, şi Claire simţi un imbold sălbatic să fugă, să fugă afară din încăperea aia, să-l ia pe Shane şi, pur şi simplu, să plece, oriunde, numai să plece de-aici. În ochii Ameliei era ceva prea măreţ încât să-l înţeleagă, ceva despre care nu voia să ştie. Dădu să facă un pas înapoi, însă Amelie îşi repezi fulgerător braţul şi-o prinse de încheietură, trăgând-o spre ea, făcând-o să cadă în genunchi de cealaltă parte a trupului lui Sam.

Părea mort.

Mort de-a binelea.

— La semnalul meu, apuci bine lemnul şi tragi, zise Amelie, cu o voce scăzută şi inflexibilă. Nu înainte de semnalul meu.

— Dar... eu nu sunt prea puternică...

De ce nu-i cerea asta lui Richard? De ce nu i-o cerea unuia dintre vampiri? Chiar şi lui Oliver?

— Eşti îndeajuns de puternică. La semnalul meu, Claire.

Amelie închise din nou ochii, iar Claire îşi frecă emoţionată palmele umede de blugi. Ţepuşa din pieptul lui Sam era dintr-un lemn rotunjit, şlefuit, ca un piron, şi nu putea să-şi dea seama cât de adânc îi pătrunsese în trup. Oare să-i fi fost înfiptă în inimă? Aşa ceva n-ar fi trebuit să-l ucidă, o dată pentru totdeauna. Îşi aminti că discutaseră despre alţi vampiri care fuseseră străpunşi cu ţepuşe, şi care muriseră...

Deodată, Amelie se schimonosi la faţă de suferinţă, şi zise:

— Acum, Claire!

Claire nici măcar nu stătu să se gândească. Îşi strânse palmele în jurul ţepuşei şi trase, o smucitură puternică, şi, pentru o clipă de groază, avu impresia că n-o să reuşească, dar apoi o simţi cum lunecă afară, făcând să scrâşnească oasele printre care trecea.

Întregul corp al lui Sam se arcui, ca şi cum ar fi fost supus la un şoc electric, iar cercul vampirilor se lărgi, retrăgându-se. Amelie nu-l scăpă din mâini, degetele fiindu-i albe precum creta în timp ce-i apăsau tâmplele. Pleoapele i se ridicară brusc, iar în ochi avea argint pur, incandescent.

Claire se împletici înapoi, strângând ţepuşa cu ambele mâini. Cineva i-o smulse: era Richard Morrell, întunecat la faţă şi marcat de oboseală. O strecură într-o pungă din plastic cu fermoar, pe care-i închise ermetic.

Probă.

Trupul lui Sam deveni din nou moale. Rana din piept lăsa să se scurgă lent un firicel subţire, dar neîntrerupt, de sânge, şi Amelie îşi dezbrăcă jacheta — mătase albă — şi-o împături ca pe un tampon pe care i-l apăsă, oprind hemoragia. Nimeni nu rosti o vorbă; nici măcar Amelie. Claire rămase pe loc, neajutorată, urmărindu-l cu privirea pe Sam. Nu se mişca, absolut deloc.

În continuare, părea mort.

— Samuel, rosti Amelie, cu o voce joasă, liniştită şi caldă, aplecându-se mai aproape de el. Samuel. Întoarce-te la mine.

Ochii lui se deschiseră, dar nu se vedeau decât pupilele. Ochi înfricoşători, de bufniţă. Claire îşi muşcă buzele şi se gândi din nou la fugă, însă Hans şi Gretchen erau în spatele ei şi, oricum, ştia bine că n-avea nici cea mai mică şansă.

Sam clipi, şi pupilele începură să i se micşoreze, încetul cu încetul, spre dimensiuni mai normale. Buzele i se mişcară, dar nu ieşi niciun sunet dintre ele.

— Inspiră, îi ceru Amelie, pe acelaşi ton liniştit, plin de căldură. Sunt aici, Samuel. N-o să te las.

Îşi plimbă cu blândeţe degetele pe fruntea lui, iar Sam clipi din nou şi, treptat, începu s-o vadă tot mai limpede.

Era de parcă n-ar mai fi existat nimeni altcineva pe lume, decât ei doi. Amelie n-a spus adevărul, se gândi Claire. Nu numai Sam o iubeşte pe ea. Şi ea îl iubeşte exact la fel de mult.

Sam îşi abătu privirea de la Amelie spre cercul din jur, căutând pe cineva. Când nu găsi persoana potrivită, se întoarse la Amelie. Buzele lui alcătuiră un nume. Michael.

— Michael e bine, îi zise Amelie. Hans. Adu-l încoace.

Hans încuviinţă şi plecă repede. Michael. Claire îşi dădu seama, tresărind, că şi uitase de prezenţa lui acolo, uitase complet de el, din cauza şocului provocat de toate întâmplările. Cel puţin, Sam arăta tot mai bine de la o secundă la alta, însă Amelie îi ţinea în continuare apăsat pansamentul improvizat pe rana din piept.

Mâna lui Sam se târî în sus, cu o mişcare stângace şi lentă, acoperind-o pe a ei, şi pentru câteva lungi secunde se priviră unul pe celălalt în tăcere, după care Amelie făcu un semn de încuviinţare şi şi-o retrase.

Sam îşi ţinu pansamentul pe rană şi apoi, cu sprijinul Ameliei, se ridică anevoie în şezut. Ea îl ajută să se rezeme de perete.

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Sam încuviinţă, iar Claire îşi ridică privirea şi-l văzu pe Richard Morrell lăsându-se pe vine, cu carneţelul şi pixul pregătite.

Vocea lui Sam, când în sfârşit se făcu auzită, era moale şi firavă, şi se vedea clar că până şi vorbitul reprezenta pentru el un efort.

— M-am dus să-l caut pe Michael, zise.

— Numai că Michael era aici, cu noi, îl lămuri Amelie. L-am convocat în timpul nopţii.

Mâna lui Sam — cea care nu era ocupată să ţină jacheta apăsată pe rana din piept — se ridică, apoi căzu la loc, neputincioasă.

— Am simţit că nu era acasă, aşa că am dat înapoi de pe alee. Cineva a deschis portiera maşinii... m-a atacat cu un Taser[14], n-

[14] Armă cu electroşocuri, care, emiţând un curent electric, paralizează temporar musculatura persoanei atacate

am putut să mă împotrivesc. M-a străpuns cu ţepuşa cât timp eram căzut.

— Cine era? se interesă Richard.

Ochii lui Sam se închiseră pentru o clipă, după care se deschiseră la loc.

— N-am văzut. Om. Am auzit bătăile inimii.

Înghiţi în sec.

— Mi-e sete.

— Mai întâi trebuie să te vindeci, îi atrase atenţia Amelie. Încă vreo câteva clipe. Mai ai ceva să ne spui despre omul care te-a atacat?

Ochii lui Sam se deschiseră din nou, cu efort.

— A crezut că sunt Michael.

Michael sosi exact la timp cât să audă această ultimă replică. O privi pe Claire, făcând ochii mari, după care se ghemui lângă Sam.

— Cine a fost? Cine ţi-a făcut asta?

Sam clătină din cap.

— Nu ştiu cine. Bărbat, asta-i tot ce ştiu. Ţi-a folosit numele. Cred că a avut impresia că eşti tu.

Buzele lui Sam se răsfrânseră în palida fantomă a unui zâmbet.

— Bănuiesc că n-a văzut părul înainte să-mi implânte ţepuşa.

Articolul din ziar. Căpitanul Evident. Cineva se hotărâse să-l dea gata pe cel mai nou vampir din oraş, şi doar un noroc pur făcuse să-l doboare pe Sam în locul lui. Altfel, Michael ar fi fost cel pe care l-ar fi găsit zăcând pe stradă.

Şi, după expresia de pe faţa lui Michael, ştiu că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Amelie era agitată. Nu lăsa să se vadă limpede această stare, însă Claire o cunoştea îndeajuns cât să sesizeze diferenţa. Avea mişcările mai repezite, iar în ochi i se vedea ceva mai puţin calm decât de obicei. Claire fu străbătută de un mic frison atunci când Amelie o chemă într-o încăpere alăturată. Era mică şi pustie, probabil un soi de cameră pentru întruniri. Amelie nu merse singură: un vampir înalt şi blond o urmă şi se postă cu spatele în uşă, ca un zăvor în carne şi oase. Nu avea cum să scape prea

repede de-acolo; de fapt, nu putea să scape nicidecum.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Amelie.

— Nu ştiu, îi răspunse Claire. Dormeam. M-am trezit când...

Când am auzit sirenele, era cât pe ce să spună, însă din nou îşi dădu seama că nu era adevărat. Simţise ceva, ca un fulger de alarmă răsărit din senin. Atât Shane, cât şi Eve îl simţiseră, la rândul lor. În mod normal, ar fi fost nevoie de o explozie nucleară ca să-l smulgă pe Shane din somnul de dinaintea zorilor, însă atunci se trezise de-a binelea.

— A fost de parcă s-ar fi declanşat o alarmă în casă.

Faţa Ameliei deveni împietrită şi inexpresivă.

— Aşa.

— De ce? E chiar atât de important?

— Poate. Altceva?

— Nimic... ne-am dus jos. Sirenele începuseră să urle afară, şi până să ajungem noi acolo, se terminase totul, bănuiesc. Sam zăcea pe caldarâm, şi poliţistul ajunsese deja acolo.

— N-ai mai văzut şi pe altcineva?

Claire scutură din cap.

— Şi prietenii tăi? o mai întrebă Amelie. Ei unde erau?

Nu era o întrebare oarecare. Claire îşi simţi pulsul accelerându-se, şi se strădui să-şi păstreze calmul. Dacă Amelie n-o credea...

— Dormeau, răspunse cu toată hotărârea. Shane era cu mine, iar pe Eve am văzut-o ieşind din camera ei. Imposibil să fi făcut-o vreunul dintre ei.

Amelie o săgetă cu o privire. Nu era una care să-i dea un sentiment de prea mare siguranţă.

— Ştiu cât de mult preţ pui pe vieţile lor. Dar, înţelege, Claire, că dacă minţi în favoarea lor, nu ţi-o voi ierta.

— Nu mint. Erau în camerele lor când am ieşit. Singurul care lipsea era Michael, care înţeleg că era aici, cu dumneavoastră.

Amelie îşi luă ochii de la ea şi începu să se plimbe de-a lungul camerei, cu paşi lenţi, graţioşi. Arăta atât de perfectă, atât de... adunată. Neputând să se abţină, Claire lăsă să-i scape un:

— Nu vă faceţi griji pentru Sam?

— Mă preocupă mai mult ca, oricine ar fi fost cel care l-a atacat, să nu mai aibă parte de altă ocazie să facă rău, răspunse Amelie. Sam a fost suficient de matur încât să supravieţuiască unei astfel de răni... dar numai cu mare greutate. Dacă ţepuşa i-

ar fi rămas în piept mai mult timp, sau dacă l-ar fi ars soarele, n-ar mai fi putut supravieţui. Să fi reuşit asasinul să-l atace pe Michael, l-ar fi omorât aproape instantaneu. El va avea nevoie de decenii întregi până să-şi clădească sistemul imunitar.

Claire deschise gura, o închise la loc, dar o deschise din nou când îşi regăsi cuvintele.

— Adică... vampirii nu mor când sunt străpunşi cu ţepuşa prin inimă?

— Adică este nevoie de mult mai mult ca să ucidă pe vreunul dintre noi, zise Amelie. Cu atât mai mult, cu fiecare an de viaţă în plus. Poţi să-mi străpungi mie inima cu o ţepuşă, şi doar mi-aş smulge-o afară şi m-aş supăra foarte rău pentru faptul că mi-ai stricat vestimentaţia. Dacă nu reuşesc s-o extrag în câteva ore, poate să-mi aducă vătămări, eventual unele grave, dar nu m-ar distruge, în sensul în care te gândeşti. Nu suntem chiar atât de fragili, micuţă Claire.

Dinţii îi sclipiră pentru o clipă ca un şirag de perle în timp ce zâmbi.

— Ai face foarte bine dacă le-ai transmite şi prietenilor tăi. în mod special lui Shane.

— Dar... Brandon...

Zâmbetul Ameliei se şterse.

— El a fost torturat, îi răspunse. Ars la lumina soarelui, pentru slăbirea rezistenţei. În clipa în care a fost asasinat, nu mai avea mai multă putere decât un nou-născut. Tatăl lui Shane ne înţelege foarte bine, să ştii.

Iar de-acum, îi înţelegea şi Claire. Ceea ce, probabil, nu era de bine.

— Poliţiştii i-au luat la secţie pe Shane şi pe Eve. Nu vreau să păţească ceva.

— Sunt convinsă că nu vrei. După cum nici eu nu vreau să i se întâmple ceva dragului meu Samuel, care însă ar fi dispus să moară pentru drepturile celor care respiră din oraşul acesta.

Tonul Ameliei devenise rece şi înnegurat, producându-i lui Claire o gheară în stomac.

— Mă întreb dacă nu cumva am fost prea îngăduitoare. Dacă nu cumva am permis să existe prea multă libertate.

— Nu suntem proprietatea dumneavoastră, şopti Claire, şi avu impresia că brăţara i se strâmtă deodată, strângându-i încheietura.

O cuprinse cu cealaltă mână, tresărind.

— Chiar nu? întrebă, glacială, Amelie, după care schimbă o privire cu vampirul de la uşă. Las-o să plece. Am terminat cu ea.

Tipul se înclină uşor şi se dădu deoparte din drum. Claire rezistă tentaţiei de a da buzna spre ieşire. Prezenţa ei în aceeaşi cameră cu Amelie, fără să-i mai pună la socoteală şi garda de corp, îi dădea un sentiment de teamă şi de o mare intensitate, dar trebuia măcar să încerce.

— În legătură cu Shane şi cu Eve...

— Eu nu mă amestec în justiţia umană, o întrerupse Amelie. Dacă sunt nevinovaţi, atunci vor fi eliberaţi. Du-te, acum. Pretind de la tine să-l asişti astăzi pe Myrnin, şi am aranjat la universitate să frecventezi câteva cursuri suplimentare. O listă a lor ţi-a fost livrată acasă în dimineaţa aceasta.

Claire şovăi.

— Sam ar fi trebuit să mă ducă la Myrnin... dar acum, cine o să...

Amelie se răsuci spre ea, şi în ochi i se citea ceva sălbatic şi cumplit.

— Nesăbuită mică, nu mă mai deranja cu nimicuri! Pleacă imediat!

Şi Claire o rupse la fugă.

Casa era goală când ajunse ea. Nici Shane, nici Eve, iar pe Michael nu-l mai revăzuse în clădirea Sfatului Străbunilor, până s-o ia pe sus de-acolo Gretchen şi Hans. Claire se simţea foarte singură, aşa că încuie toate uşile şi se asigură că şi ferestrele erau bine închise.

Atmosfera din casă era... caldă, într-un fel. Nu în sensul căldurii din aer, ci confortabilă. Primitoare. Claire îşi lipi palma de peretele livingului.

— Poţi să mă auzi? întrebă ea, dar imediat se simţi jenată.

Doar nu era decât o casă, corect? Numai lemn şi cărămizi şi beton şi cabluri şi ţevi. Cum ar fi putut s-o audă?

Însă nu putu înlătura sentimentul că tot casa o înghiontise de dimineaţă, făcând-o să se trezească, la fel ca şi pe Shane şi pe Eve. Că încercase să-i prevină. La urma urmei, tot casa fusese cea care-l salvase pe Michael, atunci când îl ucisese Oliver; ea îi dăruise câtă viaţă mai putuse, făcându-l fantomă. Casa era dornică să ajute.

— Ce-aş fi vrut să poţi vorbi, zise ea. Aş fi vrut să-mi spui cine a încercat să-l omoare pe Sam.

Însă nu putea, iar ea stătea de vorbă cu un perete tâmpit. Claire oftă, se întoarse şi zări cu coada ochiului o bucată de hârtie fâlfâind în bătaia curentului.

Un curent care nici nu exista.

Hârtia zăcea pe masă, deasupra cutiei în care se afla chitara lui Michael. Claire o înhăţă şi citi, abia îndrăznind să creadă...

Oare ce-i trecea prin cap? Că, până la urmă, casa avea să-i ofere numele acelui Van Helsing[15] aspirant care-l atacase pe Sam? Fireşte că nu era aşa. Nu era un răspuns la întrebarea ei.

Era doar un orar pentru şcoală, scos la imprimantă şi însemnat cu APROBAT, cu litere mari, roşii. Cursurile ei principale dispăruseră în majoritate, adnotările din dreptul lor atestând că le absolvise.

Ceea ce-i captă atenţia, în schimb, erau numele materiilor programate în locul lor. Biochimie avansată, Studii filosofice, Mecanică cuantică, Mituri şi legende alese.

Uau. Oare să nu fi fost bine că inima i se oprise în loc pentru o clipă, la vederea lor? Claire verifică programul, apoi îşi privi ceasul. Abia dacă mai avea o oră până la primul curs nou, însă nu putea încă să plece. Cel puţin, până nu primea veşti despre Shane şi Eve.

O jumătate de oră mai târziu, era cu telefonul la ureche, încercând să găsească pe cineva de la secţia de poliţie, în măsură să-i răspundă la întrebări, când auzi cheia învârtindu-se în broasca uşii de la intrare, apoi vocea lui Eve, spunând: „de dobitoc ce eşti”, aşa că nodul de teamă din piept începu să cedeze.

— Hei, Claire! Eşti aici?

— Aici, răspunse, închizând telefonul şi pornind spre vestibul, în întâmpinarea lor.

Eve avea un braţ petrecut în jurul lui Shane, pe jumătate sprijinit de ea. Claire clipi din ochi şi-şi încordă privirea spre faţa lui. Spre umflăturile şi vânătăile de pe ea.

— O, Doamne, exclamă, repezindu-se de cealaltă parte a lui, s-o ajute pe Eve. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, Titi Durul aici de faţă s-a hotărât să facă pe

[15] Vânatorul de vampiri din romanul Dracula al lui Bram Stoker

arţăgosul cu ofiţerul Fenton. Ai văzut cumva Bambi contra Godzilla? Cam aşa ceva a urmat, numai că au fost ceva mai mulţi pumni, turui Eve. Vocea ei avea o falsă strălucire de veselie, ca un gablonz. Am încercat să-l duc la spital, să-l consulte, dar...

— N-am nimic, scrâşni Shane. Am păţit eu altele mai rele.

Probabil că avea dreptate, însă Claire tot se simţea dureros de neputincioasă. Ar fi vrut să facă şi ea ceva. Orice. Ea şi cu Eve îl duseră pe Shane până la canapea, iar el se prăbuşi acolo, închizând ochii. Era palid, pe unde nu avea vânătăi. Claire îi mângâie îngrijorată părul încâlcit, întrebând-o din ochi pe Eve ce să facă. Eve ridică din umeri şi mimă din buze un lasă-l să se odihnească şi-atât. Cu toate acestea, şi ea părea speriată.

— Shane, rosti Eve, de data aceasta cu voce tare. Nu, serios, nu vreau să te las aici singur. Ar fi cazul să mergi la spital.

— Vai, mersi, mami, replică el. Nu sunt decât vreo câteva vânătăi. Cred c-o să scap cu viaţă. Haide, cară-te de-aici.

Se întinse şi o prinse pe Claire de o mână, şi ochii lui negri se deschiseră. Mă rog, de fapt doar unul dintre ei. Celălalt era prea umflat.

— Cu tine ce-a fost? Eşti OK?

— N-am păţit nimic. Simt bine. Am vorbit cu Amelie, răspunse Claire, după care trase aer adânc în piept. Sam o să scape, aşa cred.

— Şi Michael? Michael era bine? se interesă Eve.

— Mda, n-avea nicio problemă. îmi pare rău că n-am putut să vă scot mai devreme. Amelie...

Mda, probabil că era mai bine să nu intre în amănunte, despre cât de ne-preocupată era Amelie de eventualitatea ca Eve şi Shane să rămână în spatele gratiilor.

— Era ocupată cu Sam, le zise în cele din urmă.

Eve ridică din umeri şi-l săgetă pe Shane cu o privire exasperată.

— Probabil c-am fi ieşit de-acolo în zece minute, dacă el şi-ar fi văzut de treabă. Uite ce e, Shane, ştiu că eşti un catâr, dar chiar trebuie să-i provoci la bătaie pe toţi cretinii din lume? Nu poţi să te mulţumeşti doar cu jumătate din ei, sau cam aşa ceva?

— Ştii care-i faza cea mai afurisită? Eu chiar îi provoc doar pe jumătate din ei. Atâţia şi sunt, replică el, scoţând un geamăt în

timp ce-şi căuta o poziţie mai comodă pe canapea. Mama mă-sii! exclamă apoi. Ofiţerul curului chiar ştie să dea.

— Shane, interveni Claire, pe bune, acum. Te simţi bine? Dacă nu, pot să te duc la spital.

— Iar acolo or să-mi dea doar o pungă cu gheaţă şi-or să mă trimită acasă, cu o sută de dolari mai puţin, pe care de fapt nici nu-i am.

Îi luă din nou mâna într-a lui. Articulaţiile îi erau pline de julituri.

— Dar tu? o întrebă. Nimic muşcat, nimic rupt?

— Nu, răspunse ea, moale. Nimic muşcat, nimic rupt. Sunt furioşi, sunt îngrijoraţi, dar nimeni n-a încercat să-mi facă vreun rău.

Îşi privi din nou ceasul, iar inima îi stătu o clipă în loc, după care începu să bubuie mult mai repede.

— Ăăă... eu trebuie să plec. Am cursuri. Eşti sigur că...

— O singură dată să mă mai întrebi dacă sunt bine, şi mă pocnesc singur drept în faţă, doar ca să te pedepsesc, ripostă el. Haide, Eve, ai grijă să n-o ia razna de una singură, bine?

Eve deja ţinea în mână cheile automobilului, pe care le— zornăia nerăbdătoare.

O să fac tot posibilul, îi răspunse. A! Livrare specială pentru tine, anunţă, întorcând capul spre Claire, întinzându-i un pachet cu numele ei înscris frumos pe ambalaj.

Aceeaşi caligrafie, constată Claire, ca şi pachetul în care-i fusese trimisă brăţara.

În acesta nu era decât un telefon mobil nou şi plat, dotat cu MP3 player şi o micuţă tastatură rabatabilă pentru mesaje. Era deschis şi complet încărcat.

Pe bilet scria, simplu: Pentru mai multă siguranţă. Semna, bineînţeles, Amelie. Eve văzu şi ea, şi ridică din sprâncene. Claire mototoli iute bucata de hârtie.

— Oare vreau măcar să aflu ce e? întrebă Shane.

— Probabil că nu, îi răspunse Eve. Claire, fetiţele care primesc bomboane de la străini, aici, în Morganville, o cam păţesc. Dacă nu şi mai rău.

— Ea nu e o străină, preciză Claire. Şi chiar aveam mare nevoie de un telefon.

Cursurile nu semănară cu nimic din ce cunoscuse Claire în

viaţa ei. Era de parcă abia acum ar fi început şcoala. Încă din prima clipă a primei ore, profesorii i se părură însufleţiţi, dăruiţi. Mai mult, o provocau. Bâjbâi emoţionată prin Biochimia avansată, îşi notă cărţile de care avea nevoie, şi la fel procedă şi la Filosofie. Era multă vorbărie la Filosofie, şi nu înţelegea nici măcar jumătate din ce se spunea, însă oricum suna cu mult mai interesant decât bolboroselile monotone ale profesorilor de la cursurile ei principale.

Se simţea euforică în clipa în care, într-un târziu, sosi şi pauza ei pentru prânz; de fapt, se simţea... că trăieşte. Era bucuroasă în timp ce dibuia exemplarele uzate ale manualelor de care avea nevoie, şi fu şi mai bucuroasă când descoperi că, în chip misterios, răsărise pe numele ei o bursă care acoperea toate cheltuielile. Ba chiar primi şi un card de debit.

Îşi mai cumpără şi un tricou nou cu mâneci lungi. Şi câteva aparate de ras de unică folosinţă. Şi ceva şampon.

Înfricoşător, cât de bine se simţea având bani în buzunar.

Cam pe când se apropia ora trei a după-amiezii, începu să se întrebe dacă trebuia să plece pe cont propriu spre casa lui Myrnin, însă se hotărî să aştepte. Nimeni n-o anunţase de vreo schimbare a planurilor, aşa că se îndreptă spre Casa Studenţilor, să mai înveţe puţin, cât timp aştepta. Principala sală pentru studiu era ticsită de lume, şi cineva cânta la chitară într-un colţ al încăperii; se strânsese destul public în jurul lui, aplaudând între două cântece. Oricine era cânta bine: o piesă complicată, clasică, imediat după care urma un cântec pop. Claire tocmai îşi înşira cărţile pe pupitru, când auzi o melodie cunoscută, aşa că se sui cu picioarele pe scaun să vadă mai bine peste capetele mulţimii adunate în colţul acela.

Aşa cum bănuia, era Michael. Cânta stând jos, dar tot îi vedea capul şi umerii. Îşi ridică şi el ochii, îi întâlni privirea, o salută printr-o înclinare a capului, după care se concentră din nou la muzica lui. Claire sări jos, şterse urmele prăfuite de pe tăblia scaunului şi se aşeză. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Michael era acolo. De ce? Să fi fost doar o coincidenţă? Sau cu totul altceva?

Încercă să se concentreze asupra proprietăţilor undelor de joasă frecvenţă în mediul plasmatic magnetizat, ceea ce era o chestie destul de mişto. Fizica stelelor... Abia aştepta demonstraţiile de laborator... lectura evolua cu încetineală, însă

era interesantă. Avea legătură cu o altă componentă a fizicii plasmatice care-i atrăsese atenţia: depozitarea şi transportul. Poate că nu era decât o coincidenţă, însă, fără să ştie de ce, simţi că era acolo un lucru pe care trebuia să-l înţeleagă. Ceva legat de ceea ce-i spusese Myrnin despre recompunere, acesta fiind un element-cheie al alchimiei. Să fi fost posibilă existenţa cu adevărat a unei legături între cele două?

Plasma e alcătuită din particule încărcate cu electricitate. Poate fi controlată şi influenţată de câmpurile magnetice dimensionate. Plasma era acea stare naturală intermediară între materie şi energie... între o formă de agregare şi o alta.

Recompunerea.

Brusc, îi răsări în minte ceea ce descoperise Myrnin. Uşile. Ele nu erau decât câmpuri magnetice dimensionate, conţinând un mic câmp flexibil de plasmă menţinut într-o stare de echilibru. Dar cum le transforma el în găuri de vierme portabile? Fiindcă aşa ceva trebuiau să fie, ca să poată curba astfel spaţiul... iar plasma nu putea să fie una obişnuită, nu? Oare, plasmă la temperatură scăzută? Să fi fost posibil, cumva?

Claire era într-atât de absorbită, încât nici măcar nu auzi scârţâitul scaunului tras în spate, vizavi de ea, nu-şi dădu seama când se aşeză cineva pe el, până când o mână înhăţă cartea proptită în faţa ei, împingând-o în jos.

— Salut, Claire, auzi vocea lui Jason, dementul frate al lui Eve.

Arăta tras la faţă şi palid; nu era o paloare în sensul modei goth, ci una bolnăvicioasă. Anemică. Pe gât avea răni acoperite cu cruste, iar ochii îi erau căscaţi, brăzdaţi de vinişoare roşii, şi părea drogat. Dar drogat rău, de-a binelea. În plus, se simţea că nu mai făcuse vreo baie şi nici hainele de pe el nu se apropiaseră de vreo spălătorie în ultimele câteva zile, poate chiar săptămâni; mirosea a murdar, a putred. Pfui!

— Ce mai faci? i se adresă el.

Nu prea izbuti să găsească următoarea mişcare potrivită. Să ţipe? Închise cartea şi o strânse în mâini — era destul de grea, şi ar fi putut reprezenta o armă albă acceptabilă — în timp ce săgeta cu privirea în jur. Casa Studenţilor era plină de lume. Garantat, recitalul lui Michael acapara centrul atenţiei în clipa aceea, dar mai erau şi destui alţii care umblau prin preajmă, sau stăteau de vorbă, sau învăţau. Din locul în care stătea, Claire putea s-o vadă pe Eve, dincolo de tejgheaua cafenelei, zâmbind

şi turnând întruna doze din aparatul pentru espresso.

Era ca şi cum Jason ar fi fost invizibil pentru toţi ceilalţi. Nimeni nu-i acorda nici cea mai mică fărâmă de atenţie.

— Bună, îi răspunse ea. Ce vrei?

— Pace în lume, replică el. Eşti drăguţă.

Iar tu, chiar deloc. Dar nu-şi rosti gândul cu voce tare, fiindcă nici nu putea. Nu făcu decât să aştepte. Sunt în deplină siguranţă aici. E o grămadă de lume. Michael e chiar acolo, şi Eve...

— M-ai auzit? întrebă Jason. Am zis că eşti drăguţă.

— Mulţumesc.

Îşi simţea gura uscată. Era înfricoşată, şi nici măcar nu putea să-şi dea seama de ce, efectiv, în afară de ceea ce-i povestise Eve despre Jason. Chiar arăta periculos. Iar crustele de pe gâtul lui... oare fusese muşcat?

— Eu trebuie să plec, îi zise.

— Te conduc eu la ore, se oferi Jason.

Într-un fel, intonaţia lui făcea ca propunerea să sune ceva murdar, ca un soi de vino-ncoace dintr-un film porno.

— Mereu mi-am dorit să-i car cărţile unei studente sexy, adăugă el.

— Nu, se împotrivi ea. Nu se poate. Adică... nu merg la ore. Dar tot trebuie să plec.

Şi oare de ce nu putea să-i spună, pur şi simplu, s-o lase în pace? De ce?

Jason îi expedie o bezea.

— Atunci, du-te. Dar să nu dai vina pe mine când o să apară următoarea fată în gunoiul vostru, numai pentru că n-ai vrut să-mi faci un mic serviciu.

Tocmai se pregătea să se ridice când îi auzi vorbele, aşa că se opri. Se opri din mişcare şi făcu ochii mari.

— Ce? întrebă, prosteşte.

Creierul ei, care funcţiona cu viteza luminii când era să sară de la o problemă de fizică la alta, acum părea inert.

— Ce-ai spus?

— Nu că aş fi făcut eu ceva. Dar, dac-aş fi fost eu, aş fi avut-o în plan pe următoarea. în afară de cazul în care ar fi stat cineva de vorbă cu mine, şi m-ar fi convins să încetez, să zicem. Sau dacă încheiam un târg.

Claire simţi că îngheaţă. Mai rău, se simţi singură. Jason nu

făcea nimic: doar stătea acolo şi vorbea. Cu toate acestea, se simţea siluită, şi oribil de expusă. Michael e chiar acolo. Poţi să-l şi auzi cum cântă. E chiar acolo. Eşti în siguranţă.

— Foarte bine, zise, înghiţind o gură zdravănă de ceea ce simţea ca pe un bulgăre de ţărână plin de cuie. Se lăsă încetişor la loc pe scaunul ei. Ascult, adăugă.

Jason se aplecă în faţă, se sprijini cu coatele de masă şi coborî tonul.

— Vezi tu, aşa stau treburile, Claire. Vreau ca sora mea mai mare să înţeleagă ce mi-a făcut când m-a trimis acolo. Ştii ce înseamnă o închisoare în Morganville? E ca şi cum ar fi fost adusă din cine ştie ce ţară din lumea a treia, special pentru maltratarea deţinuţilor. Eve m-a băgat acolo. Şi n-a mişcat niciun deget ca să mă salveze.

Claire îşi simţi degetele amorţite, de cât de tare strângea cartea cu ele. Se sili să se destindă.

— Îmi pare rău, zise. Trebuie să fi fost rău.

— Rău? Căţeaua naibii, m-ai ascultat măcar?

Ochii lui o fixau în permanenţă şi, ca şi cum ar fi fost mort, nu clipea niciodată.

— Era vorba să fiu al lui, ştii. Al lui Brandon. Avea să mă facă vampir, într-o zi, dar acum e mort, iar eu sunt legat de mâini şi de picioare. Nu pot decât să aştept să mă arunce cineva înapoi în închisoare, şi ştii ceva, Claire? Nu vreau să mă duc. Cel puţin, nu până nu mă distrez un pic, înainte.

O apucă de încheietură, iar ea deschise gura să ţipe...

Dintr-odată, el avea un cuţit în mână, şi i-l apăsa de încheietură.

— Nu te mişca, îi porunci el. N-am terminat de vorbit. Te mişti, îţi curge sânge.

Chiar şi-aşa, ea vru să urle, însă când sunetul reuşi să-i ajungă până la buze, ieşi doar sub forma unui mic scheunat lipsit de vlagă. Jason zâmbi şi aruncă o batistă jegoasă deasupra încheieturii ei şi a cuţitului, acoperindu-le.

— Gata, zise el. Acum, n-o să observe nimeni; nu că i-ar păsa cuiva. Nu aici, în Morganville. Dar numai pentru eventualitatea în care s-ar trezi vreun dobitoc să facă pe eroul, hai să rămână totul doar între noi.

Ea începuse deja să tremure.

— Dă-mi drumul!

Cumva, izbuti să-şi menţină vocea scăzută şi fermă.

— N-o să-i spun nimănui, promise ea.

— Ei, haide acum. O să dai fuga la prietenii tăi, după care o să dai fuga şi la poliţai. Probabil la javrele alea de Hess şi Lowe. Umblă să pună mâna pe mine încă de când eram puştan, ştiai? Ticăloşii naibii.

Jason transpira. O picătură lăptoasă i se scurse pe obrazul palid, stropindu-i jacheta în culori de camuflaj.

— Am auzit că eşti pe bune cu vampirii, continuă el. E adevărat?

— Ce?

Cuţitul îi apăsă mai tare încheietura, usturător şi dureros, şi se gândi cât de uşor i-ar fi venit lui Jason să-i taie imediat venele. Tot braţul îi tremura, dar fără să ştie cum, reuşi să nu şi-l mişte din loc, împotrivindu-se copleşitoarei ispite de a încerca să-şi smucească mâna, eliberând-o din strânsoare. Asta n-ar fi făcut decât să desăvârşească treaba, în locul lui.

— Sunt... da. Sunt Protejată. O să ai necazuri pentru asta, Jason.

Zâmbetul lui era cu adevărat unul sinistru, un soi de rânjet mârâit, care nu-i influenţa absolut deloc ochii înfierbântaţi, stranii.

— M-am născut în mijlocul necazurilor, replică el. Dă-i bătaie. Spune-i vampirului care şi-a pus pecetea asupra ta, oricine ar fi, că ştiu ceva. Ceva care ar putea să arunce în aer jumătate din oraş. Şi că-i vând secretul în schimbul a două favoruri: dreptul să fac orice vreau cu soră-mea şi un bilet de liberă ieşire din Morganville.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne. Vrea să se târguiască, Pentru viaţa lui Eve.

— Eu nu fac niciun fel de târg, îi răspunse, deşi ştia că, probabil, însemna o condamnare la moarte. N-o să te las să-i faci vreun rău lui Eve.

El chiar clipi, de data asta. Un gest care-l făcea să pară aproape uman, măcar pentru o clipă, iar pe Claire, să-şi amintească faptul că nu era cu mult mai mare decât ea, ca vârstă.

— Şi cum o să mă împiedici, bombonico? O să-mi dai în cap cu desaga ta cu cărţi?

— Dacă trebuie.

Jason se lăsă pe spate, holbându-se la ea, după care izbucni in râs. Zgomotos. Era ca un huruit aspru, metalic, în chip de râs, iar prin mintea ei trecu un O, Doamne, acum o să mă omoare, dar tocmai atunci el ridică batista cu care-i acoperise încheietura şi, ca într-un număr de iluzionism, cuţitul dispăru. În urma lui rămase un firicel de sânge, picurând din tăietura superficială de pe pielea ei, şi începu să simtă usturimea.

— Ştii ceva, Claire? o întrebă Jason. Se ridică de pe scaun, îşi îndesă mâinile în buzunarul gecii şi-i zâmbi din nou. O să-mi placă grozav de tine. Eşti o comoară.

Plecă agale, iar Claire încercă să se ridice la rândul ei ca să vadă încotro se ducea, însă nu fu în stare. Genunchii nu voiau s-o ajute. Jason dispăru din vedere în doar câteva secunde.

Claire privi spre cafenea. Eve rămăsese acolo, nemişcată, privind drept spre ea, cu ochii ei negri măriţi de tot, şi chiar dacă n-ar fi avut machiajul goth, din pudră de orez, tot ar fi fost palidă ca o moartă.

Eve mişcă buzele, întrebând-o: Eşti OK?

Claire îi făcu un semn de încuviinţare.

În realitate, nu era, totuşi, iar tăietura de la încheietura mâinii nu se oprea din sângerat. Îşi scotoci prin rucsac şi găsi un pansament adeziv: mereu avea aşa ceva la ea, doar pentru eventualitatea în care ar fi făcut băşici la tălpi de la prea mult mers. Problema păru să se rezolve.

Tocmai şi-l netezea pe locul rănii, când simţi că stătea cineva lângă ea, aşa că sări în sus, aşteptându-se să se fi întors Jason, de data asta pornit pe un atac de psihopat, gata s-o înjunghie.

Numai că era Michael. Ţinea în mână cutia cu chitara şi arăta... grozav. Relaxat, cumva, într-un fel în care nu-l mai văzuse niciodată cu adevărat. Avea chiar şi o uşoară îmbujorare în obraji, iar ochii îi străluceau.

Însă toate acestea dispărură degrabă, şi el o privi încruntat.

— Sângerezi, îi zise. Ce s-a întâmplat?

Claire oftă şi-şi ridică mâna, arătându-i pansamentul.

— Frate, dar ştiu că ai fi fost tare jenat dacă ţi-aş fi zis că e altceva.

Michael păru că nu înţelege.

— Sunt fată, Michael, putea să fi fost ceva natural, înţelegi? Ai auzit de tampoane?

Vampir sau nu, era un tip super, iar expresia feţei lui din clipa

aceea era nepreţuită: o combinaţie de jenă şi de greaţă.

— Au, fir-ar să fie. Chiar nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Scuză-mă. Încă nu m-am obişnuit de-a binelea cu toate astea. Aşadar... ce s-a întâmplat?

— M-am tăiat cu o hârtie, zise ea.

— Claire!

Oftă din nou.

— Bine, dar nu intri în panică, da? A fost fratele lui Eve, Jason. Cred că n-a vrut decât să mă sperie.

Michael făcu ochii mari şi întoarse iute capul, căutând-o pe Eve în spatele tejghelei. Când o văzu, expresia de uşurare care-i apăru pe faţă era de-a dreptul dureroasă... şi nu dăinui prea mult, transformându-se într-o alta, întunecată.

— Nu pot să cred c-a fost în stare să vină aici. De ce nu reuşesc să-l prindă pe ticălosul ăsta?

— Poate că nu vrea cineva, îşi dădu ea cu părerea. N-a omorât decât fete, umane. Dacă el o fi făcut-o.

Cu toate că, în destul de mare măsură, mărturisise, nu? Iar cuţitul constituia un indiciu destul de elocvent.

— Putem să discutăm mai târziu despre asta. Acum trebuie să ajung...

Îşi aminti, taman la ţanc, că nu avea voie să vorbească despre Myrnin faţă de Michael.

— Trebuie să ajung la ore, continuă ea.

Chiar nu se gândise la eventualitatea ca Amelie s-o lase să se ducă singură, şi nu era tocmai convinsă că ar reuşi. Myrnin era fascinant, în majoritatea timpului, dar atunci când se schimba... nu, chiar nu putea să se ducă singură. Dacă i se-ntâmpla ceva? Sam n-ar mai fi acolo, s-o ajute să scape de el.

Michael nu se clinti.

— Ştiu unde te duci, îi zise. Eu sunt şoferul tău.

Ea clipi, nevenindu-i să creadă.

— Tu eşti... ce?

El îşi coborî glasul, chiar dacă nu le acorda nimeni atenţie.

— Eu o să te duc unde trebuie să mergi. Şi-o să te aştept acolo.

Amelie îi spusese. Claire află asta în drum spre noua maşină a lui Michael. Fusese nevoită, din câte se părea; nu avusese încredere în alt vampir, în afara lui Sam, ca să-i ofere informaţia

despre Myrnin şi accesul spre el, însă Michael era extrem de preocupat de siguranţa lui Claire, iar Sam avea să fie scos din acţiune pentru vreo câteva zile, cel puţin.

— El cum e, e bine? se interesă Claire.

Michael îi deschise uşa parcării subterane, un gest automat pe care probabil îl învăţase de la bunicul lui, odată. Avea ceva din manierele lui Sam, şi aveau un mers asemănător.

— Mda, îi răspunse Michael. Totuşi, a fost la un pas de moarte. Lumea — a vampirilor, adică — e destul de tensionată în clipa de faţă. Toţi îl vor pe cel care l-a străpuns cu ţepuşa, şi chiar nu le pasă cum fac, numai să-l prindă. L-am obligat pe Shane să-mi promită că stă în casă şi că nu pleacă pe-afară de unul singur.

— Chiar crezi c-o să se ţină de cuvânt?

Michael ridică din umeri şi deschise portiera unei berline standard, cu geamuri fumurii, ca pentru vampiri, exact la fel cu cea a lui Sam. Un Ford, fiindcă veni vorba.

— Măcar am încercat, zise. Oricum, Shane nu prea ascultă de orice i-aş spune eu. Nu mai ascultă.

Claire urcă în automobil şi-şi fixă centura de siguranţă, în timp ce se aşeza şi Michael pe scaunul şoferului, îi zise:

— Nu eşti tu de vină. Doar că el nu se împacă prea bine cu situaţia. Nu ştiu ce-am putea să facem în privinţa asta.

— Nimic, replică Michael, pornind motorul. Nu putem să facem absolut nimic în privinţa asta.

Drumul cu maşina fii scurt, desigur, şi, atât cât putu să-şi dea seama Claire după străzile slab luminate de afară, Michael alese aceeaşi rută ca şi Sam până la aleea şi grota lui Myrnin. Michael parcă lângă bordură. Totuşi, când cobori, Claire îşi dădu seama de ceva, şi se aplecă să privească prin penumbra din interiorul automobilului, după care îşi strecură capul înăuntru.

— Fir-ar să fie, bombăni ea. Tu nu poţi să vii înăuntru, nu ? Nu poţi să ieşi în soare!

Michael clătină din cap.

— E vorba să te aştept aici până când apune soarele, după care să vin înăuntru. Amelie a zis c-o să se asigure ea a eşti la adăpost până atunci.

— Dar...

Claire îşi muşcă buza. Nu era vina lui Michael. Mai rămăseseră aproximativ trei ore de soare, aşa că trebuia să-şi păzească

singură spatele pentru o vreme.

— OK, zise. Ne vedem după ce se-ntunecă.

Şi închise portiera. Îndreptându-şi spinarea, văzu că Bunicuţa Katherine Day era pe veranda impozantei sale case a Fondatoarei, legănându-se şi sorbind din ceea ce părea să fie ceai de la gheaţă. Claire o salută fluturându-şi mâna spre ea. Bunica Day îi răspunse cu o înclinare a capului.

— Eşti cu ochii-n patru? strigă bătrâna.

— Da, doamnă!

— I-am spus eu reginei, nu-mi place că te pune să stai acolo cu chestia aia, aşa i-am spus, bodogăni Bunica Day, împungând aprig aerul cu degetul, ca să-şi accentueze vorbele. Hai încoace sus şi bea un pic de ceai de la gheaţă cu mine, fetiţo. Chestia de colo, las-o să mai aştepte. Oricum, în mare parte a timpului nici nu ştie pe ce lume se află.

Claire zâmbi şi scuturã din cap.

— Nu pot, doamnă. Trebuie să fiu la timp acolo. Oricum, vă mulţumesc.

Se întoarse spre alee, dar îi veni un gând.

— Ăăă... cine e regina?

Buni făcu un gest nerăbdător, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

— Ea, fireşte. Regina Albă. Iar tu eşti exact ca Alice, să ştii. Jos, în vizuina iepurelui, cu Pălărierul Nebun[16].

Claire nu îndrăzni să se gândească prea mult la spusele ei, fiindcă replica Taiaţi-i capul părea să fie prea aproape. Îi mai adresă Bunicii Day încă un zâmbet politicos, fiuturã din nou mâna în direcţia ei, îşi săltă mai sus rucsacul pe umăr, după care porni spre cursurile ei serale.

[16] Personaje din romanul scriitorului englez Lewis Carroll, Alice în Ţara Minunilor

Opt

Într-adevăr, Amelie se asigurase ca ea să fie la adăpost. Şi făcuse asta încuindu-l pe Myrnin.

Claire îşi lăsă rucsacul să cadă la poalele scării — de unde i-ar fi fost uşor să-l înhaţe în fugă — şi descoperi un nou accesoriu de laborator: o cuşcă. Iar Myrnin era înăuntrul ei.

— O, Doamne...

Făcu câţiva paşi spre el, ocolind obişnuitele stive alandala de cărţi, şi-şi muşcă buza. Era, cel puţin din cât îşi dădea ea seama, aceeaşi cuşcă pe care o folosiseră vampirii atunci când îl ţinuseră închis pe Shane, în Piaţa Fondatoarei: Gratii grele, negre, toată chestia fiind pe roţi. Inexpugnabilă pentru vampiri, spera ea. Oricum, cine l-o fi încuiat acolo pe Myrnin fusese îndeajuns de drăguţ cât să-i lase un întreg teanc de cărţi, precum şi un confortabil (chiar dacă jerpelit) maldăr de pături şi de perne decolorate. Stătea tolănit într-un colţ, pe perne, cu nişte ochelari demodaţi, în stil Benjamin Franklin, cocoţaţi pe vârful nasului lui coroiat. Citea.

— Ai întârziat, zise el, în timp ce întorcea o pagină.

Claire deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc, fiindcă nu-i venea în minte nimic de spus.

— A, nu-ţi face probleme cu privire la cuşcă. E o măsură de precauţie în favoarea ta, normal. Din moment ce Samuel nu e aici, ca să te vegheze.

Întoarse o nouă pagină, însă ochii lui nu urmăreau textul. Se prefăcea doar că citeşte, iar asta, într-un fel, era ceva mai mult decât sfâşietor.

— A fost ideea Ameliei. N-aş putea să spun că o aprob cu adevărat.

— Îmi pare rău, fu şi ea în stare să spună, până la urmă.

Myrnin ridică din umeri şi închise cartea, pe care o lăsă să cadă cu zgomot pe maldărul de lângă el.

— Am mai fost eu în cuşti şi altădată, zise. Şi fără îndoială că o să fiu lăsat afară, imediat cum o să vină gardianul tău desemnat, să te supravegheze. Între timp, hai să continuăm cu învăţătura noastră. Trage-ţi un scaun mal aproape. Mă scuzi dacă nu mă ridic în picioare, dar sunt un pic mai înalt decât...

Întinse mâna şi ciocăni în gratiile de deasupra capului.

— Amelie mi-a spus că te-a înscris la cursuri pentru avansaţi, schimbă el vorba.

Claire, recunoscătoare, luă replica lui ca pe o bine-venită ocazie de a-şi distrage atenţia de la cât de tulburător de liniştitoare era situaţia aceasta, să-i vadă încuiat ca un animal într-o cuşcă, din cauza ei. Îşi citi cu voce tare orarul şi-i răspunse la întrebări, tăios formulate, într-un ciudat amestec de pricepere la nivel de expert şi totală ignoranţă. El cunoştea filosofia şi biochimia; n-avea nici cea mai vagă idee despre existenţa mecanicii cuantice, aşa că ea îi explică noţiunile fundamentale, până când Myrnin îi făcu un semn de încuviinţare.

— Mituri şi legende? o îngână el, încurcat, când îi citi ultimul cursului. De ce i s-ar părea Ameliei necesar să... a, dar nu mai contează. Sunt sigur că are ea un motiv. Şi compunerea ta? se interesă, întinzând mâna.

Claire se scotoci prin rucsac după foile tipărite la imprimantă şi capsate, înmânându-i-le. Şase pagini, la un rând. Tot ce putuse să scoată mai bun dintr-un subiect pe care abia acum începea să-l înţeleagă.

— O s-o citesc mai târziu, declară Myrnin. Şi cărţile pe care ţi le-am dat?

Claire se duse iarăşi la rucsac şi scoase cărţile, întorcându-se apoi pe scaunul ei.

— Am citit de la un cap la altul Aureus şi Lanţul din aur al lui Homer.

— Le-ai înţeles?

— Nu... tocmai.

— Asta din cauză că alchimia e un domeniu de studiu foarte ascuns. Cam ca masoneria... chiar, mai există încă masoni?

Văzând-o că încuviinţează, Myrnin se arătă neobişnuit de uşurat.

— Ei, asta-i bine. Consecinţele ar fi de-a dreptul cumplite, să ştii, dacă n-ar mai exista. Cât despre alchimie, eu pot să te învăţ cum să traduci codurile vorbite şi scrise, dar mai mult mă preocupă ca tu să înveţi mecanica, decât filosofia. Ai înţeles metodele subliniate în cărţi pentru construirea unui cuptor pentru calcinare, da?

— Aşa cred. Dar de ce nu putem doar să comandăm ceea ce ne trebuie? Sau să cumpărăm?

Myrnin îşi repezi inelul din argint de pe mâna dreaptă în gratiile celulei, producând un zornăit metalic.

— Nimic din toate astea. Copiii din ziua de azi sunt nechibzuiţi, sunt robii muncii altora, dependenţi în oricare privinţă. Tu, nu. Tu o să înveţi cum să-ţi făureşti uneltele, nu doar cum să le foloseşti.

— Vrei să fiu inginer?

— Nu este oare folositor pentru cineva care studiază fizica să se priceapă la astfel de aplicaţii practice?

Ea îl privi fix, cu îndoială.

— Doar n-ai de gând să mă pui să iau o nicovală şi să-mi fabric singură şurubelniţe, sau alte de-astea, nu?

Myrnin zâmbi uşor.

— Ce idee bună! O să mă gândesc la ea. Dar acum, e un experiment pe care vreau să-l încerc. Eşti pregătită?

Probabil că nu.

— Da, domnule.

— Mută etajera aia...

Îi arătă spre o monstruozitate încovoiată de rafturi cu cărţi, care părea gata să se prăbuşească. Gemea de volume, normal.

— Împinge-o mai încolo.

Claire nu era deloc convinsă că biblioteca ar mai fi rămas întreagă dacă o împingea, însă se conformă. Era mai rezistentă decât părea şi, spre surprinderea ei, după ce o împinse deoparte, descoperi o mică uşă boltită. Era încuiată cu un lacăt mare din fier, în formă de inimă.

— Deschide-o, îi ceru el, în timp ce lua cartea pe care o aruncase la sosirea ei, răsfoindu-i la întâmplare paginile.

— Cheia unde e?

— Habar n-am, îi răspunse. Răsfoi şi mai grăbit, încruntându-se în timp ce vorbea. Caută şi tu pe-acolo, o sfătui.

Claire îşi roti privirea prin laborator, total deznădăjduită.

— Unde, aici?

Păi, de unde ar fi putut să înceapă? Peste tot, numai teancuri şi stive de cărţi, şi sertare pe jumătate deschise, absolut nimic despre care să poată spune că ar fi cât de cât ordonat.

— Nu poţi să-mi dai măcar un indiciu, ceva?

— Dacă mi-aş aduce aminte, ţi-aş spune.

Tonul lui Myrnin era sec, dar şi un pic cam întristat, în acelaşi timp. Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului. El închise din nou

cartea şi se holbă afară: nu la ea, şi nici spre altceva, de fapt. Pe chipul lui se citea o inexpresivitate preocupată.

— Claire?

— Da? răspunse ea, în timp ce deschidea sertarul aflat cel mai aproape de uşă.

Era plin cu sticluţe conţinând ceea ce semăna a praf, niciuna dintre ele nefiind etichetată. Un păianjen pieri zorit din vedere, cufundându-se în adâncurile întunecate, iar Claire, strâmbându-se, închise repede sertarul.

— Poţi cumva să-mi spui de ce sunt în cuşca asta?

Vocea îi avea acum un timbru neobişnuit, de un calm straniu, care ascundea ceva dedesubtul lui. Claire inspiră adânc şi continuă să caute prin sertare, fără să-l privească direct.

— Nu-mi plac cuştile, insistă el. Tot felul de lucruri rele mi s-au întâmplat în cuşti.

— Amelie a spus că trebuie să stai înăuntru o vreme, îi zise. Nu-ţi aduci aminte? Ca să ne ajute.

— Nu-mi aduc aminte.

Acum, vocea îi era caldă şi delicată şi încărcată de regret.

— Aş vrea să ies de-aici. Poţi s-o deschizi, te rog?

— Nu, răspunse ea. Nu am...

Cheile, ar fi vrut să zică, numai că le avea. Erau pe un inel exact în faţa ei, pe jumătate ascunse de un turn înclinat de hârtii, îngălbenite. Trei chei. Una dintre ele era clasică, mare, din fier, şi imediat se simţi destul de sigură că s-ar fi potrivit în lacătul de forma unei inimi de pe uşa din spatele bibliotecii. Cealaltă era mai nouă, dar tot mare şi butucănoasă, şi foarte probabil era cea de la cuşca lui Myrnin.

A treia cheie era una mititică, delicată, din argint, de genul celor cu care se încuiau jurnalele intime, sau servietele.

Claire întinse mâna după inelul cu chei şi-l trase spre ea, străduindu-se să nu facă zgomot. Numai că el o auzi, desigur. Se ridică din colţişorul cuştii şi veni în faţă, prinzându-se cu mâinile de gratii.

— A, excelent, zise. Claire, te rog, descuie uşa. Nu pot să-ţi arăt ceea ce trebuie să faci dacă sunt încuiat în cuşca asta.

Doamne, nu putea să-l privească, pur şi simplu nu putea.

— Nu am voie să fac asta, îi răspunse, în timp ce alegea cheia cea mare, din fier.

O simţea rece şi aspră între degete, şi veche, pe deasupra. Cu

adevărat veche.

— Ai vrut să descui uşa aia, de colo, corect?

— Claire. Uită-te la mine.

După voce, părea foarte trist. Ea auzi zăngănitul delicat al inelului în contact cu gratiile, semn că le apucase din nou cu mâinile.

— Claire. Te rog.

Îi întoarse spatele şi introduse cheia în lacătul de forma unei inimi.

— Claire, nu descuia uşa aia!

— Dar tu mi-ai spus s-o descui!

— Nu!

Myrnin zgâlţâi gratiile cuştii şi, chiar dacă erau din fier masiv, ea le auzi zăngănind.

— E uşa mea! Salvarea mea! Vino încoace şi eliberează-mă! Imediat!

Claire îşi privi ceasul. Nu trecuse destul, nici pe departe; mai era încă o oră, pe puţin, până la apusul soarelui, dacă nu şi mai mult. Michael era în continuare ţintuit în automobilul lui.

— Nu pot, îi zise. Îmi pare rău.

Sunetul pe care-l scoase Myrnin fu suficient încât s-o facă să se bucure că era în cealaltă parte a încăperii. Nu auzise niciodată răgetul unui leu, nu şi în realitate, dar cumva îşi închipuia că aşa ar fi sunat, un urlet pur de animal sălbatic. Toată încrederea pe care o mai avea în Myrnin i se dezintegră. Închise ochii şi încercă să nu-l asculte, însă el vorbea întruna; nu putea să înţeleagă ce turuia acum, însă era un şuvoi neîntrerupt de cuvinte, pline de răutate, într-o limbă pe care ea n-o cunoştea. Totul, cu toate acestea... n-aveai cum să nu captezi substratul malefic.

Ar ucide-o, dac-ar pune mâna pe ea acum. Slavă Domnului, cuşca era îndeajuns de rezistentă încât să...

Îl auzi scoţând un mârâit adânc şi gutural, urmat de un pocnet metalic şi un sunet ascuţit, vibrant.

Cuşca nu era îndeajuns de rezistentă.

Myrnin îndoia gratiile din dreptul lacătului.

Claire se răsuci pe călcâie, tot cu cheia în mână, şi-l văzu rupând o gratie într-un punct mai slab al cuştii, ca şi cum ar fi fost o bucată de hârtie udă. Cum de putea să facă aşa ceva? Cum era posibil să fie într-atât de puternic? Nu se rănea?

Ba da. Îi observă sângele curgându-i pe mâini.

Îşi dădu seama, tresărind, că dacă el ieşea din cuşcă, putea să facă şi cu ea acelaşi lucru.

Trebuia să scape de-acolo.

Claire ocoli masa din laborator, se strecură cu greu printre două stive impozante de cărţi şi se împiedică de un taburet cu trei picioare, rupt. Se izbi dureros de podea, căzând peste un morman de nimicuri de toate felurile: bucăţi de piele veche, câteva cărămizi, vreo două plante vechi, veştejite, despre care bănuia că Myrnin le-ar fi păstrat pentru refolosire. Frate, dar durea, nu glumă. Se rostogoli pe o parte, icnind, după care se ridică anevoie.

Auzi un pârâit lung şi lent, metalic, şi se opri în loc pentru o secundă funestă, să privească înapoi peste umăr.

Uşa cuştii era acum deschisă, iar Myrnin ieşise. Avea încă pe nas micii lui ochelari stil Ben Franklin, dar expresia din ochii lui semăna cu ceva ieşit drept din fundul iadului.

Of, fir-ar să fie, şopti ea, privind disperată spre scară.

Era prea departe. Mult prea departe, prea multe obstacole între ea şi siguranţa de afară, iar el era capabil să se deplaseze ca un şarpe. Sigur ar ajunge acolo înaintea ei.

Mai aproape era de uşa încuiată cu lacăt, decât de scară, iar cheia o ţinea încă strânsă în mână. Era nevoită să-şi abandoneze rucsacul: nici gând să-l mai poată recupera acum.

Şi nici nu mai avea timp să stea pe gânduri. Tăietură pe care i-o făcuse Jason la încheietură era încă proaspătă: Myrnin putea să-i simtă mirosul, ceea ce însemna că pentru el suna clopoţelul pentru cină în modul cel mai clar şi mai ademenitor.

Dărâmă cu piciorul teancurile de cărţi din drumul ei, sări peste mormanul de vechituri şi, cu braţul în care ţinea cheia întins la maximum, goni spre uşa încuiată. Îi tremurau mâinile, şi avu nevoie de două încercări până să strecoare cheia supradimensionată în gaura lacătului; în clipa în care începu s-o răsucească, trecu printr-o cumplită clipă de groază, fiindcă nu se învârtea.

Dar apoi se învârti, într-o lină alunecare metalică de pârghii şi siguranţe, iar uşa se deschise larg.

De cealaltă parte a ei era livingul casei în care locuia, iar pe canapea stătea Shane, cu spatele spre ea, ocupat cu un joc video.

Claire se opri, total descumpănită. Nu putea să fie adevărat, nu? Era imposibil să-l vadă pe el, chiar acolo; cu toate acestea, auzea toate acele mormăituri şi izbituri de pumn şi revărsări de sânge computerizate, din cine ştie care joc şi-l alesese el de data asta. Simţea chiar şi mirosul casei. Mirosea a chili. Shane gătise chili. Încă nu-şi dusese sus chiar toate cutiile cu lucruri: mai erau vreo câteva, stivuite într-un colţ.

— Shane, şopti ea, întinzând mâna prin cadrul uşii.

Simţi ceva acolo, ca o uşoară apăsare, iar pielea de pe mână i se făcu de găină, cuprinsă de furnicături.

Shane puse jocul pe pauză şi se ridică încetişor.

— Claire? rosti.

Numai că privea în direcţia greşită: în sus, spre scară.

Cu toate acestea, o auzise. Iar asta însemna că ea nu avea decât să păşească mai departe, ca să ajungă la adăpost.

Dar nu mai avu ocazia s-o facă.

Mâna lui Myrnin ateriză pe umărul ei, trăgând-o înapoi şi, exact în timp ce Shane dădea să se întoarcă în direcţia lor, Myrnin trânti uşa şi răsuci cheia în încuietoarea lacătului.

Nu îndrăzni să facă vreo mişcare. Myrnin era nebun, îşi dădea bine seama. Absolut nimic din el n-o mai recunoştea acum. Avertismentele Ameliei îi urlau acum în minte, ca şi cele ale lui Sam. Îl subestimase pe Myrnin, iar asta fusese cea ce le adusese moartea şi celorlalţi aspiranţi la statutul de discipol al lui.

Myrnin tremura, iar mâinile lui rănite se strânseseră în pumni. Sângele îi picura pe un vechi exemplar dintr-un manual de chimie, care zăcea deschis la picioarele lui.

— Cine eşti? o întrebă în şoaptă.

Accentul pe care-l remarcase prima dată când îl auzise îi revenise acum, şi chiar puternic. Foarte puternic.

— Copilă, ce te aduce aici? Chiar nu înţelegi în ce primejdie te afli? Cine îţi este Protectorul? Mi-ai fost trimisă în dar?

Claire închise ochii pentru o clipă, după care-i deschise, privi drept într-ai lui şi zise:

— Tu eşti Myrnin, iar eu sunt Claire. Sunt prietena ta. Sunt prietena ta, bine? Trebuie să mă laşi să te ajut. Îţi faci singur rău.

Îi arătă spre degetele lui rănite. Myrnin îşi coborî privirea şi păru surprins să le vadă, ca şi cum n-ar fi simţit absolut nimic.

Ceea ce poate că aşa şi era.

Myrnin făcu doi paşi înapoi, dădu peste o masă de laborator şi dărâmă un stativ cu eprubete goale, care căzură şi se sparseră pe podeaua prăfuită din piatră.

Se clătină, apoi se lăsă în jos, rezemându-se de perete, acoperindu-şi faţa cu palmele însângerate şi începând să se legene înainte şi-napoi.

— Nu e bine, se văicări. Era ceva important, un lucru pe care trebuia să-l fac. Şi nu pot să-mi aduc aminte ce.

Claire îl urmări cu privirea, încă speriată de moarte, dar deodată se lăsă pe vine în faţa lui.

— Myrnin, zise. Uşa. Cea pe care am deschis-o. Unde duce?

— Uşa? Portaluri, şi-atât. Momente din timp, nimic altceva decât momente, niciunul nu dăinuie; se scurg la fel ca sângele, ştii, la fel ca sângele. Am încercat să-l închid într-o sticlă, dar nu rămâne proaspăt. Timpul, vreau să zic. Sângele se transformă, şi la fel şi timpul. Cum te cheamă pe tine?

— Claire, domnule. Numele meu e Claire.

Myrnin îşi lăsă capul să cadă în spate, pe perete, iar pe obraji îi văzu curgând lacrimi însângerate.

— Să nu te încrezi în mine, Claire. Niciodată să nu te încrezi în mine.

Îşi izbi capul de perete cu suficientă forţă încât s-o facă pe Claire să tresară.

— Eu... nu, domnule. N-o să mă încred.

— De cât timp îţi sunt prieten?

— Nu de prea mult timp.

— Eu nu am prieteni, rosti el, cu o voce găunoasă. Nu ai prieteni, înţelegi, când eşti atât de bătrân ca mine. Ai doar rivali, şi mai ai şi aliaţi, dar nu prieteni, nicicând. Tu eşti prea tânără, mult prea tânără ca să înţelegi asta.

Închise ochii pentru o clipă, şi când îi redeschise, păru aproape normal. Aproape.

— Amelie vrea să înveţi de la mine, da? Adică, îmi eşti elevă?

De data asta, Claire răspunse doar printr-un semn de încuviinţare. Indiferent ce acces îl cuprinsese, acum era pe trecute, lăsându-l din nou pustiit, şi istovit, şi întristat, îşi scoase ochelarii, şi-i plie, apoi îi strecură în buzunarul hainei.

— N-o să poţi, îi zise. Ţi-e imposibil să înveţi îndeajuns de repede. Am fost la un pas să te ucid în seara asta, iar data

viitoare n-o să mai fiu capabil să mă opresc. Ceilalţi...

Se întrerupse, arătând pentru o clipă îngreţoşat, după care tuşi să-şi dreagă glasul.

— Nu sunt... n-am fost mereu aşa, Claire. Te rog, înţelege-mă. Spre deosebire de mulţi ca mine, eu n-am vrut niciodată să devin un monstru. N-am vrut decât să învăţ, iar asta a însemnat o cale prin care să pot învăţa veşnic.

Claire îşi muşcă buza.

— Pot să te înţeleg, îi zise. Eu... Amelie vrea ca eu să te ajut, şi să învăţ de la tine. Mă crezi suficient de inteligentă?

— A, chiar eşti suficient de inteligentă. Ai fi capabilă să stăpâneşti măiestria necesară, dacă ai avea timp îndeajuns? Poate. Şi n-ai avea de ales în privinţa asta: ea te-ar sili să tot vii, până când ai învăţa, sau până când te-aş nimici eu.

Myrnin îşi ridică încet capul şi o privi. Era, din nou, o privire de fiinţă raţională, şi extrem de fermă.

— Ţi-am amintit cumva că nu trebuie să te încrezi în mine?

— Da, domnule.

— E un sfat bun, dar numai de data asta, nu-l lua în seamă şi permite-mi să te ajut.

— Să mă aju...?

Myrnin se ridică, în acel mod straniu care părea să-i fie caracteristic, ca şi cum n-ar fi avut deloc oase, şi începu să scotocească printre borcane şi pahare de laborator şi eprubete, până când găsi ceva care semăna cu o sare de culoare roşie. Zgâlţâi recipientul — era cam de mărimea unui borcănaş pentru mirodenii — şi-i desfăcu capacul, scoţând din el un cristal roşu. Îl atinse cu limba, închise ochii pentru o clipă, şi zâmbi.

— Da, zise. Mi-am închipuit eu.

Puse capacul la loc şi-i întinse ei borcanul.

— Ia-l, îi zise.

Ea îl luă. Era surprinzător de greu.

— Ce este? se interesă.

— N-am habar ce denumire aş putea să-i dau, răspunse el. Dar o să-şi facă efectul.

— Şi ce trebuie să fac cu el?

— Varsă-ţi în palmă o cantitate mică, uite-aşa.

Întinse mâna spre a ei, însă ea şi-o retrase, strângându-şi degetele, iar Myrnin, pentru o clipă, făcu o figură ofensată.

— Ba nu, ai dreptate, zise apoi. Tu trebuie s-o faci. Îmi cer

scuze.

Rosti câteva cuvinte de încurajare. Ea întoarse flaconul, ezitantă, cu gura în jos, deasupra palmei deschise. Câteva cristale roşii, îndesate, căzură de-acolo. El îi făcu semn să continue, aşa că ea se conformă, scuturând repede recipientul până când în palma ei se formă o grămăjoară cam cât, poate, o jumătate de linguriţă din substanţa aceea.

Myrnin îi luă borcănaşul din mână, îl puse la loc unde îl găsise, după care-i făcu un semn aprobator din cap.

— Haide, zise. Ia-le.

— Poftim?

El mimă gestul înghiţirii.

— Să... ce? De fapt, ce înseamnă asta?

De data asta, Myrnin îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Ia-le, Claire! Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Perioadele mele de luciditate sunt mai scurte acum. Nu pot să-ţi garantez că n-o să mă apuce iar. Foarte curând. Asta o să-ţi fie de ajutor.

— Nu înţeleg. Cum ar trebui să-mi fie de ajutor chestia asta?

Myrnin nu-i mai spuse încă o dată: doar o rugă din privire, fără vorbe, cu o expresie a feţei întru totul sinceră şi plină de speranţă, până când ea, în sfârşit, îşi ridică palma spre gură şi gustă, de probă, dintr-un cristal.

Avea gust de sare cu căpşuni, lăsând în urmă o senzaţie de amăreală. Simţi o mică, dar instantanee, explozie de limpezime de gheaţă, ca o lumină stroboscopică pusă în funcţiune într-o cameră întunecată, plină de obiecte frumoase, scânteietoare.

— Aşa, răsuflă Myrnin. Acum, vezi şi tu.

De data asta, ea linse ceva mai multe cristale. Vreo patru, sau cinci. Amăreala era mai puternică, cu greu compensată de gustul căpşunilor, iar reacţia fu încă şi mai rapidă. Era ca şi cum ar fi dormit până atunci şi, dintr-odată, s-ar fi pomenit trează. Minunat, ameţitor de trează. Lumea din jurul ei avea contururile atât de precise, încât simţea că până şi în banalul şi ponositul lemn al mesei s-ar fi putut tăia.

Myrnin luă o carte la întâmplare şi o deschise. O ridică în faţa ei, şi Claire simţi o nouă explozie de lumină prin întuneric, o lumină strălucitoare şi superbă, o, cât de frumoasă, şi cât de minunat se înfăşurau cuvintele unul în jurul altuia, şi cât de adânc îi pătrundeau în minte! Era o senzaţie dureroasă, dar

sublimă, şi Claire citi cât de repede îi stătea în puteri.

Esenţa aurului este esenţa Soarelui, şi esenţa argintului este esenţa Lunii. Este necesar să lucrezi cu fiecare dintre ele în conformitate cu proprietăţile sale: cu aurul, la lumina zilei, iar cu argintul, noaptea.

Totul i se părea logic. Pe deplin logic. Alchimia nu era altceva decât o explicaţie poetică a modului în care interacţionează materia şi energia, a felului în care vibrează diferitele suprafeţe la viteze diferite: era fizică, nimic altceva decât fizică, iar acum înţelegea şi ea cum se întrebuinţa.

Şi apoi... apoi fu de parcă lumina s-ar fi estompat din nou.

— Haide, ia-le, o îndemnă Myrnin. Doza din palma ta are efect cam o oră, timp în care pot să te învăţ o grămadă de lucruri. Suficiente, poate, ca să putem înţelege încotro trebuie să ne îndreptăm.

Şi, de data asta, Claire nu mai ezită să lingă cristalele roşii până la ultima fărâmiţă.

† † †

Myrnin avusese dreptate: efectul cristalelor dăinui un pic mai mult de o oră. Luă şi el câteva, numai câte unul de fiecare dată, numărându-le cu grijă şi preocupându-se să-i ţină până când, în cele din urmă, nici măcar un cristal roşu nu mai putu să-i alunge deruta crescândă din privire. Spre sfârşit, devenise neliniştit. Claire începu să închidă cărţile şi să le stivuiască pe masă: ei doi stătuseră până atunci turceşte pe podea, îngropaţi practic în volume. Myrnin o pusese să sară de la o carte la alta, extrăgând un paragraf de ici, un capitol de colo, o diagramă din fizică, după care o pagină din ceva atât de vechi, încât fu nevoit s-o înveţe mai întâi limba în care era scris, până ca ea să poată înţelege.

Am învăţat o limbă străină. Am învăţat... Am învăţat atât de multe. El îi arătase o diagramă, dar nu fusese pentru ea doar o simplă diagramă: o văzuse tridimensională şi la fel de complexă ca un fulg de nea. Morganville nu era doar rodul întâmplării: fusese planificat. Planificat de vampiri, şi desăvârşit de Myrnin şi de Amelie. Casele Fondatoarei făceau parte integrantă din acest

plan: treisprezece noduri de putere, strălucitoare, solide, legate în reţea, alcătuind laolaltă un complex model energetic. Era capabil să transporte persoanele dintr-un loc în altul, prin intermediul portalurilor, deşi Claire încă nu înţelegea cum puteau fi controlate acestea. Însă reţeaua era capabilă de mult mai multe. Putea să schimbe amintirile. Putea chiar să-i menţină pe unii la distanţă, dacă Amelie dorea aşa ceva.

Myrnin îi arătase şi jurnalele, cu toate cercetările desfăşurate de-a lungul ultimilor şaptezeci de ani, în legătură cu maladia de care sufereau vampirii. Era înfiorător modul în care degeneraseră însemnările lui, de la meticulozitatea iniţială, la o înşiruire de mâzgăliturі, spre sfârşit, uneori ajungând să fie chiar veritabile aberaţii.

O parte din ea se întreba încă dacă nu era mai bine să stea deoparte şi să lase să se-ntâmple ce trebuia, însă Myrnin... ceea ce ştia el, ceea ce înfăptuise... şi, oricum, ea nu învăţase niciodată atât de multe, de la nimeni.

Poate doar un picuţ. Poate că aş încerca să-l ajut doar un picuţ.

Influenţa cristalelor începea să scadă de-acum, şi Claire se simţea cuprinsă de o oribilă epuizare. Avea o durere permanentă în musculatură, un zvâcnet febril care-i dădea de înţeles că substanţele ingerate nu erau tocmai prietenoase cu organismul uman. Simţea fiecare bătaie a inimii ca pe un bubuit în craniu, şi totul părea atât de întunecat... Atât de... atât de derutant...

Simţi o răsuflare mângâindu-i obrazul şi se întoarse spre scară. Michael tocmai cobora, mişcându-se mai repede decât îl văzuse vreodată, şi oprindu-se la fel de repede când o văzu aşezată lângă Myrnin.

— El era vorba să fie...

— Încuiat într-o cuşcă? Mda, ştiu, îl întrerupse Claire.

Ştia că vocea îi suna plină de amărăciune. Dar nu-i păsa.

— E doar bolnav, Michael, argumentă ea. Nu e un animal. Şi, în orice caz, chiar dacă-l încui, el tot poate să iasă.

— Dintr-odată, Michael i se părea tânăr, chiar dacă era mai în vârstă decât ea. Şi vampir, pe deasupra.

— Claire, ridică-te şi vino la mine. Te rog.

— De ce? El n-o să-mi facă nimic.

— Dar nu se poate stăpâni. Uite ce e, Sam mi-a povestit pe

câţi i-a ucis...

— E vampir, Michael. Normal că e...

— Pe câţi i-a ucis în ultimii doi ani. Mai mulţi decât toţi ceilalţi vampiri din Morganville, la un loc. Tu nu eşti în siguranţă. Şi-acum, ridică-te şi vino încoace.

— Are dreptate, interveni Myrnin.

Începea să se piardă, Claire putea să observe asta, însă ea se agăţa cu disperare de imaginea celui care stătuse alături de ea de o oră şi ceva încoace. De persoana blândă, amuzantă, simpatică, înflăcărată de entuziasm şi de pasiune în timp ce-i arăta cum era propria-i lume.

— E vremea să pleci, îi atrase atenţia, zâmbind, arătându-şi dantura... fără colţii de vampir. Era un zâmbet extrem de uman. Mă descurc foarte bine şi singur, Claire, sau cel puţin rareori am pe cine să rănesc. Amelie o să trimită pe cineva să mă îngrijească. Şi, de regulă, nu pot să plec de-aici, din moment ce... uit toate lucrurile. Îmi e mult prea greu să-mi găsesc cheile şi, dacă dau peste ele, nu pot să-mi aduc aminte cum se folosesc. În schimb, niciodată nu uit să ucid. Prietenul tău are dreptate. Tu trebuie să pleci. Te rog. Imediat. Continuă să înveţi.

Era o prostie, însă ei nu-i venea deloc să-l lase aşa, cu toată lumina stingându-i-se din ochi şi cu norii de frică şi de dezorientare acoperindu-i.

Nu intenţionase s-o facă: pur şi simplu, se întâmplă.

Îl îmbrăţişă.

Era ca şi cum ar fi îmbrăţişat un copac: atât fu de surprins, încât înţepeni ca un trunchi lemnos. De fapt, ea nici nu-şi dădea seama cât ar fi putut să treacă de când nu-l mai atinsese nimeni în felul acesta. Pentru o clipă, i se împotrivi, dar apoi şi braţele lui o cuprinseră, şi-l simţi eliberându-şi pieptul de un uriaş suspin. Tot nu era o îmbrăţişare, nu una adevărată, dar era cel mai mult din ceea ce-ar fi putut spera el.

— Ia-ţi zborul, micuţă pasăre, o îndemnă el în şoaptă. Grăbeşte-te.

Ea făcu câţiva paşi înapoi. În ochii lui reapăruse acea lumină stranie, şi ştia bine că timpul se scursese pentru el. Într-o zi, el n-o să mai revină. N-o să mai fie decât bestia.

Michael era lângă ea. Nu-l auzise traversând încăperea, însă o apucă de mână, şi pe chipul lui citi o compasiune neprefăcută. Dar nu pentru Myrnin. Pentru ea.

— Ai auzit ce-a spus, îi zise el. Grăbeşte-te.

Claire se ciocni de masă, şi borcănelul cu cristale roşii se clătină un pic, gata să se răstoarne. Îl prinse şi vru să-l pună la loc, dar apoi se gândi: Dar dacă-l pierde, cumva? Doar îşi pierde mereu lucrurile.

Ea doar avea să-l păstreze la loc sigur, atâta tot. Cu asta, îl ajuta, nu? Prin urmare, trebuia să se asigure că nu-i trântea Myrnin cumva, sau nu-l arunca, sau cine mai ştie ce.

Îşi strecură borcănelul în buzunar. Nu i se păru că Myrnin ar fi văzut-o, iar despre Michael era sigură că nu observase nimic. Simţi un val fierbinte de... de ce? De ruşine? De jenă? De emoţie? Ar trebui să-l pun la loc. Dar, zău aşa, nu l-ar mai găsi niciodată, dacă se-ntâmpla ca el să-l mute în altă parte. Myrnin nu şi-ar mai fi adus aminte unde l-a pus. Nici măcar nu şi-ar da seama de dispariţia lui.

Privi mereu înapoi, cât timp urcă treptele. Până să ajungă la jumătatea scării, Myrnin deja uitase de ei şi frunzărea agitat volumele dintr-un teanc, mormăind neliniştit pentru sine.

Deja era dus.

Îşi ridică privirea spre ei şi mârâi, iar Claire zări licărul dur al colţilor.

Se grăbi să ajungă mai repede la uşa din capul scării.

Nouă

Michael nu vorbea cu ea, ceea ce era rău. Nu făcea pe bosumflatul, aşa cum proceda Shane uneori; era doar dus pe gânduri. Iar asta făcu drumul stânjenitor de tăcut. Afară era întuneric de-a binelea; oricum, nici n-ar fi putut să vadă ceva prin geamurile fumurii.

Lumea înconjurătoare nu i se mai părea reală, iar capul o durea rău.

— Ăsta era târgul pe care l-ai făcut cu Amelie, zise deodată Michael. Să lucrezi pentru el.

— Nu, mai întâi am făcut târgul cu Amelie; pe urmă mi-a cerut să lucrez pentru el. Sau să învăţ de la el.

— E vreo diferenţă?

Claire zâmbi.

— Mda. Nu mă plăteşte nimeni.

— Excepţional, geniule. Dar te plăteşte cineva vreodată?

Sinceră să fie, habar n-avea. Ideea asta nu-i venise, să ceară bani de la Amelie. Oare era ceva normal, să fie plătită pentru aşa ceva? Bănui că da, dacă tot era vorba să-şi rişte viaţa după un program regulat alături de Myrnin.

— O să mă interesez, propuse ea.

— Nu, replică Michael, întunecat la faţă. Eu o să mă interesez. Oricum aveam de gând să discut cu Amelie despre toată povestea asta.

— Hai, nu începe s-o faci pe fratele mai mare cu mine, Michael. Nu e în regulă. Poate că eşti tu acum unul dintre ei, dar nu eşti şi...

— Unul de-al lor? Mda, ştiu asta. Dar tu eşti prea tânără pentru aşa ceva, Claire, şi nici nu ştii ce faci. Tu n-ai crescut în oraşul ăsta; tu nu înţelegi care sunt riscurile.

— Care, să mor? Pe-ăsta îl înţeleg deja destul de bine.

Se simţea istovită şi îndurerată, dar şi ciudat de sâcâită de comportamentul protector al lui Michael.

— Uite ce e, îi zise, sunt teafără, bine? În plus, am învăţat o grămadă astăzi. Ea o să fie mulţumită, crede-mă.

— Nu dispoziţia Ameliei e cea care mă preocupă, replică Michael. Ci tu. Te-ai schimbat, Claire.

Ea îl privi drept în ochi.

— De parcă tu nu te-ai fi schimbat?

— Asta-i o lovitură sub centură! Uite ce e, m-am săturat să fiu nevoit să merg în vârful picioarelor prin preajma lui Shane. Nu mă obliga să fac la fel şi cu tine.

Ah, acum şi Michael era deranjat. Grozav.

— Ştii ceva? N-o să te mai necăjesc in legătură cu viaţa ta, dacă tu nu te mai bagi într-a mea. Nu mi-eşti frate, nu mi-eşti tată...

— Nu, o întrerupse el. Nu sunt decât ăla care hotărăşte dacă mai stai în casa aia.

Nu se poate. Nu se poate.

— Michael...

— Ai făcut un târg cu Amelie fără să vorbeşti cu nimeni, după care ai încercat să acoperi totul. Uite care-i treaba, singurul motiv pentru care ai scăpat cu faţa curată a fost că am văzut eu brăţara. Dacă n-aş fi văzut-o, ne-ai fi minţit şi acum. Iar asta nu face din tine colega ideală de locuinţă.

Michael se opri pentru o clipă.

— Şi mai e şi Shane, adăugă apoi.

— Dar ce vină aş putea să am eu pentru Shane?

— Nu ai. Dar nu pot să mă descurc cu amândoi, nu acum. Aşa că, revino la normal, Claire. Gata cu minciunile, şi gata cu riscurile inutile, ne-am înţeles? O s-o conving eu pe Amelie să te lase în pace cu vizitele astea la Myrnin. Eşti prea tânără pentru aşa ceva; ea ar trebui s-o ştie.

Gata cu minciunile. Gata cu riscurile inutile. Claire se foi pe scaun şi simţi borcănelul în buzunar, apoi din nou acel fulger de claritate deplină. Se întrebă ce-ar fi avut de zis Michael dacă ar fi ştiut că-l lăsase pe Myrnin să-i dea cristalele. Probabil, nimic. Doar spusese c-ar putea s-o azvârle afară din casă, nu? Aşa că, după toate probabilităţile, lui nu-i păsa câtuşi de puţin.

Automobilul încetini şi coti, după care începu să se hurduce pe un drum cu făgaşe. Acasă.

Claire ţâşni afară din maşină înainte ca Michael să-i mai poată spune ceva.

Shane era în bucătărie şi-şi turna bere în pahar. Închină spre ea fără vreo vorbă, sorbi puţin, după care-i făcu semn spre o oală de pe maşina de gătit.

— Chili, îi zise. Cu mult usturoi.

Michael tocmai închidea uşa bucătăriei. Auzindu-l, oftă.

— Când or să-nceteze toate astea?

— Când o să încetezi să sugi sânge?

— Shane...

— Hai, nu te ofusca. Pentru tine am făcut fără usturoi.

Shane îşi întoarse din nou privirea spre ea şi se încruntă un pic.

— Eşti bine?

— Sigur. De ce n-aş fi?

— Păi... nu ştiu. Las-o baltă.

O cuprinse cu braţul pe după umeri şi-o sărută pe frunte.

— Probabil c-ai avut o zi nasoală.

Hai să vedem: fusese ameninţată de fratele lui Eve, se alesese cu o tăietură la încheietura mâinii, după care jucase leapşa ore în şir cu Myrnin. Oare asta se putea încadra în categoria zilelor nasoale, în Morganville? Probabil că nu. Nu se consemnaseră decese.

În orice caz, nu încă.

Michael îşi făcu loc pe lângă ei şi ieşi pe uşă, ducându-se în living. Claire se desprinse de braţul lui Shane şi se duse spre maşina de gătit, să-şi umple un castron cu chili. Mirosea a ceva iute şi delicios. Dar mai ales iute. Gustă un pic şi aproape că se înecă: oare aşa era de obicei lava asta topită, atât de afurisit de condimentată? În clipa de faţă, totul i se părea crud. Se gândi că era, probabil, un efect secundar al cristalelor.

— Mi s-a părut că te aud, îi zise Shane. Cea mai marc ciudăţenie. Ţi-am auzit vocea azi. Pur şi simplu, din senin. Am crezut că... m-am tot gândit la Michael, la cum era el pe timpul zilei...

În vremea în care era fantomă.

— Ai crezut că am...

— M-am gândit că poate s-a întâmplat ceva, zise el. Te-am sunat pe mobil, pe noul număr.

Şi-l lăsase în rucsac. Se aplecă şi desfăcu fermoarul buzunarului, după care verifică telefonul. Trei apeluri, toate de la Shane. Cu mesaje vocale.

— Scuză-mă, îi zise. Nu l-am auzit. Cred că ar trebui să-i dau soneria mai tare.

O privi foarte stăruitor, iar ea simţi punctul acela rece din centrul fiinţei ei, acela care îngheţase cât timp fusese cu Myrnin, încălzindu-se încetul cu încetul.

— Mă faci să fiu îngrijorat, zise el, punându-i o mână pe obraz.

Ştii asta, da?

Ea făcu un semn de încuviinţare şi-l îmbrăţişă. Spre deosebire de Myrnin, el era cald şi robust, iar trupul lui se mula perfect pe al ei, perfect şi minunat. Când o sărută, avea gust de bere şi de chili, dar numai pentru o clipă. Pe urmă, nu fu decât Shane în stare pură, şi ea uită complet de Myrnin, ca şi de orice noţiune de fizică, exceptând-o pe cea de fricţiune. Shane o făcu să dea înapoi până la maşina de gătit. Simţi căldura blândă a arzătorului în spate, însă era mult prea preocupată ca să se mai gândească la eventualitatea de a fi cuprinsă de flăcări din surse exterioare. Shane însuşi avea acest efect asupra ei.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el, mângâindu-i buzele umede cu ale lui. Vrei să mergem sus?

— Şi porţia mea de chili?

— Ia-o la pachet.

Era şi ceva bun în felul în care se simţea astă-seară, trase ea concluzia; poate că avea ea nervii încordaţi, dar asta nu făcea decât ca atingerile lui să i se pară cu atât mai plăcute. S-ar fi simţit stângace, în mod obişnuit, şi nesigură, şi speriată, însă, după toate aparenţele, o după-amiază care începuse cu Jason şi se încheiase cu mârâitul lui Myrnin îi mistuise toate acestea.

— Nu mi-e foame, anunţă, cu respiraţia tăiată. Hai.

Se simţea la fel de sălbatică şi de liberă ca un copil mic, în timp ce urca în fugă treptele, urmărită cu înfierbântare de Shane, iar atunci când el o prinse de mijloc, o răsuci şi o împinse în camera lui, apoi trânti uşa cu piciorul, ea ţipă de încântare. Şi se zvârcoli astfel încât să se muleze mai bine pe trupul lui cald şi puternic, în timp ce-l săruta încă o dată, pe nerăsuflate şi simţind că pluteşte.

El o sărută de parcă vieţile lor ar fi depins de asta. De parcă s-ar fi aflat într-o finală de Olimpiadă, iar el ţinea morţiş să câştige o medalie. Pe undeva, în adâncul minţii ei, trăncănea spre ea însăşi, prevenindu-se singuri că era pe cale să meargă prea departe, că nu făcea decât să înrăutăţească situaţia pentru amândoi, însă nu se putea abţine. Nu trecu mult până să fie întinşi amândoi pe patul lui Shane, iar palmele lui mari şi calde i se jucau pe sub tivul bluzei, mângâindu-i pielea fremătătoare a abdomenului şi răpindu-i suflarea. Şi-o pierdu de tot în clipa în care el îşi răsfiră degetele, apăsându-şi palma întinsă de ea, şi fu cuprinsă de dorinţa irezistibilă de a-i simţi mâinile acelea

peste tot. Pretutindeni. Inima îi bubuia în piept suficient de tare încât s-o ameţească, şi totul era de-a dreptul...

Perfect.

Îşi lăsă mâna în jos şi-şi ridică bluza. Încetişor, simţind cum aerul rece i se strecoară pe pielea fragedă.

Sus, până la marginea inferioară a sutienului. Apoi, şi mai sus.

Shane se opri.

— Vreau, şopti ea din nou, cu gura lipită de a lui. Te rog, Shane. Vreau.

Se ridică în şezut, căută închizătoarea sutienului şi-o desfăcu.

— Te rog.

El se desprinse şi se ridică la rândul lui în şezut, cu capul plecat. Când îşi ridică privirea, îşi linse buzele, iar ochii îi erau mari şi întunecaţi, şi Claire simţea că ar putea si se prăbuşească în abisul lor, să se prăbuşească la nesfârşit.

— Ştiu, zise el. Şi eu. Dar am făcut unele promisiuni, şi o să mi le ţin. Mai ales pe cea faţă de părinţii tăi, din moment ce tatăl tău a zis c-o să mă vâneze ca pe un câine.

Shane îi dărui un zâmbet înnebunit, amar.

— E naşpa să fii în pielea mea.

— Dar...

Îşi simţi sutienul alunecându-i, şi-l înhăţă repede, ţinându-l pe loc. Acum se simţea ridicolă, dar şi nedreptăţită.

Shane oftă.

— Nu, Claire. Să nu crezi că aş fi un sfânt, sau mai ştiu pu ce. Nu sunt, şi crede-mă, pentru tine, şi un sfânt s-ar duce să-şi cumpere prezervative şi s-ar programa la spovedanie. Dar nu e vorba despre aşa ceva. E vorba că trebuie să-mi respect cuvântul dat, iar prin părţile astea, cuvântul e tot ce mi-a mai rămas.

Claire îl dorea, îl dorea cu o furie incandescentă, total atipică pentru ea, dar cumva, felul în care i-o spusese, felul în care o privea, drept în ochi, o făcură să simtă cum se risipeşte totul, iar furia aceea se preface în ceva pur, înfierbântat şi argintiu.

— Şi, în plus, adăugă Shane, mi s-au terminat prezervativele, şi nu pot să sufăr spovedania.

O cuprinse cu braţele şi-i încheie la loc sutienul, cu o uşurinţă care demonstra că avea experienţă din plin.

Claire azvârli cu o pernă spre el.

Cineva scotocea pe lângă casă.

Claire se trezi tresărind, încordându-se instantaneu când auzi îndepărtatul zăngănit metalic. Se rostogoli jos din pat şi se zgâi afară prin transperante. Fereastra dormitorului ei dădea spre spatele casei, un splendid punct de observaţie de pe colţ, aşa că avea o privelişte clară asupra gardului, ca şi asupra pubelelor de dincolo de el.

Cineva era sigur acolo, o siluetă neagră în lumina lunii Claire o vedea mişcându-se, dar nu putea să-şi dea seama şi ce face. Întinse mâna după telefonul mobil şi formă 911, spunându-i centralistei că avea nevoie să ia legătura fie cu Joe Hess, fie cu Travis Lowe. Detectivul Lowe îi răspunse până la urmă, părând, după voce, complet treaz, chiar dacă era ora trei dimineaţa. Claire îi descrise în şoaptă ceea ce vedea, de parcă oricine ar fi fost de partea cealaltă a curţii ar fi putut s-o audă.

— Probabil că e Jason, îi zise.

Auzi scârţâitul pixului pe hârtie în difuzorul telefonului.

— De ce Jason? Poţi să-i vezi la faţă?

— Nu, recunoscu ea, dar Jason mi-a zis... practic mi-a mărturisit. Despre fata moartă. Eu cred că e Jason, pe bune.

— Te-a ameninţat, Claire?

Tăietură de la încheietura mâinii încă îi zvâcnea.

— Cred că aşa aş putea spune, răspunse ea. Aveam de gând să vă povestesc, dar am... am avut treburi.

— Mai importante decât să ne ţii la curent? Nu contează. Ce s-a întâmplat?

— N-ar fi mai bine să vă spun când ajungeţi aici?

— Maşina de patrulare e deja pe drum. Şi azi unde l-ai văzut?

— La universitate, îi zise, relatându-i întâmplarea.

El n-o întrerupse, ci doar o lăsă să vorbească, iar ea îl auzi luându-şi notiţe în continuare.

Când se opri să-şi tragă sufletul, Lowe îi zise:

— Îţi dai seama c-a fost o prostie, da? Uite ce e, data viitoare când îl mai vezi, începi imediat să strigi „asasinul naibii”. Şi pune-ne pe apelare rapidă, pe mine şi pe Hess. Cu Jason nu e de joacă.

— Dar... eram în public. El n-ar fi trebuit...

— Întreab-o pe Eve de ce-a ajuns Jason la puşcărie în primul şi-n primul rând, Claire. Data viitoare, nu mai ezita. Aici nu e vorba să te arăţi puternică, aici e vorba să apuci ziua de mâine,

ai înţeles? Ai încredere în ce-ţi spun.

Claire înghiţi un nod mare din gât.

— Am, zise.

— Mai e acolo?

— Nu ştiu. Nu-l văd. Poate c-a plecat.

— Maşina de patrulare ar trebui să ajungă în două minute; se apropie fără zgomot. Îi vezi deja?

— Nu, dar camera mea are vedere spre alee.

Ceva se mişcă în curte, iar ea simţi un val brusc de adrenalină.

— Cred... cred că e în curte acum. Intră în casă. Prin spate.

— Du-te şi trezeşte-i pe Michael şi pe Shane. Verifică dacă Eve n-a păţit nimic. Fugi, Claire.

Nu era îmbrăcată, dar presupuse că nu avea prea mare importanţă: oricum, tricoul supradimensionat de pe ea îi ajungea până la genunchi. Descuie uşa şi o deschise, dar scoase un ţipăt de spaimă.

Sau, cel puţin, încercă. Nu prea izbuti să şi scoată vreun sunet, fiindcă palma lui Oliver îi acoperi gura, o făcu să se răsucească pe loc, apoi o trase în spate, dincolo de prag. Mai ţipă o dată, însă abia se auzi ca un sunet înfundat din gât. Călcâiele ei goale lunecau pe lemnul pardoselii în timp ce se străduia să se pună din nou pe picioare, însă el continua s-o ţină aşa, neajutorată şi dezechilibrată. Telefonul îi scăpă din mână.

Mai auzi vocea lui Lowe, şoptindu-i numele din depărtare, însă aceasta fu acoperită de vocea domoală a lui Oliver, care se aplecase şi-i rostea la ureche:

— Nu vreau decât să stăm de vorbă. Nu mă obliga să-ţi fac rău, fetiţo. Ştii că o s-o fac, dacă mă sileşti.

Claire rămase nemişcată, respirând cu greutate. Oare el să fi fost cel de afară, din curte? Cum de ajunsese aici, sus, atât de repede? N-ar fi trebuit ca sistemul de protecţie al casei să-l oprească afară?

Nu. El are efect acum doar asupra oamenilor neinvitaţi, fiindcă Michael e... fiindcă Michael e vampir.

Oliver avea posibilitatea să intre şi să iasă. O, Doamne!

— Aşa, fetiţă. Păstrează tăcerea, îi şopti Oliver.

Privi înainte şi înapoi pe coridor, apoi trase tabloul de lângă uşă şi apăsă pe comutatorul ascuns. Uşa secretă de vizavi de cea a camerei lui Eve se deschise cu un uşor suspin, iar el o târî

pe Claire înăuntru, după care o închise. Pe dinăuntru nu exista niciun fel de clanţă. Comutatorul pentru deschiderea uşii era mai încolo, după ce urcai un rând de trepte, şi el n-ar fi lăsat-o în ruptul capului să ajungă acolo, în cazul în care ar fi încercat să fugă. Aşa că, atunci când el îi dădu drumul, Claire rămase pe loc.

Vocea lui Oliver reveni la volumul normal. Nu se mai temea că ar putea fi auzit, nu şi acolo.

— M-am gândit că ar fi vremea să stăm de vorbă, începu el. Ai semnat un acord cu Amelie. Prin asta, m-ai jignit, Claire. Credeam că între noi există o prietenie cu totul specială; şi, la urma urmei, eu ţi-am făcut prima ofertă.

Oliver îi zâmbi, cu acel soi de zâmbet rece şi neobişnuit de amabil cu care o fraierise în primele câteva ocazii când se întâlniseră.

— M-ai refuzat, continuă el. Şi-atunci, de ce, mă întreb, ai ajuns la concluzia că Amelie ar reprezenta o alegere mai bună?

Poate că ştia el ceva despre Myrnin, dar nu şi despre ceea ce făcea el. Amelie se exprimase cât se poate de limpede: el niciodată nu trebuia să afle.

— Pentru că miroase mai bine, răspunse Claire. Şi mi-a făcut prăjiturele.

Într-un fel, după ce zi avusese, Oliver chiar nu i se mai părea atât de înfricoşător.

Dar numai până când el îşi dezgoli colţii, iar ochii îi arătară o stranie culoare neagră, adâncă.

— N-am chef de joacă, replică. Încăperea asta e izolată acustic. Amelie obişnuia să se joace aici cu victimele ei, ştiai? E o cabină pentru omorât, iar tu te afli înăuntrul ei. Prin urmare, poate că ar fi cazul să devii mai politicoasă, dacă vrei să mai vezi zorii.

Claire îşi ridică braţul stâng, arătându-i încheietura. Brăţara din aur sclipi în lumină.

— Bagă bine la cap, Oliver. N-ai voie să te atingi de mine. Nu poţi să te atingi de nimeni din casa asta. Nu ştiu cum de ai intrat, dar...

El o apucă de încheietura dreaptă şi-i smulse pansamentul care acoperea tăietura făcută de Jason. Rana se deschise, şi un mic firişor roşu i se prelinse pe interiorul braţului.

Oliver i-l linse.

— OK, asta a fost ceva de-a dreptul scârbos, protestă slab Claire. Dă-mi drumul. Dă-mi drumul!

— Îi aparţii Ameliei, zise el, dându-i drumul. Îi simt gustul. Îi simt mirosul pe tine. Ai dreptate, nu pot să mă ating de tine; nu mai pot. Dar în legătură cu ceilalţi, află că te înşeli. Cât timp ei sunt aici, în casă, sunt la adăpost, dar nu şi afară, nu în oraşul meu. Nu pentru mult timp.

— Am încheiat o înţelegere!

— Zău? Ai văzut scris undeva că prietenii tăi ar urma să fie protejaţi de toate atacurile? Fiindcă tare mă îndoiesc de aşa ceva, micuţă Claire. Noi tot redactăm înţelegeri de mii de ani, în timp ce tu ai doar şaisprezece. Habar n-ai ce tip de înţelegere ai încheiat.

În vocea lui Oliver chiar era un pic de părere de rău pentru ea, şi tocmai asta era partea înfricoşătoare. Vampirul îşi încrucişă braţele pe piept şi se rezemă de uşă. În noaptea asta, purta obişnuitul său deghizament de băiat bun: tricou vopsit în stil tie-dye[17], pantaloni jerpeliţi cu nenumărate buzunare, iar părul cârlionţat, încărunţit, şi-l prinsese într-o coadă la spate. Probabil că tocmai închisese la Common Grounds, deduse ea. Chiar mirosea a cafea. Se întrebă ce purta Oliver în zilele lui libere, când nu încerca să intimideze pe nimeni. Pijama? Papuci pufoşi? Măcar un lucru remarcase, legat de vampirii din Morganville: că niciodată nu erau chiar ceea ce păreau, nici măcar cei mai răi dintre ei.

— Foarte bine, zise, bătând în retragere din faţa lui până când atinse cu călcâiele cea dintâi treaptă. Atunci, spune-mi tu ce-am făcut.

Ai deranjat echilibrul puterilor din oraş, iar asta-i o chestie teribilă, micuţă Claire. Vezi tu, Amelie avea în intenţie să devină regina acestui mic regat. Pe atunci, credea că eram mort de-a binelea. Dar, când am sosit aici, acum un an, mulţi au ajuns la concluzia că e de preferat să asculte de mine, decât de ea. Nu toţi, evident, şi nici măcar majoritatea. Însă ea nu şi-a câştigat prieteni adevăraţi pe parcursul îndelungatei sale existenţe, şi nu numai oamenii sunt prizonieri aici, să ştii. Şi vampirii sunt în

[17] Procedeu de vopsire a ţesăturilor textile, în special a bumbacului, prin care materialul este legat cu sfoară şi apoi cufundat în baia de vopsea, rămânând ulterior nevopsit în locurile în care a fost legat. Este specific perioadei hippy

aceeaşi situaţie.

Era un concept cu totul nou pentru ea.

— Ce tot spui acolo?

— Noi nu putem să plecăm de-aici, îi explică el. Nu fără aprobarea ei. După cum ţi-am spus, îi place să se vadă pe post de Regina Albă şi rece, şi destui se mulţumesc să o permită. Dar nu toţi. Am încercat să ajung la unele... acorduri cu ea, ca să le permită unora dintre noi să plece din Morganville şi să-şi întemeieze o comunitate în afara sferei ei de influenţă. Lucrurile au stagnat aici de cincizeci de ani încoace, înţelegi, de când a creat ea ultimul vampir. Acum, Amelie simte nevoia să-şi protejeze poziţia. Pe mine m-a blocat. Nu mă lasă să fac o mişcare fără permisiunea ei.

Îşi lăsă bărbia în jos şi o privi fix, privire care o făcu să îngheţe pe dinăuntru.

— Iar mie nu-mi place să fiu sub controlul cuiva. Tind să devin... nefericit.

— Şi de ce-mi spui mie toate astea? Ce pot eu să fac?

— Tu, fetiţă prostuţă, eşti favorita ei. Ori de câte ori îţi doreşti ceva, ea îţi face pe plac. Iar eu vreau să ştiu de ce.

Amelie nu-i făcuse tocmai pe plac data trecută când stătuseră de vorbă, cu toate că telefonul mobil rămas abandonat în camera ei ar fi putut constitui un argument contrar.

— Nu ştiu!

— Ea îşi închipuie că tu ai ceva de care are nevoie, fiindcă altfel nu s-ar prea sinchisi. Ar sta să privească oraşe întregi pierind, fără să verse o lacrimă, sau să mişte un deget. Ăsta nu se numeşte altruism.

Myrnin. Este vorba despre Myrnin. Dacă n-ar fi trebuit să învăţ de la el...

Dar nu putea să-i spună aşa ceva, nici măcar nu îndrăznea să-şi ducă gândul până la capăt. Oliver o intimida, iar uneori i se părea de-a dreptul un psihopat.

— Poate că se simte singură, îi răspunse, în cele din urmă.

— El izbucni în râs, un râs aspru, ca un lătrat, fără niciun pic de amuzament în el.

— Chiar merită să fie.

Înaintă cu un pas spre ea.

— Spune-mi de ce are nevoie de tine, Claire. Spune-mi ce anume ascunde, şi o să-ţi ofer eu o înţelegere, una perfect

sinceră. Le ofer prietenilor tăi Protecţia mea directă. Nimeni n-o să se atingă de ei.

Ea nu mai spuse nimic de data asta: nu făcu decât să-i întoarcă privirea. Nu îndrăzni să nu-l privească; chiar în timp ce-l urmărea din ochi, avea sinistrul sentiment că, într-un fel, el se furişa prin spatele ei, pregătit să-i facă vreo chestie îngrozitoare când s-ar fi aşteptat mai puţin.

Oliver scoase un sunet de profundă frustrare.

— Proasto, proastă ce eşti.

Îşi croi drum pe lângă ea, urcând treptele atât de uşor, încât lemnul acestora abia dacă scârţâi un pic. În clipa imediat următoare, uşa ascunsă, fără clanţă, se deschise, suspinând. Claire se ridică, stătu o clipă pe loc, să-şi recapete stabilitatea, după care ieşi pe coridor. Nimeni altcineva nu auzise nimic, din câte se părea. Era linişte ca în mormânt.

Palmele lui Oliver o prinseră de umeri şi o înlăturară din calea lui, pur şi simplu ridicând-o şi lăsând-o jos mai încolo, ca şi cum n-ar fi cântărit nici cât un fulg; se duse în spatele ei, se aplecă şi-i şopti:

— Niciun sunet să nu scoţi, Claire. Dacă-ţi trezeşti prietenii şi îi asmuţi împotriva mea, vă nimicesc pe toţi. Înţeles?

Ea încuviinţă.

Simţi cum apăsarea rece a palmelor lui dispare, dar nu şi prezenţa lui, şi fu surprinsă când privi înapoi şi observi că el nu mai era.

De parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Apăsă pe butonul din spatele tabloului, iar uşa secretă se închise. Pe urmă, îşi ridică telefonul de pe podeaua camerei sale. Apelul se încheiase: Travis Lowe era, probabil, în drum spre ea, cu sirenele urlând din plin.

Se aşeză, aşteptând declanşarea panicii.

Sigur era ceva acolo, pe alee, dată fiind reacţia generală. Nu era vorba doar despre câţiva poliţişti, ceva panglică galbenă şi un articolaş din ziarul clandestin al Căpitanului Evident: semăna, privită de la fereastra camerei lui Claire, cu o investigaţie în toată regula de tip CSI[18], cu tipi în combinezoane albe strângând

[18] Abreviere pentru Crime Scene Investigation, adică echipa alcătuită din criminalişti, legişti, etc., care cercetează locul unei crime şi colectează probe

probe şi tot tacâmul. Mai era acolo şi o dubă mare, mătăhăloasă, cu geamurile din fumuriul cel mai închis cu putinţă, despre care bănuia că ar adăposti vampiri, detectivi, criminalişti, sau ceva asemănător, cu emblema poliţiei din Morganville pe o latură, şi bănui că majoritatea celor care mişunau prin curtea din spatele casei lui Michael, în dimineaţa asta, era, în realitate, alcătuită din morţii vii.

Morţi vii criminalişti. Asta era ceva nou.

Nici măcar nu mai ştia precis ce simţea. Mintea aiurea, deconcertată, împrăştiată. Noaptea trecuse ca printr-un vis, tulbure din punctul în care ea şi cu Shane urcaseră la etaj şi până când auzise zăngănitul pubelelor de pe alee.

Cineva suna jos la intrare. Nu se clinti de la fereastră; nu părea în stare să se convingă deloc că trebuie să se urnească, de fapt. Probabil că erau poliţiştii. Travis Lowe, aşa cum îşi închipuise, venise în goana mare s-o salveze, dar găsind-o nevătămată şi încă vie, pusese în mişcare întreaga maşinărie poliţienească. În consecinţă, acum probabil că erau detectivii, Gretchen şi Hans, sau poate Richard Morrell, venit să-i consemneze declaraţia.

Claire se examină pe sine. Probabil că ar fi cazul să mă îmbrac. Încheietura îi arăta ca vai de lume, mânjită cu sângele care se prelingea lent, aşa că-şi apăsă rana cu tricoul înainte să-şi dea seama ce făcea. Grozav, acum nu numai că era dezbrăcată; era dezbrăcată şi cu veşmintele în care dormise, însângerate.

Avu nevoie de zece minute până să facă un duş, să se schimbe şi să-şi panseze rana, după care cobori treptele, lipăind cu tălpile goale, pregătită să înfrunte tămbălăul.

Colocatarii ei erau cu toţii în living, şi cu toţii îi adresară priviri identice, suficient de inexpresive încât s-o determine să se oprească pe scară.

— Ce-i? îi întrebă. Ce-am mai făcut acum?

Michael făcu un pas în lateral, astfel încât Claire să poată vedea cine stătea picior peste picior în fotoliu, răsfoind un exemplar din ediţia roz, populară, a revistei Teen People[19].

Monica Morrell.

Îmbrăcată cu un top roz, foarte strâns pe trup, cu diamante

[19] Adolescenţii

care silabiseau clar CĂŢEA/PRINŢESĂ, şi cu un şort alb, scurt-scurt, pe care până şi Daisy Duke l-ar fi azvârlit cât colo, ca fiind mult prea deocheat. Tenul ei avea un bronz profund şi închis, şi piciorul de deasupra bălăbănea alene un şlap roz cu o floare galbenă în vârf, lângă unghiile ei perfect aranjate.

— Salut, Claire, exclamă ea, ridicându-se. M-am gândit că am putea să luăm micul dejun împreună.

— Să luăm... ce?

— Micul... dejun, repetă Monica, tărăgănând cuvintele. Nu ştii, cea mai importantă masă a zilei? Tu ai părinţi, măcar?

Claire se simţi ridicol de descumpănită.

— Nu înţeleg. Ce cauţi tu aici?

Shane se rezemă de perete, privind-o fioros pe Monica. Era ciufulit rău de pe urma somnului, şi Claire ar fi vrut să-şi treacă degetele prin părul lui des şi moale, readucându-l la neorânduiala obişnuită.

— O întrebare foarte bună, zise el. Cea de-a doua în ordinea valorii fiind: cine te-a lăsat să intri? Oricum, o să trebuiască să aruncăm fotoliul ăla. N-o să mai iasă niciodată mirosul din el.

— Eu am lăsat-o, replică liniştit Michael, ceea ce-i atrase o privire mânioasă din partea lui Shane. Nu te mai înfoia. M-am gândit că mai bine o las înăuntru, decât să ne facă o criză de isterie pe verandă, cu toţi poliţiştii ăştia prin preajmă. Noi şi-aşa avem destule probleme.

— Ce înseamnă noi, faţă palidă? Adică, în sensul de vampir, nu...

— Taci, frate.

Claire îşi frecă fruntea, simţind cum îi revine migrena, mai chinuitor. Cu un oarecare efort, reuşi să-i ignore pe Michael şi pe Shane, concentrându-se asupra Monicăi, ale cărei buze se curbaseră într-un zâmbet răutăcios.

— Te distrezi, îi zise Claire.

Monica ridică din umeri.

— Normal. În general, pentru mine nu sunt decât doi dobitoci; e plăcut să-i văd luându-se unul de altul, ca o schimbare. Nu că mi-ar păsa, de fapt, adăugă, arcuindu-şi o sprânceană impecabil pensată. Deci? Ştiu că-ţi place cafeaua. Te-am şi văzut că bei.

Eve se strecură între ele şi, pentru o clipă, Claire avu impresia că prietena ei arată, pe bune... periculoasă.

— Tu n-o iei nicăieri pe Claire. Şi categoric n-o duci nicăieri

unde ar fi ticălosul ăla pe-aproape.

— La care ticălos te referi, mai precis? Fiindcă, stai aşa, că locuieşte aici. Nu pare prea pretenţioasă cu privire la persoanele cu care umblă.

Eve îşi strânse pumnii şi, pentru o fracţiune de secundă, Claire crezu că avea să-i repeadă drept în gura perfectă, ţuguiată, a Monicăi. Numai că Eve se stăpâni. În ultima clipă.

— Foarte mare nevoie ai să dispari din casa noastră, zise Eve. Imediat. Înainte să se-ntâmple un lucru grav, pe care n-aş putea să-i regret cu sinceritate.

Monica îi aruncă o privire.

— Scuză-mă, ai zis ceva? Fiindcă am impresia că m-a furat somnul. Claire? N-am venit aici să-mi pierd vremea bătându-mi joc de toţi retardaţii. Încerc doar să fiu prietenoasă. Dacă nu vrei să mergi, spune-mi şi gata.

Claire fu pătrunsă de o ridicolă senzaţie de ilaritate, atât de bizară era situaţia. De ce i se întâmpla tocmai ei aşa ceva?

— De fapt, ce vrei? o întrebă, iar ochii fermecători şi dementi ai Monicăi se măriră. Numai un pic.

— Vreau să stau de vorbă cu tine fără să-mi sufle în ceafă tot Clubul Rataţilor. M-am gândit că am putea să luăm micul dejun, dar dacă eşti alergică la cafea şi la produsele de patiserie...

— Orice ai să-mi spui, poţi să o faci de faţă cu prietenii mei, decretă Claire.

Şi, prin asta, făcu să se ridice ambele sprâncene ale Monicăi.

— Foaaaaarte bineeeee. Treaba ta, replică Monica, săgetându-l cu o privire pe Shane. Aşadar, unde ţi-a fost iubitul azi-noapte, după douăsprezece?

— Cine? Shane?

— Chiar, pe la ce oră plecase din camera lui? Destul de târziu. Dar, oricum... nu după miezul nopţii.

— Nu te freacă pe tine grija unde am fost, o repezi Shane pe Monica. Eve ţi-a cerut să pleci. Următorul pas ar fi să-ţi azvârl fundul împuţit afară şi să verific dacă ricoşează de pe verandă. Nu mă interesează a cui favorită eşti; ştiu doar că n-ai ce să cauţi aici şi...

— Shane, îl întrerupse Monica, alcătuindu-şi o mască de un calm perfect, taci naibii. Te-am văzut, idiotule.

Claire aşteptă o ripostă muşcătoare din partea lui Shane, însă el nu făcu decât să rămână la locul lui. Aşteptând. Privirea i se

întunecase foarte mult.

— Ei nu ştiu nimic, nu-i aşa? continuă Monica, lovindu-şi ritmic şoldul cu exemplarul din Teen People, făcut sul. Uau. Şoc. Băiatul rău are secrete. Aşa ceva nu se poate.

— Gura, Monica.

— Sau ce? Mă omori? îl sfidă ea, zâmbind. N-o să mai rămână nici urmă de ADN când or să termine cu tine. Dar şi cu voi, ceilalţi. Şi cu familiile voastre.

— Ce tot vorbeşte asta? se miră Eve. Shane?

— Nimic.

— Nimic, îl maimuţări Monica. Să negăm totul. Mamă, ce plan genial. Dar, dacă stau să mă gândesc, la asta trebuia să mă aştept din partea unuia ca tine.

Acum, şi Michael îl privea încruntat pe Shane, iar Claire nu mai putu nici ea să reziste. Shane îi fulgeră cu privirea lui întunecată pe fiecare dintre ei, pe rând. Claire fu ultima.

— Curcanii n-or să găsească niciun cadavru acolo, pe alee. Şi nici altundeva prin casa voastră n-or să găsească, declară Monica, fiindcă Shane a mutat un cadavru azi-noapte, pe uşa din spate.

Shane tot nu spunea nimic. Claire îşi acoperi gura cu palma.

— Nu se poate, zise ea. Minţi.

Monica îşi încrucişă braţele pe piept.

— Şi pentru ce anume aş face asta, mă rog? De ce-aş recunoaşte că mi-am pierdut vremea supraveghindu-vă casa, dacă n-aş fi nevoită? Jenant! Uite, dacă mint, el n-are decât să nege. Întreabă-l. Hai.

Între timp, îl ţintuia cu privirea pe Shane.

Shane miji ochii, dar nu zise nimic. Timp de o secundă, două, toată lumea rămase încremenită, după care Michael zise:

— Dumnezeule, Shane, ce dracu' ai făcut?

— Taci! îl repezi Shane. Am fost obligat! Am avut impresia că aud ceva pe la subsol, azi-noapte, în timp ce eram în bucătărie, să beau puţină apă. Aşa că m-am dus să văd ce e. Şi...

Se întrerupse, şi Claire îi văzu mărul lui Adam zvâcnindu-i, în timp ce înghiţea cu greutate.

— Era acolo, moartă. La picioarele scării, ca şi cum doar ar fi... aruncat-o. Pentru o clipă, am crezut — îşi îndreptă privirea spre Eve, dar şi-o abătu imediat — că eşti tu. M-am gândit că poate te-ai împiedicat şi ai căzut pe scară, sau mai ştiu eu ce. Dar,

când am coborât, nu erai tu. Şi fata era moartă, nu doar leşinată.

Eve se lăsă să cadă pe braţul canapelei, arătând la fel de năucită pe cât se simţea Claire.

— Cine? Cine era?

— N-am recunoscut-o. Vreo studentă, bănuiesc. Nu părea să fie de pe-aici şi nici nu purta brăţară.

Shane inspiră adânc, zgomotos.

— Uite ce e, avem deja destule necazuri. Trebuia să scap de ea. Aşa că am înfăşurat-o într-o pătură din cutiile de acolo şi am dus-o afară. Am îndesat-o în portbagajul maşinii tale...

— Ai ce? se răsti Michael.

— Şi am dus-o până la biserică. Am lăsat-o acolo, înăuntru. N-am vrut s-o... arunc, pur şi simplu. M-am gândit — clătină din cap — m-am gândit că aşa s-ar cuveni.

Monica oftă. Îşi verifică manichiura cu o expresie ostentativă de plictiseală.

— Mda, mda, înduioşător. Faza e că, atunci când te-am văzut eu, azvârleai o pipiţă moartă în portbagajul maşinii lui. Şi abia aştept să-i povestesc fratelui meu. Îl cunoşti pe fratele meu, aşa-i? Ăla, poliţistul?

Incredibil.

— Ce vrei? urlă practic la ea Claire.

— Ţi-am spus. Micul dejun, replică Monica, dăruindu-i un zâmbet radios, de star de cinema. Te rog. Dacă spui da, pot chiar să uit tot ce-am văzut. Mai ales din moment ce eram, ştii, afară după ora stingerii, şi nu-mi doresc să fiu întrebată de ce. Consideră asta ca o poliţă mutuală de asigurare.

Suna ca un târg, dar în realitate nu era aşa ceva, câtuşi de puţin. Monica avea în mână toate cărţile, iar ei, niciuna. Absolut niciuna.

— Nu e niciun cadavru pe alee, zise Claire. Poliţiştii n-or să găsească nimic. Eşti sigură?

— Nu cred, dar n-ar fi naşpa pentru voi dacă ar găsi? Monica ridică din umeri, îşi ţuguie buzele şi-i trimise lui Shane o bezea în batjocură. Ştiu că ai tupeu, Shane. Creier, ioc, dar tupeu cu carul. Ai gândit-o pe-asta, este? Acum, că Michael se numără printre cei aleşi, adică printre morţii vii, oamenii n-au cum să intre în casa asta fără o invitaţie expresă. Aşa că ori dai vina pe un vampir, ori te împaci cu gândul că unul dintre voi a asasinat-

o. Fie aşa, fie altminteri, tot n-o să fie o chestie prea drăguţă, şi cineva o să pice.

Ridică un braţ.

— Eu votez pentru Shane. Altcineva?

— Lasă-l în pace! replică tăios Claire. Vrei să ieşim, foarte bine. Ieşim. Nu, nici să nu te gândeşti! o repezi pe Eve, care nu avu posibilitatea decât să deschidă gura, pe care acum o închise la loc, în mare grabă. Rezolvaţi problemele între voi trei, adăugă Claire, privindu-şi prietenii. N-o să stau mult. Credeţi-mă, chiar dac-aş izbuti să mâncăm ceva, probabil că tot nu mi-ar rămâne în stomac.

Monica făcu un semn aprobator, ca şi cum ar fi ştiut de la bun început că aşa are să se-ntâmple, după care porni într-un pas de manechin defilând pe podium de-a lungul antreului, spre uşă. Văzut din spate, şortul ei abia dacă atingea limita legală.

Şi, oricât de mult ar fi detestat-o, Shane şi Michael o urmăriră cu privirea.

— Masculii, tot masculi, bombăni Claire, în timp ce-ţi înşfăca rucsacul.

Claire nu mai intrase în Common Grounds de ceva vreme, însă totul arăta neschimbat. Era o atmosferă boemă, caldă, localul fiind plin până la refuz de studenţi care-şi schimbau în fugă bârfele matinale, şi dacă ea n-ar fi ştiut mai multe — n-ar fi ştiut atât de multe — nici prin cap nu i-ar fi trecut vreodată că simpaticul şi zâmbitorul hippy aliat în spatele barului ar fi vampir.

Oliver îi întâlni privirea şi înclină uşor capul în semn de salut. Expresia îi rămase la fel de agreabilă.

— Ce plăcere să te revăd pe-aici, îi zise. Cu ce pot să te servesc?

Oricât ar fi detestat să recunoască asta, el prepara cele mai bune cafele din oraş. Mai bune decât ale lui Eve, sincer vorbind.

— Moca albă, răspunse ea. Cu frişcă.

Izbuti să se abţină de la oricare altă adăugire, fiindcă n-ar fi vrut să se arate politicoasă faţă de el. Dumnezeule, chiar îi linsese sânge de pe încheietura mâinii cu abia două minute mai devreme! Măcar atât putea să facă: să nu spună te rog şi mulţumesc.

— Nu costă nimic, zise el, îndepărtând bancnota de cinci

dolari pe care o scosese Claire din buzunarul blugilor. Cadou de revenire din partea mea, Claire. A, Monica. La fel ca de obicei?

— Latte semi-decafeinizată fără spumă, doză dublă, cu zahăr roz, răspunse ea. Într-o ceaşcă adevărată, nu în chestiile astea spongioase.

— Un simplu „da” ar fi fost suficient, îi atrase el atenţia.

Şi, când Monica dădu să se întoarcă şi să plece, întinse mâna şi-o apucă de încheietură. O făcu astfel încât nimeni, în afara lui Claire, să nu observe, însă neîndoielnic era un gest ameninţător.

— Ea nu plăteşte, îi zise. Dar tu, da, Monica. Poţi să te consideri tu o prinţesă, dar, crede-mă, am cunoscut destule, şi nu te încadrezi.

Zâmbi uşor, însă în ochii lui nu era nici urmă de amuzament.

— În fine, cunoscut poate că nu e chiar termenul potrivit.

— Mâncat? îl completă Claire, cu acreală.

Zâmbetul lui se întunecă.

— O, farmecul şi elocinţa tinerei generaţii! Aşa ceva îmi încălzeşte inima.

Oliver îi lăsă braţul Monicăi şi se duse să prepare cafelele. Monica făcu câţiva paşi înapoi, îmbujorată la faţă. Îi aruncă lui Claire o privire duşmănoasă — Mda, de parcă eu aş fi de vină, îşi zise Claire în sinea ei — şi porni cu paşi apăsaţi spre masa din colţ. Acolo stăteau două tinere studente, cu stive de cărţi şi coli de hârtie în faţă. Monica îşi încrucişă braţele pe piept şi adoptă o postură beligerantă.

— Stai pe locul meu, zise. Mişcă.

Cele două fete — mai scunde şi mai durdulii — îşi ridicară spre ea ochii cât farfuriuţele. Una dintre ele bâigui:

— Care dintre noi?

— Amândouă, se răsti Monica. Îmi place să am spaţiu. Căraţi-vă.

Fetele îşi strânseră cărţile şi foile şi plecară în grabă, gata s-o împroaşte pe Claire cu cafea în repezeala lor.

— Chiar era nevoie să faci asta? o întrebă Claire.

— Nu. A fost doar ca să mă distrez, replică Monica, încrucişându-şi picioarele fine şi bronzate şi mângâind masa cu palma. Haide, Claire. Stai jos. Avem atât de multe de discutat.

Claire n-ar fi vrut să se aşeze, însă ar fi arătat ridicolă rămânând în picioare atât de ostentativ. Aşa că se aşează, îşi trânti rucsacul pe podea, la picioare, şi-şi concentră privirea

asupra lemnului scrijelit al tăbliei mesei. Vedea şlapul Monicăi fluturând de zor, în timp ce fata îşi bâţâia piciorul. Îi amintea, într-un chip caraghios, de Myrnin.

— Aşa-i mai bine, aprobă Monica, părând mult prea încântată de propria persoană. Deloc simpatică. Bun, zise apoi. Povesteşte-mi tot despre asta.

— Despre ce?

— Despre ce te pune Amelie să faci, zise Monica. Despre chestia voastră super-secretă. Adică, doar te-a ales pentru un motiv anume, şi nu pentru farmecul personal, sau pentru ochii tăi frumoşi, corect? E clar. Pentru creierul tău te-a ales. Tu nu ai familie pe-aici; n-ai nimic altceva din ce-ar putea să-şi dorească alţii.

Monica era mai isteaţă decât părea.

— Amelie nu-mi cere să fac nimic, minţi Claire. Poate mai târziu, habar n-am. Dar, deocamdată, nu.

Îşi răsuci agitată brăţara din aur de la încheietura mâinii stângi. Începea să-i amintească de acelea pe care biologii le întrebuinţau pentru animalele din speciile periclitate.

Şi în cazul animalelor pentru experienţele de laborator.

Monica avea ochii pe jumătate închişi în clipa în care Claire riscă să-şi ridice privirea.

— Hm, mormăi ea. Nu, zău. Ei bine, mă dezamăgeşti. Eu chiar am crezut că ai ceva interesant, de care să mă pot folosi. În fine. Atunci, hai să discutăm despre cum am putea să încheiem un târg.

— Un târg?

Mai întâi Jason, şi acum Monica. Oare cum de ajunsese Claire pe post de negociator?

— Vreau să vorbesc cu Amelie pentru protecţie. Tu poţi să-mi faci intrarea. Şi să mă recomanzi.

Claire aproape că izbucni în râs.

— Păi, cere-i şi singură!

— Aş vrea eu, dar nici nu mă lasă să mă apropii. Nu-i place de mine.

— Sunt profund şocată, bombăni în barbă Claire.

Monica îi adresă o privire lungă, una din care, bizui, lipseau obişnuitele nuanţe de superioritate, de ironie, de dispreţ. Părea aproape... sinceră.

— După ce a murit Brandon, Oliver i-a preluat contractele.

Chestia e că, pe cele mai multe dintre ele, nu şi le păstrează. Le negociază cu alţi vampiri, pentru diverse favoruri. Dacă nu închei un târg mai favorabil, nu se ştie ce-o să se aleagă de mine.

Monica arătă spre brăţara lui Claire.

— Şi de ce n-aş începe chiar de la vârf, nu?

Claire bătu darabana pe masă cu unghiile ei scurte, privind furioasă spre barul unde Oliver părea să zăbovească la nesfârşit cu cafelele lor. Îi trecu atunci prin minte întrebarea dacă era bine să bea ceva preparat de un vampir care o ameninţase cu doar câteva ore mai devreme, dar, sincer vorbind, dacă Oliver ar fi vrut să-i facă vreun rău, nu i-ar fi venit prea greu.

Şi ei chiar îi era poftă de o moca albă.

— Oliver e Protectorul tău acum?

— Deocamdată. Până când îşi găseşte un alt lucru pe are să şi-l dorească mai mult decât să respecte contractul cu mine, în orice caz.

— El e motivul pentru care mă întrebi ce mi-a cerut Amelie, când am semnat pentru ea?

— Ţi se pare că am faţa uneia care vorbeşte pentru altul?

Claire mai aruncă o privire spre bar.

— Poate că da.

Monica tăcu. Nu era acel gen de tăcere în care să te simţi confortabil, motiv pentru care Claire se bucură când auzi pe Oliver strigând că era gata comanda lor. Sări de pe scaun să-şi ia cafeaua ei şi, după o mică ezitare, o luă şi pe a Monicăi. Reuşi să nu se privească în ochi cu Oliver. Nu era decât o umbră întunecată zărită cu coada ochiului, şi-i întoarse spatele cât de repede putu.

Monica dădu impresia că are nevoie să se gândească intens la ce să spună faţă de gestul ei şi, într-un târziu, rosti un simplu „Mersi”. Ceea ce, Claire se vedea nevoită să recunoască, putea să reprezinte cel mai drăguţ lucru pe care izbutise vreodată Monica să-l pronunţe la adresa ei. Claire îi răspunse printr-o înclinare a capului şi se aşeză la loc. Moment de pace între noi, îşi zise în gând, crispată. O pace pe care o spulberă imediat, reluându-şi întrebarea:

— Oliver te-a pus să faci asta?

Monica nici măcar nu privi în direcţia ei.

— Nu, îi răspunse încă o dată.

Dar Claire avea motivele ei să n-o creadă.

— Chiar trebuie să faci orice-ţi cere el? o întrebă, ca şi cum nici n-ar fi auzit minciuna Monicăi.

Iar Monica îşi înălţă un umăr, într-un pseudogest nepăsător. Fără vreun alt răspuns.

— Prin urmare, insistă Claire, tu în realitate nu voiai să stai de vorbă cu mine, nu-i aşa? Doar ţi s-a cerut s-o faci.

— Nu tocmai. M-am gândit că ar fi o bună ocazie să mă strecor şi eu în atenţia Ameliei, în acelaşi timp, mărturisi Monica, zâmbind subţire, dar şi foarte amar. În plus, ştii ceva, tu eşti o vedetă. Toată lumea vrea să afle totul despre tine, fie vampiri, fie oameni. Îţi scotocesc prin biografie, prin istoria familiei. Dac-ai tras un pârţ vreodată, în clasele primare, cineva din Morganville a aflat deja.

Claire fu cât pe ce să se înece cu prima ei gură de moca albă.

— Ce?

— Fondatoarea nu e ceea ce ai putea să numeşti o persoană accesibilă. Şi cei mai mulţi dintre vampiri n-o înţeleg mai bine decât noi. Şi ei caută permanent indicii în legătură cu cine e ea de fapt, şi ce are de gând aici, cu oraşul ăsta. Nu e normal, înţelegi? Nu e normal cum trăim noi aici.

Privirea Monicăi fugi pentru o clipă spre Oliver, după care se abătu în altă parte.

— El e destul de vechi ca să ştie mai mult decât majoritatea celorlalţi, dar tot mai are nevoie de informaţii din interior. Şi vorba e că tu ai putea să fii cea prin care să le obţină. Dacă nu pot să obţin Protecţie de la Amelie, măcar pot să mă pun bine cu el, dacă am ceva nou şi preţios să-i comunic.

Claire îşi dădu ochii peste cap.

— Eu nu însemn nimic. Şi, dacă i-ar fi păsat câtuşi de puţin de mine — ceea ce nu e cazul — oricum n-ar fi lăsat pe cineva s-o afle. Adică, uită-te cum îl tratează pe...

Se întrerupse brusc, simţind cum inima începe să-i bubuie în piept. Fusese cât pe-aci să spună Myrnin, ceea ce n-ar fi fost deloc bine.

— Pe Sam, sfârşi ea, cu stângăcie.

Ceea ce, la urma urmei, era adevărat, numai că Monica sigur îi remarcase poticneala.

Ceea ce Monica şi accentuă, aşteptând timp de zece secunde în tăcere până să continue discuţia.

— Cum zici. Dar faza e că tu eşti oarecum celebră, aşa că, umblând cu tine, ajung să fiu văzută de cine trebuie tăcând ce trebuie, dar şi ce vrea Oliver. Şi asta-i tot ce mă interesează. Ai dreptate, nu mă interesează să fim cele mai bune prietene. N-o să facem schimb de haine şi să ne tatuăm aceleaşi prostii. Prietene am. Îmi trebuie aliate.

Sorbi din complicata ei băutură, fără să-şi dezlipească privirea de pe Claire.

— Oliver vrea să ştie ce ştii tu, aşa e. Iar asta — îşi ciocăni cu degetul propria brăţară — asta spune că eu trebuie să fac ce vrea el, altfel...

— Altfel ce?

Monica îşi lăsă privirea în jos.

— Doar l-ai cunoscut. În cel mai bun caz, înseamnă că-mi face ceva urât. Grav. În cel mai rău... mă vinde.

— Ăsta ar fi cel mai rău caz?

— Mda. Adică, ajung pe mâna unui vampir de la coada cozii, unul prea prăpădit ca să aibă parte de altceva, decât de arătări şi de târâturi, unul care-şi satisface poftele la modul brutal. Dacă am noroc, mă ucide. Dacă nu, ajung o ameţită de drogată, dependentă de muşcături.

Rostise toate acestea pe un ton atât de sec şi de nepăsător, dar concentrat, încât Claire îşi dădu seama că Monica îşi petrecuse o grămadă de timp gândindu-se la ce ar fi aşteptat-o. Ar fi însemnat o cădere de la foarte mare înălţime, din postura fiicei adorate a primarului, la cea a unei dependente, străduindu-se să-i facă pe plac cine ştie cărui monstru pervers, în schimbul Protecţiei.

— Ai putea să fii neutră, o luă gura pe dinainte pe Claire.

Simţea o ciudată compasiune, chiar şi după toate cele pe care i le făcuse Monica. La urma urmei, ea era născută acolo. Nu că ar fi avut vreodată cu adevărat şansa să aleagă ce să devină, sau să facă.

— Există şi neutri, nu? adăugă. Câte unii care sunt lăsaţi în pace?

Monica rânji dispreţuitoare şi acea frântură de umanitate pe care-şi închipuise Claire că ar fi zărit-o pe chipul drăguţ al fetei din faţa ei dispăru.

— Sunt lăsaţi în pace până când nu mai sunt lăsaţi în pace. Uite care-i treaba, din punct de vedere oficial, sunt intangibili,

fiindcă au adus servicii, servicii importante, iar Protectorii lor i-au eliberat de contractele semnate. Iar prin servicii importante înţeleg unele de genul că au avut noroc scăpând cu viaţă, pricepi? Iar soiul ăsta de rahaturi eroice nu mă pasionează.

Claire ridică din umeri.

— Atunci, stai şi fără contract.

— Mda, sigur. Că şi merge. Chiar aştept cu nerăbdare un viitor de adjunct de ajutor de băgător de seamă pe lângă Dairy Queen[20], după care să putrezesc prin nu ştiu ce şanţ înainte să împlinesc treizeci de ani.

Monica se sprijini cu coatele de masă, cuprinzând în ambele palme ceaşca ei cu cafea.

— M-am gândit dacă să plec. Chiar m-am mutat în Austin pentru un semestru, ştiai? Dar... n-a fost acelaşi lucru.

— Cu alte cuvinte, te-au dat afară.

Asta îi atrase din partea Monicăi o privire duşmănoasă.

— Tacă-ţi gura, căţea! Sunt aici numai din cauză că am nevoie să fiu aici, iar tu eşti aici numai pentru că trebuie să fii aici. Hai să nu ne călcăm pe bătături, bine?

Claire luă o înghiţitură zdravănă din cafeaua dulce şi consistentă. Dacă ar fi fost otrăvită, măcar avea să moară fericită.

— Din partea mea, e perfect. Uite ce e, nu pot să te ajut să ajungi la Amelie. Nici măcar eu nu ştiu cum aş putea să ajung la ea. Şi, chiar dacă aş şti, nu prea cred că ar vrea să-ţi preia contractul.

— Atunci, taci şi zâmbeşte. Dacă nu pot să mai scot nimic din dimineaţa asta irosită, măcar să vadă Oliver că am încercat.

— Şi cât ar trebui să stau aşa?

Monica îşi privi ceasul.

— Zece minute. Trage de cafea zece minute, şi-ţi promit că n-o să-l sun pe frate-meu în legătură cu mica nechibzuinţă a iubitului tău.

— Şi cum aş putea să fiu sigură de asta?

Monica se plesni cu palmele peste ambii obraji şi făcu o figură dramatic de oripilată.

— O, nu! Tu nu ai încredere în mine! Am inima zdrobită!

Apoi, renunţând la prefăcătorie:

[20] Lanţ de restaurante de tip fast-food din America

— Mă doare-n cot dacă Shane şi-a deschis o firmă de taximetrie pentru cadavre. Mă interesează numai ce pot să scot eu din asta.

— Poate că vrei să te răzbuni, zise Claire.

Monica zâmbi.

— Dac-aş fi vrut aşa ceva, l-aş fi dat în gât până acum. În plus, am auzit că răzbunarea are gust mai bun când e servită la rece.

Claire îşi scoase o carte din rucsac.

— Foarte bine. Zece minute. Oricum, am nevoie să învăţ.

Monica se lăsă pe spătarul scaunului şi se lansă într-un monolog cursiv, de o precizie acidă, având ca subiect vestimentaţia fetelor care stăteau la rând pentru cafele, monolog pe care Claire se strădui din răsputeri să nu-l considere amuzant. Ceea ce şi izbuti, dar numai până în clipa în care Monica îi arătă o fată îmbrăcată într-o realmente oribilă combinaţie de colanţi cu buline pe sub pantaloni scurţi.

— Iar undeva, în Ceruri, Versace varsă acum o singură şi ireproşabilă lacrimă, comentă ea.

Claire nu-şi putu stăpâni un pufnet de râs, imediat detestându-se pe sine pentru această scăpare. Monica îşi înălţă o sprânceană.

— Vezi? zise ea. Sunt atât de tare, încât pot să farmec până şi o ciufută ca tine. Îmi irosesc talentul, dar am nevoie să mă menţin în formă.

Îşi termină cafeaua şi-şi ridică poşetuţa roz din care se iţea revista Teen People.

— Trebuie s-o şterg, fraiero. Transmite-i iubitului tău că, din partea mea, suntem chit. Mă rog, în fine, eu sunt un pic mai mult decât chit, dar aşa-mi place mie să fie. Consideră că e ca un ordin de restricţie: dacă-l văd la mai puţin de cincizeci de paşi distanţă de mine, nu numai că-i spun fratelui meu despre aventura lui Shane din miez de noapte, dar mai şi pun vreo câţiva fotbalişti să-i examineze rotulele.

Şi plecă de la masă, cu o primejdioasă legănare a şoldurilor. Lumea se dădea deoparte din drumul ei, după care privea îndepărtându-se. Teamă şi atracţie, cam în proporţii egale.

Claire oftă. Presupuse că oamenii aşa obişnuiau să procedeze cu astfel de fete, şi aşa aveau să facă întotdeauna. Şi, vreţi să aflaţi un secret? Chiar o invidia pe Monica pentru încrederea ei

în sine. Poate doar un picuţ, cât fărâmiţă de trădare.

Zece

Fata moartă pe care o dusese Shane în biserică era Jeanne Jackson, o studentă în anul doi care dispăruse cu două nopţi înainte, de la o petrecere a unei surăţii. Ziarele relatau că fusese violată şi strangulată, dar nimic referitor la suspecţi, şi niciun poliţist nu-şi făcu apariţia să-l interogheze pe Shane, spre marea uşurare a lui Claire. El făcuse o tâmpenie, dar putea să-i înţeleagă pornirea paranoică. În Morganville, el nu era decât la o bănuială distanţă faţă de preluarea fostei celule a lui Jason, fie că ar fi făptuit ceva, fie că nu.

Asta dacă nu cumva se hotărau vampirii să-şi exercite propriul tip de justiţie.

Ştirea Colţilor, ziarul Căpitanului Evident, includea un articol mult mai amănunţit cu privire la crime, legându-le pe celelalte două cunoscute deja de Claire de aceasta din urmă şi speculând faptul că, în loc să fie vorba despre o ameninţare din partea vampirilor, de data asta populaţia e posibil să aibă de-a face cu un asasin uman. Nu părea să fie prea entuziast în legătură cu alcătuirea unor patrule paramilitare care să pornească în căutarea unui criminal dotat cu puls, observă Claire. Oricum, pentru fetele ucise prea puţină importanţă mai avea ce soi de monstru le răpise vieţile.

Primi un bileţel de la Amelie prin care îi dădea liber de la activităţile cu Myrnin pentru tot restul săptămânii, aşa că se dedică studiului, vrând să fie în pas cu predarea materiilor. Erau mai grele decât cele cu care fusese obişnuită, ceea ce, pentru ea, însemna o oarecare bucurie. Adora provocările de calitate, iar profesorilor părea chiar să le pese dacă studenţii lor aveau sau nu habar de ceva. Mituri şi Legende nu era nicidecum materia la care s-ar fi aşteptat: nu se vorbea despre zeii greci, nici măcar bazaconiile acelea ale amerindienilor. Nu, era despre... vampiri. Relativă la vampiri, de fapt, examinând literatura şi folclorul din cele mai îndepărtate consemnări istorice şi până la cele mai recente apariţii pe post de eroi din cultura populară. (Ceea ce, dacă stătea să se gândească mai bine, cam reprezenta o versiune modernă a miturilor şi legendelor.) Şi, lucru neobişnuit pentru Morganville, profesorii nu săreau peste părţile în care se descriau modurile de ucidere a vampirilor, însă Claire bănuia că, în orice caz, ea se număra

printre puţinii din clasă care cunoşteau măcar realitatea din oraş. Ceilalţi urmau să bâjbâie neştiutori prin anul lor de studiu, sau cel mult doi, după care să se transfere la şcoli mai importante, fără să ştie vreodată că-şi frecaseră coatele pe la petreceri cu monştri veritabili.

Nu suflă o vorbă despre orice ar fi putut să-i aducă necazuri, fiindcă şi profesorul purta brăţară, la rândul lui. Încercă să stabilească legătura dintre simboluri şi vampiri, şi ajunse la concluzia că el probabil îi aparţinea unei femei-vampir pe nume Susan, care părea să activeze în domeniul finanţelor. În orice caz, acea Susan avea o grămadă de proprietăţi şi era un soi de grangur al Băncii Comerciale din Morganville.

Claire începuse să ia notiţe într-un carnet special, rezervat pentru simboluri, vampiri, precum şi cine a cui proprietate era. Nu fiindcă ar fi avut vreun interes personal, ci doar fiindcă i se părea ceva interesant, care într-o zi era posibil să-i fie de folos. Bănuia că, dacă ar fi întrebat-o pe Amelie, i-ar fi spus ea tot ce-ar fi vrut să afle, însă era mai incitant să deducă de una singură... şi, astfel, Amelie nu avea cum să ştie sigur cât de multe cunoştea Claire, ceea ce poate că nu era un lucru rău. E drăguţă atunci când îi convine. Dar asta nu înseamnă că e drăguţă în general.

Şi, în ziua de vineri, Eve lăsă un bileţel lipit pe oglinda din baie, astfel încât Claire să-l găsească atunci când se trezeşte.

CJ, nu uita că diseară e petrecerea. Obiectiv: să arăţi mai sexy decât Monica şi să-i faci pe toţi să uite complet cine e de fapt organizatoarea. Echipamentul e pe spatele uşii. Mi-l plăteşti tu când poţi. E.

Echipamentul cu pricina făcea parte dintre cele pe care Claire nu şi le-ar fi cumpărat niciodată, dar niciodată. În primul rând, pentru că fusta neagră din piele era... scurtă. Adică, de-a dreptul scurtă. Mai erau acolo şi un soi de dres cu model şi o bluză roşie transparentă, cu trandafiri mari roşii ţesuţi în materialul scămoşat. Şi un furou negru, de pus pe dedesubt.

De fustă era lipit un alt bileţel. Pantofi sub şifonier. Claire îi căută. Erau numărul ei, de lac, de genul platformă, cu talpă groasă butucănoasă.

Duse totul în camera ei şi se îmbrăcă, după care făcu un pas

înapoi şi se holbă în oglindă preţ de câteva secunde. Nu pot să port aşa ceva. Nu e pentru mine.

Numai că Eve şi-ar fi bătut joc de ea tot timpul dacă mergea la petrecere în blugi. Şi avusese destulă bătaie de cap, fiindcă totul era pe măsura lui Claire, nu a ei. Până şi pantofii.

Plus că... Monica avea să ardă de ciudă dacă o vedea că aratăsexy. (Nu avea în veci să ajungă mai sexy decât Monica; asta nu era decât o fantezie, şi totuşi...) închipuindu-şi expresia de pe faţa Monicăi, Claire mângâie încetişor cu degetele pielea moale a fustei. Nu. Nu pot.

După care îşi imagină mutra lui Shane, din clipa în care avea s-o vadă.

Mă rog. Poate că, totuşi, la urma urmei...

Totuşi, imaginaţia ei nu nimerise chiar atât de bine expresia lui Shane, fiindcă mutra buimacă, zăpăcită, cu care o întâmpină când o văzu coborând scara depăşea orice fantezie. Practic, îi pică falca. Lângă el, Michael se întoarse şi, deşi ea nu contase pe aşa ceva, avu o senzaţie de căldură plăcută la gândul că-l obliga pe un vampir sexy cu înfăţişare de înger auriu să clipească de mirare şi s-o examineze rapid, de sus până jos, cu o privire involuntară.

Claire se opri pe treptele de deasupra lor şi-şi legănă şoldurile, de probă.

— Merge? îi întrebă.

Gura lui Shane se închise cu un pocnet, iar Michael chiar tuşi să-şi dreagă glasul.

— Excelent, rosti cel din urmă.

— Excelent?

Asta era Eve, care cobora treptele în urma lui Claire. Ocoli obstacolele şi, ajungând la Michael, îi trase un pumn în braţ.

— Arată uluitor. Nu sunt nici pe jumătate lesbiană, dar mi se pare apetisantă rău.

Shane nu spunea nimic. Claire se simţea încălzită şi un pic ameţită, din cauza felului în care o privea. Se împotrivi imboldului de a verifica dacă fusta îi stătea dreaptă — o făcuse deja de cel puţin zece ori — şi se forţă să-l privească în ochi şi să zâmbească.

— Eşti sigură că e o chestie deşteaptă? veni întrebarea lui, una la care nu se aşteptase, dar absolut deloc. Arăţi fantastic,

adăugă el.

— Mersi...

Numai că Shane o întrerupse.

— Fantastic, în oraşul ăsta, te propulsează direct în fruntea meniului cu livrare la domiciliu.

Ea ridică mâna stângă şi-şi arătă încheietura. Brăţara din aur era foarte vizibilă.

— N-o să am probleme, răspunse ea. Vampirii n-or să mă deranjeze.

— Nici măcar nu vorbesc despre vampiri. O să atragi toţi tipii de-acolo care umblă după cuceriri.

Eve îşi dădu ochii peste cap.

— O, Doamne, Shane, vrei să ne strici cheful? Arată superb, şi nu e cazul să te apuce gelozia şi grija exagerată din cauza asta! O să fie cu noi; cu toţii o să avem grijă de ea. Şi, trebuie să recunoşti, iubiţica ta arată trăsnet din cap până-n picioare. I-am aranjat şi părul. Trăsnet, nu?

Senzaţia lui Claire e că părul, aşa cum i-l aranjase Eve, aproape că punea cireaşa pe tort. Era plin de gel şi de spray şi de alte chestii, dar avea şi acel aspect de ciufulit cu minuţiozitate cum aveau toate manechinele.

Nici Eve nu era tocmai ruda săracă de la bal în seara asta: îmbrăcase o rochie neagră spectaculoasă, lungă de mătura podeaua cu ea, lăsându-i dezgolite braţele palide, cu un decolteu cât jumătatea drumului până în China şi o despicătură laterală care-i ajungea până la şold. Şi dres din plasă, başca. Era scandalos de sexy, şi dacă Michael lua*» în seamă mai devreme transformarea lui Claire, acum era complet absorbit de Eve.

Eve îi făcu cu ochiul şi se răsuci pe călcâie, arătându-i şi spatele rochiei. Care nici nu exista. Nu era decât pielea, şi un tatuaj înfăţişând un trandafir stacojiu, tocmai în mijloc, în partea de jos.

— Mamă, exclamă Shane. E pur şi simplu... mda.

Abia după ce trecu de reacţiile lor — destul de amuzante, de altfel — îşi dădu seama Claire că Eve, mai mult ca sigur, îşi pusese amprenta şi asupra băieţilor, de asemenea... fiindcă şi ei arătau uimitor de bine. Michael purta pantaloni negri şi o haină din piele, tot neagră, iar pe dedesubt, o cămaşă din mătase, de un albastru-închis. Iar asta îl făcea pur şi simplu... luminos, ca aurul alb pe catifea.

La rândul lui, Shane arăta suficient de bine încât să-i vină să-l care înapoi în camera ei. Eve sigur îl forţase să renunţe în cea mai mare parte la obişnuita lui ciufuleală, iar asta îi scotea în relief forţa pometţilor şi a bărbiei. Şi el era îmbrăcat în negru, plus o bluză tricotată maro-închis. Claire nu-l mai văzuse până acum purtând sacou. Decretă în sinea ei că nici nu trebuia să şi-l mai scoată vreodată.

Michael scutură din cap şi-i oferi braţul lui Eve. Ea i-l luă, zâmbindu-i cu buzele ei roşii, extrem de roşii, şi-i făcu cu ochiul lui Claire. Claire îi răspunse la fel, simţindu-se deodată extrem de vicioasă, după care-şi strecură braţul pe sub cel al lui Shane.

— Nu pot să cred că facem una ca asta, zise Shane.

Da, avea să fie distractiv.

Claire nu uitase adresa, chiar dacă dăduse mai departe invitaţia, iar Michael cunoştea Morganville ca pe propria... Ha nu, ca pe pielea de pe spinarea lui Eve, pe care o privea întruna, mai ales în zona tatuajului. Şi, în plus, dacă ajungeai la vreo câteva străzi distanţă de locul în care se desfăşură petrecerea, nu aveai cum să nu-l nimereşti. Cu toate acele lumini puternice şi sunetul grav al muzicii, n-aveai şanse să dormi dacă locuiai prin vecinătate.

Michael ocoli prin împrejurimi, căutând un loc pentru parcare, şi până la urmă depistă un petic îngust de doar câţiva paşi, la marginea trotuarului. În timp ce se strecură acolo cu automobilul, le zise:

— Regulile de bază: nu ne despărţim. Eve şi Claire, mai ales voi două. Nu numai din cauza vampirilor, ci şi din cauza lui Jason. Înţeles?

Încuviinţară amândouă.

— În plus, adăugă Shane, jucându-se cu părul supraîncărcat de gel al lui Claire, vreau să văd ce mutră face Monica în clipa în care dă cu ochii de voi două. Moment Kodak[21]!

Eve scotoci prin micuţa ei poşetă de forma unui sicriu şi scoase de-acolo un telefon mobil nou-nouţ, cu cameră foto.

— Eu sunt gata.

[21] Aluzie la un program publicitar al companiei de materiale fotografice Eastman Kodak, în care cele mai importante momente din viaţă erau numite „Momente Kodak”, fiind imortalizate cu produsele respectivei companii

— Şi eu, anunţă Claire, scoţând la iveală sofisticatul telefon primit de la Amelie.

Se simţi copleşită de un val de ruşine când Shane aruncă o privire spre aparat, dar scăpă repede de el. Doar nu era să stea ruşinată tot timpul; şi, în definitiv, nu era ceva chiar atât de rău, corect? Ce făcea ea? Nu era cu nimic mai rău faţă de un serviciu pe timp de zi. Doar puţin... altfel.

— Aveţi grijă ce mâncaţi şi ce beţi, continuă Michael, Petrecerea Monicăi probabil că e raiul drogaţilor. Eu pot să simt mirosul, dacă au pus ceva în băutură, dar voi, nu. Şi, dacă intraţi în vreo încurcătură, bateţi în retragere; lăsaţi-mă pe mine să mă ocup. Dacă tot aveţi un monstru de vampir pe post de prieten, aţi putea foarte bine să şi profitaţi de asta.

Shane nu zise nimic, însă Claire îşi dădu seama limpede că o remarcă spirituală îi ardea limba. Se bucură văzându-l că se abţine. Era plăcut să se simtă iarăşi ca patru prieteni, în loc să fie patru persoane gata să se împrăştie în tot atâtea direcţii diferite.

— Altceva, tati? întrebă Eve.

Ca răspuns, Michael o sărută, foarte uşor, cruţându-i rujul.

— Mda, zise. Arăţi atât de bine, încât te-aş mânca. Promite-mi c-o să ţii minte asta.

Claire fu prinsă la mijloc între tentaţia unui zâmbet şi a unui frison, şi constată că şi Eve simţea acelaşi lucru.

Reşedinţa familiei Morrell semăna cu Tara din Pe aripile vântului, după marşul lui Sherman[22]. Claire privi, clipind mirată, cum o gaşcă de băieţi dintr-o frăţie, beţi morţi, se împleticea pe alee, urlând ceva neinteligibil şi cărând cu ei o canapea.

Canapea pe care o depozitară în uriaşa fântână în stil european din faţa casei. După toate aparenţele, mutau acolo cea mai mare parte a mobilierului din living. Unii dintre petrecăreţi deja se aşezaseră pe fotolii, udându-se până la piele sub jeturile fântânii, iar acum alţi trei sau patru dintre ei se îngrămădiră, chicotind, pe canapeaua îmbibată de apă.

— Uite, asta, rosti Shane, cu o nuanţă de respect, înseamnă

[22] Aluzie la „marşul lui Sherman peste ocean”, nume sub care a fost cunoscută campania militară devastatoare condusă de generalul unionist William Tecumseh Sherman, în cadrul războiului civil american

să sari peste cal. Îmi place.

Totul era complet scăpat de sub control. Rămaseră tuspatru laolaltă lângă sclipitorul automobil de vampir, cu geamuri fumurii, al lui Michael, urmărind cu admiraţie scena. Casa părea incandescentă de atâtea lumini, pe gazon erau presărate peste tot torţe tiki[23], înclinate ca beţivii, în timp ce petrecăreţii mişunau pretutindeni. Giugiulindu-se pe sub copaci, sub lumina aspră a becurilor de securitate. Preparându-şi dozele pe uriaşele trepte din faţa casei, încadrate de coloane albe. O fată trecu în fugă pe lângă ei, îmbrăcată doar cu jumătate dintr-un costum de baie. Jumătatea de sus.

— Fir-ar să fie, exclamă Michael. Monica se cam pricepe la petreceri.

Pe bune. Claire privi cum o camionetă mare, fără remorcă, înainta anevoie printr-o gloată compactă, croindu-şi drum spre spatele casei. Purta emblema BĂUTURI FINE DE LA BOB. Din câte se părea, Monica deja se comandă pentru reîmprospătarea rezervelor lichide, şi noaptea era abia la început.

— Ei? zise Eve. Aveţi de gând să stăm aici toată noaptea ? Fiindcă eu am chef să fac pe cineva să leşine.

Porniră agale tuspatru pe alee, atenţi la mişcările băieţilor din frăţii şi a mobilelor rătăcitoare. Urcară grupaţi treptele de la intrare, pe care vreo zece persoane jucau cine ştie ce joc complicat, în care erau implicate doze de alcool, sprayuri cu vopsea fosforescentă şi chicote isterice. Până şi cei mai beţi dintre ei întoarseră capetele să-i urmărească din priviri pe cei patru şi să fluiere admirativ.

Băieţii din frăţii, beţivii din fântână şi tinerii încă şi mai beţi de pe verandă purtau cu toţii veşminte neconvenţionale, ca la facultate: în principal, tricouri şi pantaloni scurţi.

— Hm, comentă Claire. Poate c-ar fi trebuit să nu ne formalizăm atât cu îmbrăcatul.

— Nici gând, replică Eve. Dacă tot mergi, fă-o în stil mare.

— Adu-mi aminte mai târziu să joc poker cu tine, interveni Michael. Ador fetele care merg până la capăt.

Ea îşi ciocni şoldul de al lui.

— Asta vrei tu să faci cu mine mai târziu? Măi, gagiule. Puţin respect faţă de rochie, măcar.

[23] Torţe din bambus, inspirate de cele ale aborigenilor din Polinezia

Michael îşi plimbă degetele palide pe spinarea ei, de sus în jos, urmărind linia coloanei, până la trandafirul roşu. Eve fu străbătută de un frison şi închise pe jumătate ochii. Orice-ar fi fost ceea ce-i şoptise Michael la ureche, Claire se gândi că era mult prea personal pentru auzul ei.

Oricum n-ar fi avut cum să audă ceva, fiindcă tocmai atunci uşa de la intrare se deschise cu violenţă, iar zgomotul de dinăuntru se revărsă într-un val gros ca un sirop de bubuituri techno şi de conversaţii răcnite. Doi inşi ieşiră împleticindu-se, ţinându-se reciproc cu braţele pe după umeri. Claire îşi încordă privirea şi recunoscu doi dintre fanaticii jocurilor cărora le pasase invitaţia Monicăi, în după-amiaza aceea, în campus.

— Al naibii de formidabilă petrecere! zbieră unul dintre ei, după care se prăbuşi cât era de lung, cu faţa în jos.

— Cam aşa se pare, răspunse Eve, păşind peste el şl strecurându-se înăuntru, cu Michael imediat după ea, ca o umbră.

Claire dădu să-i urmeze, însă Shane o strânse mai tare de braţ, oprind-o în loc.

— Ce-i? îl întrebă, întorcându-şi faţa spre el.

Doamne, arăta uluitor. Zău că trebuia să se lase mereu îmbrăcat de Eve.

— Înainte să intrăm, zise el, şi se aplecă s-o sărute.

Claire auzi ca din depărtare fluierăturile şi chirăiturile beţivanilor de pe trepte; ca din depărtare, fiindcă sărutul era dulce şi fierbinte şi sălbatic, şi avea în el ceva nebunesc, care o făcu pur şi simplu să vibreze.

Numai că el se desprinse prea devreme.

— Rămâi lângă mine, îi zise, apropiindu-şi buzele de urechea ei, şi Claire încuviinţă.

De parcă aş mai vrea să te scap din ochi! adăugă în gând.

Şi apoi porniră după Michael şi Eve, spre petrecerea secolului.

Era cea de-a doua mare petrecere din viaţa lui Claire şi nu intrau la socoteală petrecerile aniversare şi cele în care fiecare copil stătea cu dădaca după el. Cea dintâi, Balul Fetelor Moarte, organizat de frăţia EEK, nu se sfârşise tocmai bine, fiindcă tatăl lui Shane făcuse ravagii peste tot, în căutare de vampiri pe care să-i străpungă cu ţepuşa. Iar asta de-acum părea, dacă mai era posibil, şi mai nebunească.

Le era recunoscătoare prietenilor ei pentru faptul că o

însoţiseră. Nici nu-şi putea imagina cât de înspăimântător ar fi fost să nimerească de una singură în balamucul acela. Holul principal era larg şi înalt, însă acum era ticsit până la refuz de lume, discutând, dansând, sărutându-se, pipăindu-se... parc-ar fi fost cea mai înfierbântată dintre discotecile din lume, cu toate luminile acelea aprinse. Claire atinse în trecere o pereche care... ce făceau ei doi acolo? Îşi abătu privirea înainte de a şti sigur, însă oricum constatase că mâna tipului era într-un loc în care ea nu-şi închipuia că ar fi permis să fie atins în public nici măcar o actriţă de filme porno.

Michael şi Eve îşi făcură loc cu forţa prin gloată spre următoarea încăpere, iar Claire şi Shane îi urmară îndeaproape. În imensul living mai erau şi câteva persoane îmbrăcate după ultima modă, dar majoritatea adoptase vestimentaţia standard a studenţilor, şi Claire avea impresia destul de clară că mulţimea îmbrăcată neprotocolar nu făcea parte din rândul celor invitaţi de Monica.

Iar Monica era acum în capul scării, privind drept spre ei, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ooooo, ăsta chiar că e un moment Kodak, exclamă Eve, ridicându-şi telefonul şi captând într-un instantaneu încruntarea Monicăi. Mhî. Suntem tari!

Bătu palma cu Shane, care părea să aştepte acest gest. Monica îşi scuturã cu efort enervarea de pe chip şi începu să coboare treptele. Era îmbrăcată în roz, cu o rochie petrecută, mulată, pe materialul căruia se căţărau flori imense, conturate cu galben-verzui, iar pantofii ei se asortau cu pedanterie într-o nuanţă de roz. Foarte elegantă.

— Claire, ai adus şi vagabonzi cu tine, o întâmpină ea. Foarte drăguţ.

Imediat, expresia i se transformă într-una ciudat de îndurerată.

— Michael, nu mă referam la tine. Să ştii că tu eşti mereu bine-venit.

El îşi înălţă sprâncenele pale.

— Chiar sunt?

— Sigur că da.

Claire îl înghionti cu cotul.

— Pentru că eşti un VIP. Vampir, Importantă Persoană.

Alţi doi băieţi dintre cei pe care-i cadorisise Claire cu invitaţia

trecură bălăbănindu-se; unul dintre ei o prinse pe Claire de braţ şi-i depuse o sărutare lipicioasă şi umedă pe obraz.

— Am tras invitaţia la xerox şi am împărţit copiile, o anunţă el, chicotind. Sper că nu te superi. Grozavă petrecere!

Shane oftă şi-i puse o mână pe umăr, îndepărtându-l.

— Da, da, bine. Gagică goală înfierbântată în camera de alături. Bagă viteză.

Tipii se treziră instantaneu din beţie şi plecară în grabă. Gura lucioasă, perfectă, a Monicăi era acum larg căscată, iar ochii i se făcuseră ca de melc.

— Tu? zise ea. Tu ai făcut asta? Idioţii ăştia au tipărit fluturaşi! I-au împrăştiat prin tot campusul! Aici trebuiau să fie numai cei din elită!

— Nu-ţi face probleme, o consolă Eve, cu dulceaţă în glas. Suntem aici.

Şi-i zâmbi, ceea ce, ţinând cont de rujul ei, semăna cu zâmbetul hain al Vrăjitoarei Rele de la Apus[24].

— Hai să ne pupăm ca două doamne! propuse ea, ţocăind aerul undeva aproape de obrazul Monicăi. Încântătoare petrecere. Mare păcat de mobilă. Pa-pa!

Şi plecă ţanţoşă mai departe, cu Michael la braţ şi un aer de parc-ar fi fost regina universului, ce să mai zicem despre Morganville. Claire îşi ridică telefonul şi captă expresia de furie criminală de pe chipul Monicăi, în timp ce-o privea cum se îndepărtează.

— Afurisită căţea trădătoare ce eşti! mârâi Monica.

Claire îşi lăsă telefonul în jos şi-o ţintui îndelung cu privirea. Nu-i era frică de Monica; nu se mai temea de ea.

— Ţi-ai pus prietenii să mă drogheze şi le-ai zis că vreau să mă ia la modul dur. Iar eu n-am făcut decât să-ţi pun invitaţia în circulaţie. Hai să zicem că suntem chit.

— Hai să zicem că nu!

Shane se aplecă înainte, îşi coborî glasul până într-atât, încât Monica fu nevoită să-şi încordeze auzul, zicându-i:

— Calmează-te. Te umpli de pete când eşti nervoasă. Şi dac-o mai faci încă o dată căţea pe iubita mea, n-o să mă bucur prea

[24] Personaj din Vrăjitorul din Oz, de L. Frank Baum, vrăjitoarea pe care Dorothy şi prietenii ei sunt obligaţi să o omoare, astfel încât Marele Vrăjitor din Oz să le îndeplinească dorinţele

tare.

Privirea Monicăi era fioroasă, arunca flăcări, însă ea nu făcu nicio mişcare şi, o secundă mai târziu, le întoarse spatele şi urcă în fugă scara până la etaj, unde prietenii ei îmbrăcaţi la patru ace se îngrămădiseră laolaltă, ca tipii din Survivor: Insulele Abercrombie şi Fitch.

— Punct pentru micuţi, anunţă Shane.

Privea spre o gaşcă de tipi în tricouri de fotbalişti care se hurducau pe lângă ei cărând un pat. Claire clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Da, chiar era un pat.

— OK, zise Shane, nu prea cred că vreau să ştiu. Bun. Bem ceva?

În bucătărie, un grup se ocupa să prepare punci într-o pubelă. Claire speră că era una nouă, dar la cât de mangă erau tipii care turnau tot felul de chestii în ea, nu putea să fie chiar sigură.

— Eu n-aş risca, rosti Shane, apropiindu-şi gura de urechea ei. Vezi pe cineva cunoscut?

Nu-şi dădea seama precis. Abia dacă aveai loc să te mişti acolo, cu atâta lume îngrămădindu-se la mesele cu băuturi, bântuind de colo-colo cu pahare roşii din plastic în mâini...

O undă de şoc îi străbătu şira spinării.

— Mda, îi răspunse. Văd pe cineva cunoscut.

Cum naiba de pătrunsese la petrecere fratele lui Eve? Stătea într-un colţ, gârbovit, rânjind dispreţuitor. Părul lung şi slinos îi cădea pe umeri, şi era îmbrăcat cu aceleaşi veşminte murdare, de băiat periculos, pe care le avusese pe el atunci când o ameninţase pe Claire, la Casa Studenţilor. Avea un pahar cu băutură în mână, dar nu era beat: prea mult dispreţ înfocat i se citea în ochii care urmăreau gloata. Ochi de nebun. O, Doamne, exact aţa arată tipii ăia care mitraliază încăperi pline de oameni...

Privirea lui o întâlni pe-a lui Claire, şi-i adresă un zâmbet strâmb. Claire o căută neliniştită din ochi pe Eve, însă ea era cu spatele spre fratele ei şi discuta cu Michael: era clar că nu observase câtuşi de puţin pericolul potenţial.

— Ce-i? se interesă Shane.

Claire se întoarse şi-i arătă.

Dar Jason dispăruse.

Shane clătină din cap când ea îi spuse despre ce era vorba şi plecă imediat să-l anunţe pe Michael. Michael făcu un semn de

încuviinţare, după care i-o încredinţă pe Eve. Claire îi descifra cuvintele după mişcarea buzelor: Fii cu ochii pe ea.

Şi, în clipa imediat următoare, Michael se pierdu prin mulţime.

Gata cu statul împreună.

Shane le cuprinse pe amândouă cu câte un braţ pe după umeri şi zise:

— Ei, şi-acum, să ne trăim viaţa. Vreţi să căutăm o cameră, fetelor?

Eve îşi dădu peste cap ochii încărcaţi de rimei.

— De parcă ai şti tu ce să faci cu una dintre noi, darămite cu două. Unde se duce?

— La baie, replică Shane, binevoitor. Până şi vampirii mai au nevoie să facă pipi.

Ceea ce, din câte bănuia Claire, putea să fie adevărat, însă acum ştia precis că nu acela era motivul pentru care-i părăsise Michael. Shane îi dirijă spre o masă cu băuturi, de pe care înşfacă o sticlă cu apă plată pentru Claire şi două cu bere, toate nedesfăcute: avu grijă să le desfacă personal, Niciun risc, îşi zise Claire, ducând sticla la gură şi luând mal multe înghiţituri din lichidul rece, dulceag. Până atunci, nici nu observase cât era de cald, însă simţea cum transpiraţia îi lipise bluza pufoasă de pielea rămasă dezgolită.

Cineva o apucă de fese. Claire ţipă şi sări cât colo, după care se întoarse şi văzu un băiat dintr-o frăţie, beat pulbere, aplecat spre ea.

— O, puişor, place de tine! îi zbieră el în ureche. Tu şi cu mine, afară, bine?

Şi începu o pantomimă de beţiv având ca subiect ceea ce-şi închipuia el că ar face afară, făcând-o să se simtă străbătută de un val fierbinte de ruşine.

— Dispari, îi zise, îmbrâncindu-l.

Amicii lui îl azvârliră înapoi spre ea şi, de data asta, o izbi în plin, dezechilibrând-o şi împingând-o până în bar. Profită de situaţie, plimbându-şi mâinile peste tot pe ea şi ţintuind-o cu bazinul de masă.

Shane îl înhăţă de gulerul tricoului cu emblema TPU, îl făcu să se răsucească pe loc şi-i arse un pumn drept în faţă.

— Grozav, îşi zise Claire, cutremurându-se dezgustată. Asta e de fiecare dată soluţia pe-aici. Pumnul. Dar, dacă se gândea mai bine, nu prea era de crezut că un discurs raţional ar fi avut

succes într-o seară ca asta.

Şi, desigur, prietenii individului veniră grămadă. Eve o apucă de mână pe Claire şi-o trase deoparte; un cerc strâns se formă în jurul combatanţilor, privitorii urlând şi bătând din palme.

— Trebuie să-l luăm de-acolo! strigă Claire.

Eve îi răspunse bătând-o uşurel pe umăr.

— Asta e ceea ce numeşte Shane distracţie, îi zise. Crede-mă, nu ţi-ai dori să-l iei de-acolo în clipa asta. Lasă-l să-şi facă damblaua. N-o să păţească nimic.

Claire detesta situaţia. Detesta să-l vadă pe Shane lovit, şi nici nu-i prea plăcea licărul care-i apărea lui în ochi când se vâra până în gât într-un conflict. Era o prostie să se necăjească pentru aşa ceva, presupuse, din moment ce asta făcea parte din ceea ce-o atrăsese la Shane dintru început: felul în care se arunca, fără ezitare, în tot felul de chestii, în mod special când era vorba să-i apere pe alţii.

Eve practic îi citea gândurile.

— Lasă-l să fie aşa cum e, o sfătui. Ştiu că e greu, fiindcă, în general, băieţii sunt incurabili, iar tu vrei să-l dai pe brazdă, numai că... mai bine-l laşi cu ale lui. Doar n-ai vrea ca el să încerce să te schimbe, corect?

Corect. Nu voia, cu toate că el chiar o făcea să se schimbe, cu sau fără ştirea lui. Dar nu în rău, adăugă în sinea ei. Doar că... mă face să mă schimb. Cu un an în urmă, ideea de a merge la o petrecere ca asta ar fi paralizat-o de groază, şi ar fi îngrozit-o încă şi mai mult gândul că un străin ar putea s-o pipăie în halul ăsta.

Acum, însă, nu simţea decât o sâcâială, în cea mai mare parte, şi nevoia să facă un duş.

Eve se răsuci brusc.

— Hei! Ştiu că am buci mişto, dar ia vezi, nu pune mâna!

Urmă o explozie de râsete de beţiv. Eve o luă de mână pe Claire.

— Ne trebuie un perete în spate. Mai greu să ne pipăie pe furiş.

— Dar...

Claire încercă să protesteze, însă renunţă când simţi o altă mână atingându-i posteriorul.

— Mda. Bine.

Prin asta, distanţa devenea acum de o jumătate de încăpere

între ele şi Shane, care ajunsese, nu se ştie cum, în mijlocul unui ghem încâlcit din, poate, zece indivizi, aruncându-se cu toţii unii asupra celorlalţi (dar în general fără să-şi atingă ţinta; erau mult prea beţi încât să poată provoca pagube veritabile). Claire se rezemă bucuroasă de perete şi mai sorbi puţină apă. Fără să-şi dea seama, ajunsese să ţină în mână sticla de bere a lui Shane, şi după ce strecură o privire piezişă spre Eve, sorbi şi din ea. Pfuii Naşpa.

— Ce înseamnă să ai gustul format, comentă Eve, râzând de figura ei. Shane cumpără bere ca studenţii. Dacă e ieftină şi în reclamă apare o fată în bikini, înseamnă că grozavă.

— E dezgustătoare, se plânse Claire, luând o nouă înghiţitură zdravănă de apă, ca să-şi clătească gura.

Dar, după aşa ceva, până şi apa i se părea că are gust amar.

— Ei bine, ca să fiu cinstită, la bere se caută mai degrabă ameţeala, nu gustul. Dacă vrei şi gust şi ameţeală, bei ceva de genul rom cu Coca, sau vodcă rusească.

Deodată, păru să-şi amintească de vârsta lui Claire.

— Apropo, să nu crezi că te las să bei aşa ceva. Doar le-am promis părinţilor tăi.

Izbuti să pară aproape virtuoasă când rosti toate acestea, şi-i mai şi luă sticla cu bere din mână.

— Las' c-o ţin eu.

După care îşi ridică tonul, în mod normal delicat, până la nivelul unui zbieret de comandant la defilarea trupelor.

— Hei, Shane! Nu te mai prosti pe-acolo, dacă nu vrei să-ţi beau eu berea!

O undă de ilaritate traversă încăperea. Oricum, lupta era aproape pe sfârşite, aşa că Shane îl îmbrânci pe cel din urmă băiat din frăţie care încerca, bălăbănindu-se pe picioare, să-i expedieze un croşeu, îşi şterse sângele de la gură cu dosul palmei şi părăsi câmpul de bătaie. Arăta şifonat şi îmbujorat şi un pic cam sălbăticit, iar Claire simţi cum ceva din ea vrea să riposteze printr-un mârâit.

Se holbă la el, cu ochii mari. Eu nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

Dar anumite părţi din ea erau, indiscutabil.

— Ia o duşcă, Galahad[25], îl îmbie Eve, întinzându-i sticla.

[25] Unul dintre Cavalerii Mesei Rotunde, din legendele regelui Arthur, renumit pentru spiritul lui galant şi puritatea sufletului

Ciocniră.

— Eroul nostru, îl complimentă ea. Ia vino. Să-ţi aranjez părul.

Începu să i-l ciugulească atentă cu unghiile vopsite în negru, răsucindu-l într-o parte şi-n alta, până când obţinu din nou înfăţişarea aceea de băiat fermecător, uşor neglijent.

— Doamne, cât eşti de sexy, îl lăudă ea. Te simţi în formă deja?

— Porţie dublă, răspunse el, zâmbind spre Claire. Nu le-o lua în nume de rău. Pur şi simplu, nu sunt în stare să se abţină.

Eve pufni în râs şi-şi roti privirea în jur.

— Unde-o fi Michael?

— Probabil stă la coadă la baie, îşi dădu cu părerea Shane, ridicând din umeri.

Poate că era adevărat, însă Claire nu credea că tocmai acesta ar fi motivul. Shane, în schimb, o privi timp îndelungat în ochi pe Eve, fără să clipească. Ea crezuse că putea să-şi dea seama când minte Shane, iar acesta era, categoric, un semn de avertisment cât o reclamă luminoasă.

— Domnişoarelor? zise el deodată. Haideţi să mai cutreierăm.

Nu era atât cutreierat, cât zvârcolit, ca de somon înotând contra curentului. Ceea ce putea să vadă Claire din casă i se părea uimitor: minunate obiecte de artă pe pereţi, mobilier vechi, splendid (acum în cea mai mare parte împroşcat de băutură, sau împins la perete, ca să facă loc pentru dans), covoare persane mari, scumpe (spera că aspiratorul mai putea să le salveze), şi imense ecrane TV cu plasmă, toate reglate pe acelaşi canal muzical, bubuind la un volum asurzitor. Acum se difuza clipul „Closer” al trupei Nine Inch Nails, şi, cu toate bunele sale intenţii, Claire se pomeni unduindu-se în ritm. Şi Eve începuse, la rândul ei, să danseze, după care dansară împreună, ceea ce poate că ar fi părut ciudat, dar nu era, în realitate. Shane se plasă în cel de-al treilea vârf al triunghiului, însă Claire îşi dădea seama că el nu se lăsa cu adevărat pradă atmosferei festive; scruta încăperea, căutând necazurile. Sau pe Michael.

Cineva încercă să-i paseze ceva: o pahar de tip sondă, cu ceva incolor. Scutură din cap şi-l înapoie imediat. Nu că n-ar fi fost ispitită, dar după ce fusese gata să păţească la cealaltă petrecere, nu avea de gând să mai facă prostii.

În fine, nu prostii mai mari decât cea pe care o făcuse deja,

anume să vină la petrecere.

Băuturile şi drogurile soseau întruna. Ecstasy lichid, poppers, doze, până şi ceva despre care era aproape sigură că ar fi o pipă cu crack. Morganville era mare amator de droguri, însă presupunea că era ceva destul de logic, însemna o evadare al naibii de bine-venită dintr-un astfel de loc.

Continuă să danseze. Nici Shane, nici Eve, nu luară nimic; oricum, din câte văzuse Claire. Shane părea, de la o clipă la alta, tot mai desprins de atmosfera petrecerii şi mai neliniştit.

Michael nu se întoarse. Două cântece mai târziu — doua cântece tare lungi — Eve izbuti în sfârşit să-l convingă pe Shane să plece în căutarea lui, aşa că porniră tustrei să scotocească parterul, căutând prin camere (înţesate toate) şi negăsindu-l nicăieri pe Michael. În faţa sălii de baie din hol, stăteau destui la rând să intre, însă nici urmă de vreun vampir înalt şi blond.

În timp ce urcau treptele mari şi întinse spre cel de-al doilea nivel al clădirii, Claire nu se putu împiedica să se gândească la Pe aripile vântului, la secvenţa în care Rhett Butler o purta pe braţe pe Scarlett. Mama ei adora filmul acesta. Ei mereu i se păruse plictisitor, însă secvenţa aceea îi rămăsese în minte, iar acum, în casa aceea, aproape c-o vedea aievea. Numai că, în locul lui Scarlett, aici la capătul de sus al scării stătea în continuare Monica Morrell, înconjurată de cercul ei protector de linguşitori. Gina şi Jennifer reveniseră, ambele purtând rochii mai simple decât Monica, însă în culori complementare. Propriul ei grup de apărare. Mai erau vreo două alte fete în gaşcă, dar majoritatea era reprezentată de băieţi: tipi arătoşi, cizelaţi. Crema tineretului din Morganville, cu toţii purtând brăţări.

— Măi, măi, rosti Monica. Uite cine mai iese în lume.

Gaşca ei izbucni în râs. În ochii Monicăi se citea răutatea, Dacă avusese un dram de omenie cât fuseseră numai ele două în cafenea, îi trecuse între timp.

— Subdezvoltaţii rămân la parter, continuă ea. Oricum o să trebuiască să demolăm toată casa asta, şi s-o reconstruim, după toate astea.

— Mda, pariez că tăticul o să fie furios când o să ajungă acasă, replică Eve. Dar chiar am vrut să te întreb: rochia asta e de la consignaţie? Fiindcă aş putea să jur că am văzut-o odată pe mama îmbrăcată cu ea.

Urcă năvalnică treptele, îndreptându-se direct spre unul

dintre tipii înalţi şi vânjoşi din linia defensivă a Monicăi; acesta făcu o figură dezorientată şi se dădu deoparte din calea ei. Shane şi Claire o urmară. Monica se complăcu într-o tăcere periculoasă, probabil dându-şi seama că orice ripostă ar fi încercat ar fi sunat derizoriu.

— O să avem probleme să ieşim de-aici, zise Shane.

Era ceva mai multă linişte sus, deşi continua zarvă de la parter făcea să tresalte podeaua şi pereţii. Coridorul era pustiu, şi toate uşile, închise. Pereţii erau încărcaţi cu tablouri scumpe şi cu fotografii înrămate, cu aspect oficial, înfăţişându-i pe membrii familiei Morrell. Deloc surprinzător, Monica era foarte fotogenică. În schimb, Claire n-o văzuse niciodată pe doamna Primar, însă o zărea acum, în fotografiile de familie: o femeie subţirică, semi-aeriană, mereu privind în altă direcţie decât ceilalţi din familie. Nefericită, cumva. Richard Morrell părea să se fi înrădăcinat şi adaptat la oraş; şi, desigur, la fel şi primarul; Monica o fi fost ea instabilă psihic, însă avea categoric stofă pentru Morganville.

Mama ei poate că nu prea avea.

— Oare unde or fi ai ei? întrebă Claire cu voce tare.

— Plecaţi din oraş, îi răspunse Eve. Sau, cel puţin, aşa am auzit. Pun pariu c-or să se bucure nespus la întoarcere, văzând că s-a organizat la reşedinţa lor emisiunea Frumuseţea casei, pe muchie de cuţit: Varianta smintiţilor.

Încercă să apese clanţa primei camere de pe stânga, încuiată. Shane o încercă pe cea din dreapta, o deschise şi-şi vârî capul înăuntru. Îl retrase imediat, arcuindu-şi sprâncenele a mirare.

— Ei bine, uite ceva nou, zise.

Claire vru să arunce o privire, dar el îi astupă ochii cu palma lui mare.

— Crede-mă, nu eşti suficient de mare pentru asta. Eu nu sunt suficient de mare.

Închise uşa cu prudenţă.

— Hai să mergem.

Claire deschise uşa camerei următoare şi, pentru o clipă, nu putu să-şi dea seama ce anume vede. Şi, de îndată ce înţelese, rămase fără glas. Făcu câţiva paşi înapoi şi-l puse mâna pe umăr lui Shane, fără un cuvânt, arătându-i într-acolo.

În cameră erau trei tipi, şi o fată întinsă pe pat, leşinată. Tocmai îi scoteau dresul de pe ea.

— Mama mă-sii, exclamă Shane, împingând-o mai în spate pe Claire. Eve, cheamă poliţia. Imediat. E vremea să terminăm cu rahatul ăsta, până n-o păţeşte cineva de-a binelea.

Eve îşi scoase noul ei telefon mobil şi formă numărul, iar Shane intră în cameră, închizând uşa după el. Ieşi după circa un minut, purtând-o pe braţe pe fata fără simţire.

— Ştie cineva cine-o fi?

Claire clătină din cap.

— Şi tipii dinăuntru?

— Regretă, îi răspunse Shane. Eve? Tu o recunoşti?

— Hm... poate. Mi se pare c-am văzut-o pe la Casa Studenţilor... dar n-aş putea să-ţi dau vreun nume, sau altceva. Totuşi, e categoric venită la facultate, nu localnică. N-are brăţară.

— Mda, aşa mi-am închipuit şi eu, zise Shane, mutând-o într-o poziţie mai comodă în braţele lui. Fata — minionă, brunetă, drăguţă — i se ghemui la piept, cu un scâncet somnoros. Fir-ar să fie, exclamă el. Nu pot s-o las aici.

— Şi Michael? Trebuie să-l găsim!

— Mda, ştiu. Uite cum facem: eu o ţin pe fată. Voi căutaţi prin celelalte camere.

Claire avea probleme cu reglarea respiraţiei. Aproape că fusese în situaţia fetei acesteia, nu cu mult timp în urmă. Numai că se dovedise un pic mai agilă, un pic mai capabilă să-şi poarte singură de grijă...

Adună-te, îşi porunci singură, în timp ce deschidea următoarea uşă. Icni şi-şi acoperi gura cu ambele palme, fiindcă în cameră era un vampir, iar vampirul acela se apleca spre o fată care zăcea inertă pe podea.

El îşi ridică privirea, şi Claire zări licărul nemilos al colţilor, înainte ca faţa lui să-i atragă atenţia şi să-i devină şocant de familiară.

Michael.

În gâtul fetei erau două găuri sângerânde, iar ochii ei deschişi, uscaţi, deveniseră cenuşii. Pielea îi era de culoarea hârtiei învechite, umede: mai mult albastră, decât albă.

— O, exclamă în şoaptă, retrăgându-se cu paşi împleticiţi din cameră. O, nu, nu se poate, nu se poate...

Michael ţâşni în picioare.

— Claire, stai! Nu eu...

Eve ajunsese între timp în prag, ca şi Shane. Eve aruncă o privire spre fata moartă, încă una spre Michael, după care se întoarse şi fugi. Shane rămase pe loc, privindu-l fix, apoi rosti liniştit:

— Claire. Du-te după ea. Imediat. Voi două, rămâneţi împreună. Vă găsesc eu.

Michael făcu un pas spre ei.

— Shane, ştiu că tu cauţi motive ca să mă urăşti, dar şi tu ştii că n-aş fi capabil să...

Shane făcu iute câţiva paşi înapoi, menţinând distanţa dintre ei. Ochii i se întunecaseră foarte mult, iar faţa îi era roşie şi încrâncenată.

— Claire, repetă el. Pleacă naibii cât mai departe de el. Imediat.

— Pe naiba! strigă Michael. Părea furios, dar şi speriat, şi lezat. Doar mă cunoşti, Shane. Ştii bine că n-aş face una ca asta. Gândeşte-te!

— Dacă te apropii de mine, sau de fete, te omor, rosti categoric Shane, după care se întoarse spre Claire şi urlă la volumul maxim: du-te!

Ea ieşi de-a-ndăratelea din cameră şi-o rupse la fugă după Eve. Se simţea stângace cu pantofii ei grei, de tip platformă, iar vestimentaţia sexy nu mai era acum decât un deghizament ieftin. Nu era o tipă super. Nu era sexy. Nu era decât o vită tâmpită, din moment ce se afla acolo, iar acum Michael... Doamne, doar n-ar fi putut, nu-i aşa? Dar avea o oarecare îmbujorare în obraji, de parcă s-ar fi hrănit...

Eve cobora pe scara din spate. Claire îi zări înfoierea lungii ei rochii negre pe treptele în spirală. O urmă cât de repede putu, cu pantofii aceia periculoşi. Pe măsură ce se apropia de parter, zgomotul petrecerii se intensifica, transformându-se în răget.

Când ajunse la capătul de jos al scării, nici urmă de Eve, pe nicăieri. Doar un ocean de trupuri mişcătoare, legănate, o orgie alcoolică a dansului (şi, poate, pe la colţuri, o orgie şi-atât), dar nu zări pe nimeni îmbrăcat elegant.

— Eve! urlă, însă nici măcar ea nu se putu auzi.

Privi înapoi spre scară, însă nici pe Shane nu-l văzu.

Era singură.

Lungindu-şi gâtul, zări pentru o fracţiune de secundă o catifea neagră îndreptându-se spre ieşire, şi se azvârli prin mulţime în

urma ei. Dacă or fi pipăit-o ceva beţivi în drum, ca oricum nu prea luă în seamă; nu-şi dorea decât să iasă de-acolo, şi-o dorea dureros de mult, şi nu putea concepe ca Eve să păţească ceva. Propria demnitate era ultima pe lista grijilor.

O mână i se strecură pe sub fustă. Se întoarse, înfuriindu-se instinctiv, şi-l pălmui pe individ, cu toată puterea. Nici măcar nu-i înregistră chipul, sau alt amănunt legat de el. Băiatul îşi înălţă braţele în semn de capitulare, iar ea se întoarse la loc şi plonjă din nou în oceanul petrecăreţilor.

Următoarea încăpere era aproape goală, dintr-un motiv pe care Claire nu-l înţelese, până când îl văzu (şi-l mirosi) pe un tip care vărsa într-un colţ. Se grăbi şi mai mult. Oare Eve era cea pe care o urmărea? Nu putea să ştie sigur. Semăna cu ea, dar imaginile zărite erau prea fugitive, şi unghiurile total nepotrivite. Claire trebuia să se mişte mai repede.

Fără să ştie precis cum, ajunse într-o bucătărie vastă, sclipitoare. O gaşcă de băieţi voinici aducea înăuntru lăzi cu băuturi alcoolice. Claire se strecură pe lângă doi băieţi dintr-o frăţie, care tocmai băteau palma, încântaţi.

— Lichidul care dă jos pantalonii a sosit! urlă unul dintre ei, iar din camera alăturată izbucniră aclamaţii.

Claire izbuti să iasă şi înghiţi cu lăcomie aerul rece şi curat al nopţii. Tremura, transpira şi se simţea peste măsură de murdărită, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară. Asta numeau ei distracţie? Mda, bănuia că, dacă s-ar fi îmbătat şi nu i-ar fi păsat, s-ar fi distrat; totuşi, încă o dată, era în Morganville. Cu astfel de distracţii puteai să ajungi leşinată, întinsă pe un pat, înconjurată de bărbaţi necunoscuţi… sau într-un sertar la morgă.

Eve era sprijinită de un copac, în lumina aspră a unul bec de securitate, gâfâind după aer. Arăta fascinant, ca o starletă de la Hollywood, din perioada filmelor alb-negru, rătăcită cumva pe-acolo; singura notă discordantă era strălucirea roşie a buzelor.

— O, Doamne, gemu ea, iar când ajunse mai aproape, Claire observă că plângea. O, Doamne, a făcut-o; chiar a făcut-o…

— Nu ştim precis, se auzi Claire contrazicând-o. Poate că doar a găsit-o acolo. Poate că doar încerca s-o ajute.

Eve o fulgeră cu o privire furioasă.

— Doar e vampir! Şi acolo era o fată moartă cu găuri în gât! Iar eu nu sunt proastă!

— Mie nu-mi vine să cred că ar fi în stare de-aşa ceva, insistă Claire. Haide, Eve, tu poţi să crezi? Sincer? Îl cunoşti. Ţi se pare că ar fi un asasin? Cu atât mai mult, când nici n-ar avea nevoie?

Eve clătină din cap, însă gestul ei nu reprezenta de fapt un răspuns. Ea doar se scutura, îndepărtând întrebarea.

Shane apăru, ieşind din bucătărie cu bruneta încă în braţe.

— Hai să mergem, le zise.

— Am venit cu maşina lui Michael, rosti Eve, ca paralizată. Cheile sunt la el. Aş putea...

— Nu. Nu mai intră nimeni acolo, iar voi două staţi naibii cât mai departe de Michael, până când aflăm care-i treaba.

Shane se gândi câteva clipe, după care trase aer în piept.

— Mergem pe jos.

— Pe jos! se repeziră amândouă, simultan.

Eve plusă, ţipând strident:

— Eşti dement?

— Claire are Protecţie, iar eu am chef să-li fac naibii praf pe cel dintâi vampir care mă priveşte pieziş, şi oricum e mai sigur decât să ne urcăm toţi trei — aruncă o privire în jos, spre fata fără nume din braţele lui — toţi patru în aceeaşi maşină cu Michael, în clipa asta. Vreau să am spaţiu, să pot să fug dacă trebuie. Şi să mă bat.

— Shane...

— Mergem pe jos, îi întrerupse el protestul. Mai întâi, spre universitate, s-o lăsăm pe-asta la poliţiştii campusului.

Claire îşi drese glasul.

— N-am putea să aşteptăm aici poliţia?

— Crede-mă, nu, îi răspunse Eve. Or să înhaţe pe oricine nu e înregimentat, iar printre ăştia ne numărăm şi eu, şi Shane. Şi, de îndată ce-or să găsească o fată secătuită de sânge, o să înceapă tămbălăul general. Nu putem să riscăm. Trebuie să plecăm. Imediat.

Claire încă spera într-un fel ca Michael să-şi facă apariţia, însă el nu ieşi după ei. Chiar se întrebă de ce. Se întrebă pe unde umblase, cât timp scotociseră ei casa în căutarea lui.

Shane porni în direcţia străzii, cu fata drogată murmurând şi chicotind în braţe. Salvase o victimă, însă o pierduse pe alta. Iar cea de-a doua parte o lua la modul cât se poate de personal.

Claire privi spre Eve, o cuprinse cu braţul, după care se grăbiră amândouă să-l urmeze pe Shane.

Drumul până în campusul universităţii îl parcurseră în tăcere. Nu zăriră pe nimeni. Puţinele automobile care trecură nu opriră şi, cu toate că auziră sirenele maşinilor de poliţie îndreptându-se spre petrecere, niciuna nu-şi intersectă traiectoria cu a lor.

Noaptea era exact cât trebuia de răcoroasă ca să fie plăcută, iar aerul era uscat şi proaspăt. Nici urmă de nori. Ar fi fost o atmosferă agreabilă şi romantică, dacă întreaga scară n-ar fi fost de rahat. Eve încetase să plângă, dar asta aproape că era ceva mai rău: atât de fericită fusese mai devreme, iar acum se cufundase într-o tristeţe atât de profundă, încât chiar semăna cu o veritabilă adeptă a curentului goth.

Claire se simţea îndureratã. Se bucură când trecură de un colţ şi zăriră în faţa ochilor întinsul şi bine luminatul campus, dincolo de îngrăditura din fier forjat. Erau nevoiţi să se îndrepte spre una dintre cele patru intrări, ca să treacă de ea. Niciodată nu se mai gândise cu adevărat la asta până acum, însă locul acela i se părea nefiresc, ca o rezervaţie cu animale sălbatice.

Sau o grădină zoologică.

Shane începea să obosească, aşa că o lăsă pe fată pe prima bancă întâlnită după ce trecură de gard, în timp ce Eve tăcea semne cu mâna spre o maşină a poliţiei campusului, aflată în trecere. Interogatoriul decurse destul de bine, dar, în definitiv, poliţiştii din campus nu străluceau prin ascuţimea minţii. Dură cam o jumătate de oră, după care fata fu dusă la clinică, pentru dezintoxicare şi consult, iar cei trei rămaseră să se privească reciproc la lumina farurilor maşinii de poliţie, în timp ce aceasta dădea în marşarier, apoi pleca.

— Bun, zise Shane. Probabil c-ar fi cazul să ne luăm tălpăşiţa.

Eve îşi scoase telefonul mobil din geantă.

— Ce faci? se miră el.

— Chem un taxi.

Shane pufni în râs.

— În Morganville? Noaptea? Sigur că da. Lui Eddie nu-i face plăcere să ia clienţi pe timpul zilei. Nici gând să-şi rişte pielea pe-aici, pentru noi, noaptea. Probabil că oricum şi-a scos receptorul din furcă. Urăşte petrecerile frăţiilor.

— Dar detectivul Hess? propuse Claire. Sunt convinsă că el ne-ar duce.

— Bagă mare.

Claire încercă. Numărul apelat sună, însă nimeni nu răspunse. Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul lui Travis Lowe. Privi spre Shane, cuprinsă de o senzaţie de slăbiciune, şi ridică din umeri, neputincioasă. Eve se ridică, dârdâind, şi-şi încrucişă braţele goale, ca să şi le încălzească. Shane îşi scoase sacoul lui negru şi i-l puse pe umeri.

— Cred că tot pe jos o să mergem, zise el, apucând-o de mână pe Claire, apoi şi pe Eve. Nu încetiniţi paşii şi nu vă opriţi pentru nimic în lume. Dacă vă spun să fugiţi, fugiţi, înţeles?

Nu le mai dădu ocazia să protesteze. Porniră pe aleea care ducea spre ieşirea de pe teritoriul universităţii. Afară, stâlpii iluminatului stradal erau puţini şi rari, şi Claire simţea pur şi simplu cum, dintre umbre, perechi de ochi privesc spre ea. Dacă era adevărat, sau nu, habar n-avea, dar oricum gândul o făcea să tremure toată de spaimă. Haide, Claire, adună-te. Suntem trei, iar Shane e în stare să bumbăcească destui şi pentru noi două.

Traversară strada şi se îndreptară spre vreo două cvartale, apoi începură să coboare. Era cea mai dreaptă scurtătură spre casă, şi cea mai bine luminată, dar dezavantajul ei era că îi ducea drept spre Common Grounds. Într-un fel, Claire se simţea şi mai incomodată la gândul că Oliver avea să-i zărească târându-se pe lângă cafeneaua lui, în splendoarea lor nu-prea-glorioasă. Avuseseră o seară de ajuns de grea şi fără asta.

Totuşi, o mai înveselea gândul că Monica trecea, aproape sigur, prin clipe şi mai rele, străduindu-se să le explice poliţiştilor de ce se găseau în casa ei mai multe droguri decât în farmaciile Rite Aid[26], fără să mai punem la socoteală orgiile alcoolice la vârste nepermise şi fata moartă din dormitor.

Prin comparaţie, mersul pe jos prin bezna Statelor Unite ale Vampirilor Americii i se părea o corvoadă un pic mai blândă.

Cel puţin, până când o auzi pe Eve şoptind:

— Cineva ne urmăreşte.

Claire aproape că se împiedică, dar îşi continuă mersul în clipa în care îl simţi pe Shane strângându-i mai tare mâna.

— Cine e? întrebă.

Eve nu întoarse capul.

[26] Cel de-al treilea lanţ farmaceutic, ca mărime, din S.U.A., cu aproape 5000 de unităţi deschise în 31 de state americane

— Nu ştiu, zise ea; l-am văzut doar în treacăt. Cineva în haine închise la culoare.

Din moment ce numai Amelie părea să agreeze palidele nuanţe ale iernii, Claire se gândi că observaţia lui Eve nu constituia un indiciu prea restrictiv. Îşi grăbi paşii, se împiedică de o crăpătură din trotuar şi probabil că s-ar fi prăbuşit, dacă n-ar fi ţinut-o Shane, redându-i echilibrul. Numai că incidentul le încetini înaintarea, şi nu-şi puteau permite să se repete.

— Rahat, şuieră Shane.

Erau încă la o distanţă de cel puţin un cvartal faţă de următorul bec aprins, iar acum şi Claire putea să audă zgomotul lent, dar neîntrerupt, al paşilor în spatele lor. În faţă, o singură faţadă de prăvălie deschisă revărsa pe stradă o lumină caldă şi gălbuie. Common Grounds. Un teritoriu neutru, cel puţin din punct de vedere teoretic. Bun, se hotărî el. N-avem cum să ajungem tocmai până acasă. Intrăm în Common Grounds, şi...

— Nici gând, eu nu pun piciorul acolo! se repezi Eve, Nu pot!

— Ba poţi; trebuie să poţi. Teren neutru. Nimeni nu are voie să se atingă de tine acolo. Dacă e nevoie, putem să facem un soi de înţelegere cu Oliver, pentru o protecţie temporară, sau cam aşa ceva. Promite-mi...

Dar Shane nu mai avu timp să spună şi altceva, fiindcă deodată se dezlănţui întreg iadul. Paşii din urma lor iuţiră brusc, transformându-se în goană. Shane se răsuci pe călcâie şi le împinse pe cele două fete în spatele lui, după care urmă o mişcare atât de fulgerătoare, încât Claire nu văzu nimic. Ceva îl izbi în cap pe Shane. Tare. El se clătină şi căzu într-un genunchi.

Claire ţipă şi vru să se repeadă spre el, însă Eve o înhăţă şi o smuci cu forţa spre luminile de la Common Grounds.

— Ridică-te!

Claire se smulse din strânsoarea lui Eve şi se răsuci grăbită, cât să constate că urletul îi aparţinuse nesimţitului de la petrecere, cel care o pipăise şi apoi mâncase bătaie de la Shane. Îi urmărise, şi avea la el o bâtă de baseball. Îl lovise în cap pe Shane cu bâta de baseball şi se pregătea să-l mai lovească o dată.

— Nu! strigă Claire aruncând-se spre ei, însă Eve o prinse şi-o ţinu strâns, întorcând-o din nou spre cafenea.

— Intră odată! urlă ea.

— Dă-mi drumul...

Încetară să se mai lupte între ele în clipa în care o umbră răsări de pe alee, drept în faţa lor, blocându-le calea.

O linie lungă şi argintie sclipi în lumina stelelor. Lama unui cuţit.

Era Jason, fratele lui Eve, arătând la fel de unsuros şi de flămând şi de febril ca la petrecere.

— Bună, suri, zise el, iar lama cuţitului se suci, şi iar se suci, şi iar se suci. Ştiam eu că pe-aici o să vii. Cum am auzit că ai plecat de la petrecere fără bodyguardul tău sugător de sânge, am ştiut că e momentul potrivit.

— Jason — Eve îi dădu drumul lui Claire şi se postă între ei doi — asta n-o priveşte pe ea. Las-o să treacă.

Atenţia lui Claire era împărţită în două direcţii: să-i urmărească mişcările lui Jason, care arăta îngrozitor, sau să se concentreze asupra a ce se întâmpla în spatele ei, fiindcă Shane se lupta acum, se lupta pentru viaţa lui, şi deja era rănit. Riscă o privire înapoi şi-l văzu pe Shane smulgând bâta de baseball din mâna atacatorului, marcând un punct în umărul individului şi expediindu-l ca pe un titirez în zidul de cărămidă. Tipul din frăţie se prăbuşi, urlând, însă era clar că nici Shane n-o ducea prea bine: se clătină, dezechilibrat, şi căzu în faţă, pe palme şi în genunchi. Bâta se rostogoli mai încolo.

— O, Doamne, şopti Claire.

Vedea sângele curgându-i pe faţă, picurând ca un firicel lichid pe pavaj.

— Shane!

Shane scutură din cap şi sângele zbură ca o ploaie, împroşcând betonul din jurul lui. Îşi ridică privirea, o văzu, şi clipi din ochi.

Pe urmă o zări pe Eve şi, în spatele ei, cu cuţitul în mână, pe Jason.

Shane bâjbâi după bâtă, o găsi şi se ridică în picioare, înaintă împleticindu-se, o înşfacă pe Claire şi o împinse în spatele lui, apoi o smulse şi pe Eve din faţa lui Jason. Îşi depărtă picioarele, luând poziţia de bătaie.

Era palid şi zdruncinat şi pe jumătate mort, însă Claire ştia că nu avea de gând să dea înapoi.

— Lasă-le în pace, zise.

Nu era un urlet, nicio ameninţare, ci doar o voce scăzută, liniştită, perfect stăpânită.

— Cară-te, Jason.

Lui Jason îi pieri zâmbetul. Îşi vârî cuţitul în buzunar şi-şi înălţă braţele.

— Sigur. Scuze, frate. Hai, nu face pe Sammy Sosa[27] cu mine.

Îşi lăsă braţele la loc în jos, îndesându-le în buzunarele hainei, părând indiferent, însă în ochi avea un licăr avid, iar pe buzele subţiri, un zâmbet plin de cruzime.

— Am auzit că ai găsit un cadou în subsolul casei. Ceva în formă de fată.

Eve scoase un geamăt, iar Claire se repezi s-o sprijine, văzând-o că se clatină.

— Jason, rosti Eve, în şoaptă, arătând groaznic, de parcă era gata să vomite. O, Doamne, de ce?

Shane făcu un pas înainte, cu bâta ridicată şi pregătită, iar Jason se retrase din nou.

— Asta, că am făcut-o acolo, n-a fost decât pentru distracţie, zise el. Dar nu era vorba despre fete. Trebuia să le demonstrez lor că sunt pregătit.

— Pregătit? îl îngână Eve. Of, Doamne, Jase, asta era toată treaba? Nu eşti altceva decât un doritor să devină vampir, care-şi face cartea de vizită?

Eve părea, după voce, într-atât de înspăimântată, încât Claire simţi că i se strânge stomacul într-un nod.

— Tu, de fapt, încerci să-i impresionezi? Asasinând?

— Normal, replică Jason, ridicând din umeri.

Arăta slab şi deşirat, aproape pierzându-se în geaca lui neagră din piele.

— Cum altfel mai poţi să atragi atenţia pe-aici? Iar eu o să atrag o grămadă de atenţie. începând cu tine, Claire.

Shane scoase un urlet — nici măcar nu pronunţă vreun cuvânt, doar un urlet de furie pură — şi se avântă spre el. Jason făcu un salt înapoi, mai iute decât s-ar fi aşteptat Claire, şi bâta nu-l nimeri. Apoi, se avântă şi el în faţă. Shane era dezechilibrat, nu prea sigur pe picioarele lui, dar asta nu mai avea importanţă; dacă Jason era suficient de nebun încât să se lupte corp la corp

[27] Referitor la Samuel Peralta „Sammy” Sosa, fost mare jucător american de baseball, care şi-a început cariera în 1989 în echipa Texas Rangers, încheind-o în 2007 al aceeaşi echipă, după ce a evoluat şi pentru echipe din Chicago şi Baltimore

cu Shane, se termina totul.

Sau nu?

Jason îl lovi pe Shane jos, în abdomen, iar Shane scoase un sunet de surprindere şi făcu un pas înapoi din faţa lui.

Shane bătea în retragere...

Şi abia pe urmă zări Claire cuţitul din mâna lui Jason, sclipind argintiu şi roşiatic, şi pentru o clipă nici măcar nu înţelese, nu înţelese absolut nimic.

Abia atunci când pumnul lui Shane se desfăcu şi bâta de baseball izbi caldarâmul cu un pocnet zgomotos, iar Shane se prăbuşi în genunchi, îşi dădu ea seama că fusese înjunghiat.

Nici Shane nu părea să fi înţeles ce se întâmplase. Gâfâia, încerca să spună ceva, însă nu izbutea să articuleze cuvintele. Ochii i se făcuseră mari, plini de nedumerire, încercă să se ridice, dar nu putu.

Jason îndreptă cuţitul spre el, îl roti într-un arc, împroşcându-i pe toţi cu picături de sânge, după care făcu stânga-mprejur şi plecă. Îşi vârî cuţitul in buzunar, din mers. Lumea începuse să iasă din Common Grounds, dezorientată şi alarmată, iar în fruntea lor venea însuşi Oliver. Vampirul întoarse capul, urmărind cu privirea silueta din ce în ce mai îndepărtată a lui Jason, după care se concentră asupra lor.

Claire se lăsă să cadă în genunchi lângă Shane. El o privi în ochi cu disperare, după care se prăbuşi într-o parte.

Îşi strângea abdomenul cu mâinile, şi era atât de mult sânge...

Eve nu se clintise. Nu făcuse decât să rămână acolo, în încântătoarea ei rochie neagră, holbându-se după fratele ei, fără să-l şi vadă, în realitate.

Oliver o apucă şi-o zgâlţâi. Părul ei negru zbură năvalnic în toate direcţiile, iar când îi dădu drumul, Eve se prelinse, distrusă, pe zidul din cărămidă al clădirii. Oliver clătină nerăbdător din cap şi se întoarse mai întâi spre Claire, apoi spre Shane.

Claire îşi ridică privirea, amuţită de deznădejde, şi-l observă pe Oliver studiindu-i de sus.

Doar pentru o clipă, avu impresia că zăreşte ceva în ochii lui. Poate numai o infimă licărire de empatie.

— Cineva a sunat la salvare, zise el. Trebuie să ţii apăsat pe rană. Pierde mult sânge. Mare păcat.

La sânge se referea. Nu la Shane.

— Ajută-mă, îl rugă Claire.

Oliver scutură din cap.

— Ajută-mă!

— O să afli cu timpul că vampirii nu sunt tocmai folositori în cazul răniţilor, îi răspunse. Îţi fac un serviciu stând deoparte. Şi nu mai încerca să-mi comanzi mie, fetiţo. Brăţara aia din aur a ta nu înseamnă aproape nimic pentru mine, decât că nu trebuie să las martori.

Shane tuşi, o tuse umedă şi grea, şi sângele îi ţâşni din gură. Arăta la fel de palid ca Michael. Palid ca un vampir.

Claire începu să-l legene în braţele ei. Oliver aruncă o privire spre Eve, se încruntă, apoi plecă. Lumea se apropia, murmura, punea întrebări, însă Claire nu înţelegea nimic din tot ce se întâmpla în jurul ei. Ţinea apăsate palmele pe cămaşa umedă, însângerată, a lui Shane, şi-l simţea încordându-se şi încercând să se zvârcolească, însă nu-l lăsă. Ţine apăsat pe rană. I se păru că trece o veşnicie până să audă sunetul îndepărtat al sirenelor.

Shane respira încă în clipa în care îl urcară în ambulanţă, prin lateral, însă nu se mişca, şi nici nu vorbea.

Claire se duse spre Eve, o ajută să se ridice în picioare şi-o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Haide, îi zise. Trebuie să mergem şi noi cu Shane.

Oliver privea fix petele umede şi întunecate de sânge de pe beton; în timp ce Claire o ajuta pe Eve să urce în ambulanţă, pe uşa din spate, el întoarse capul spre unul dintre angajaţii lui de la cafenea, făcându-i semn spre locul murdărit.

— Curăţă tot, îi zise. Cu detergent. Nu vreau să miroasă toată noaptea.

Unsprezece

Shane supravieţui drumului, aşa că-l duseră în goana mare în sala de operaţii. Eve stătea tăcută, în rochia ei neagră din catifea, arătând mai goth ca oricând, şi extrem de nepotrivită cu mediul neutru, liniştitor, al salonului de aşteptare. Claire se tot ridica şi se spăla pe mâini, fiindcă mereu îşi mai găsea câte o pată de sânge de-al lui Shane pe haine şi pe piele.

Eve plângea în tăcere, aproape deznădăjduită. Din cine ştie

ce motiv, Claire nu plânse deloc. Absolut deloc. Nici măcar nu era sigură că ar fi putut. Oare i s-ar fi făcut rău? S-ar fi dat peste cap? Nu ştia precis nici pe cine să întrebe. Părea să nu poată simţi nimic în clipa de faţă, în afara unei vagi senzaţii de groază.

Richard Morrell sosi să le ia declaraţiile. Fu destul de simplu, şi Claire nu ezită nicio clipă să-l denunţe pe Jason pentru înjunghierea lui Shane.

— Şi a mărturisit, adăugă Claire. Că le-a asasinat pe fetele alea.

— A mărturisit, cum? întrebă Richard.

Stătea pe scaun în faţa ei în salonul de aşteptare, şi lui Claire i se păru că arată istovit. Ba chiar şi îmbătrânit. Bănui că nu era uşor să fii singurul pe jumătate sănătos la cap din familie.

— Ce ţi-a spus, mai precis? insistă el.

— Că ne-a lăsat ceva, răspunse ea, aruncând o privire spre Eve, care nu rostise o vorbă.

Din câte putea să-şi dea seama Claire, nici măcar nu clipise.

— A vorbit despre cadouri, adăugă apoi.

— A menţionat numele vreuneia?

— Nu, şopti Claire.

Deodată, se simţea sătulă, foarte sătulă de toate, obosită cât să doarmă o săptămână întreagă. Şi i se făcuse frig. Tremura. Richard o observă, se ridică şi se întoarse cu o pătură mare, gri, din lână, cu care o înfăşură. Mai adusese una şi pentru Eve, care avea încă pe umeri sacoul negru al lui Shane.

— Ar fi posibil ca Jason să fi spus toate astea numai din cauză că ştia despre găsirea cadavrelor în apropierea casei voastre? întrebă Richard. A vorbit despre ceva mai aparte, care să nu fi apărut în ziare?

Claire fu gata să răspundă afirmativ la întrebarea lui, dar se opri la timp. Poliţiştii nu ştiau despre fata găsită în subsolul casei lor. Rămăseseră cu impresia că fusese lăsată în biserică de criminal.

Nu avea de ales. Clătină din cap a negaţie.

— Atunci, e posibil să fie numai baliverne de-ale lui Jason, trase concluzia Richard. Noi l-am ţinut sub supraveghere. N-am observat nimic care să dovedească vreun fel de implicare a lui in asasinarea fetelor ălora.

Ezită puţin, după care adăugă, cu multă blândeţe.

— Uite ce e, nu vreau să dau vina pe Shane, dar avea o bâtă

la el, corect?

Eve îşi ridică fruntea, extrem de lent.

— Ce?

— Shane avea o bâtă la el.

— A luat-o de la alt tip, zise Claire, aproape bâlbâindu-se în graba ei de a pronunţa cuvintele. Un tip de la petrecerea Monicăi. Shane a fost atacat prin surprindere: el n-a făcut decât să se apere! Şi încerca să-l facă pe Jason să se retragă...

Avem martori care afirmă că Shane a încercat să-l lovească pe Jason cu bâta după ce şi-a vârât Jason cuţitul în buzunar.

Claire nu izbutea să-şi mai găsească vorbele. Rămase încremenită, cu gura deschisă, holbându-se în ochii obosiţi şi duri ai lui Richard.

— Aşadar, asta e, zise Eve.

Vocea ei fu moale la început, dar deveni repede tot mai aspră.

— Totul o să pice în cârca lui Shane, doar pentru că e Shane. Nu contează că un bou dintr-o frăţie a vrut să-i crape capul, sau că Jason l-a înjunghiat. Tot Shane e de vină!

Se ridică, îşi luă pătura de pe umeri şi-o azvârli spre el. Richard o prinse înainte să-l izbească peste faţă, dar numai în ultima clipă.

— Ia-o, îi zise Eve, că tot ai nevoie de acoperire!

Şi plecă furioasă, subţire şi palidă ca un crin în veşmintele ei negre.

— Eve...

Richard oftă.

— Fir-ar să fie. Uite ce e, Claire, eu trebuie să iau în considerare faptele, bine? Şi faptele spun că, pe timpul confruntării, Jason şi-a pus cuţitul în buzunar, că Shane a avut o bâtă în mână, şi că Shane a ameninţat să-l lovească. Atunci, Jason l-a înjunghiat, în legitimă apărare. E corect ce spun?

Ea nu-i răspunse. Rămase aşezată încă vreo câteva secunde, doar privindu-l ţintă, după care se ridică, îşi lepădă pătura şi i-o întinse.

— O să ai nevoie de o acoperire mai mare, zise ea. Interesează-te dacă e vreun circ prin oraş. Poate împrumuţi de-acolo un cort.

Şi porni de-a lungul coridorului, încercând să afle dacă Shane ieşise cumva din operaţie.

Nu ieşise.

Eve patrula de zor pe culoar, ţeapănă de furie, cu pumnii încleştaţi, abia vizibili, ca două noduri, pe sub mânecile prea lungi ale sacoului lui Shane.

— Ticăloşii ăştia, exclamă ea. Javrele astea! Or să-l pună cu botul pe labe pe Shane, o simt.

— Să-l pună cu botul pe labe? repetă Claire. Cum adică, să-l pună cu botul pe labe? Ce, e câine?

Eve o privi chiorâş. Avea ochii înroşiţi, umezi de lacrimi.

— Vreau să zic că, şi dacă scapă cu bine de operaţie, ei n-or să-l lase să scape cu faţa curată. Richard ne-a şi spus-o, practic, n-ai înţeles? E înscenarea perfectă. Shane a vrut să dea în el, Jason a reacţionat în legitimă apărare, şi nimeni n-o să se uite măcar la Jason, pentru crimele alea. Or să îngroape cazurile, exact la fel cum îngroapă cadavrele.

Se opri din vorbit, şi ochii ei îşi schimbară punctul de concentrare, undeva peste umărul lui Claire, care se întoarse să vadă despre ce era vorba.

Michael se îndrepta cu paşi mari spre ele, suplu şi puternic şi înalt, venind direct spre Eve. Fără vreo ezitare, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum nu l-ar fi văzut aplecându-se peste trupul unei fete moarte, la petrecere.

Se opri la doar câţiva centimetri distanţă de Eve şi-şi întinse braţele.

— V-am tot căutat. Într-un târziu, v-am dat de urmă la Common Grounds. El cum e? se interesă.

Avea vocea răguşită.

— Nu prea bine, îi răspunse în şoaptă Eve, prelingându-se în braţele lui ca apa printr-un stăvilar spart. O, Doamne. O, Doamne, Michael, totul a ieşit atât de rău, totul e atât de rău ...

El suspină şi-o cuprinse în braţe, odihnindu-şi capul auriu lângă cel negru al fetei.

— Trebuia să fi mers cu voi. Trebuia să vă fi obligat să vă suiţi in afurisita aia de maşină. Aşa am vrut, dar s-au întâmplat unele lucruri, de care a trebuit să mă ocup acolo, la petrecere. Nici prin gând nu mi-a trecut c-o să plecaţi pe jos acasă.

Se întrerupse, iar când în cele din urmă vorbi, vocea îi era încărcată de suferinţă.

— Totul a fost din vina mea.

— N-a fost nimeni de vină, îl contrazise Claire. Tu ştii bine că nu poţi să-l obligi pe Shane să facă un lucru când el nu vrea. Sau

pe Eve, fiindcă veni vorba. Sau pe mine.

Îşi aşează, şovăielnică, mâna pe braţul lui Michael.

— Nu tu ai omorât-o pe fata aia, nu-i aşa?

— Nu, răspunse el. Am găsit-o în timp ce-l căutam pe Jason. Am încercat să-l găsesc şi să-l fac să plece de la petrecere. Dar probabil că plecase deja între timp.

— Atunci, cine...

Michael îşi ridică privirea, şi ochii lui albaştri aveau o strălucire sălbatică.

— De asta a trebuit să mă ocup. Au fost şi vampiri acolo, porniţi să vâneze. A trebuit să-i fac să înceteze.

O asistentă, care tocmai trecea pe-acolo, îşi încetini mersul, privindu-i pe Michael şi pe Eve. Miji ochii şi se opri să vadă mai bine. Bombăni ceva, după care plecă mai departe.

Michael se întoarse spre asistentă, care deja ajunsese pe la jumătatea coridorului.

— Scuză-mă, rosti el. Ce-ai spus?

Asistenta se opri brusc şi se întoarse spre el.

— N-am spus nimic. Domnule.

Cel din urmă cuvânt fusese îndeajuns de tăios cât să rănească.

— Eu cred că ai spus, insistă Michael. Ai spus despre ea că e adoratoare a colţilor.

Asistenta schiţă un zâmbet îngheţat.

— Dacă am bombănit ceva pentru mine, domnule, asta n-ar trebui să vă privească. Dumneavoastră şi... iubita dumneavoastră ar trebui să vă vedeţi de treabă, în salonul pentru vizitatori. Sau în banca de sânge.

Michael îşi încleştă pumnii, iar faţa i se contractă de furie.

— Nu aşa se face.

Asistenta — pe ecusonul ei scria Christine Fenton, AA[28] — rânji cu evident dispreţ spre el.

— Mda, niciodată nu se face aşa. Mereu se face altfel, nu? Doar că a fost o neînţelegere. Vreţi să mă răniţi, daţi-i drumul, încercaţi. Nu mi-e frică de voi. De niciunul.

— Bine, replică Michael. Nu trebuie să-ţi fie frică de mine din cauză că sunt vampir. Dar e cazul să-ţi fie fiică pentru faptul că ai fost necuviincioasă la adresa iubitei mele, cu ea de faţă.

[28] În original, RN, abreviere pentru Registered Nurse (asistentă autorizată)

Sora Fenton făcu un gest dispreţuitor şi-şi reluă drumul.

— Uau, exclamă Eve.

Aproape că părea din nou ea însăşi, ca şi cum faptul că avusese parte de dezaprobarea cuiva ar fi ajutat-o să-şi revină, ca o palmă peste faţă.

— Şi când mă gândesc cât de urât se purta lumea cu mine, adăugă ea, în vremea în care umblam cu Bobby Fee... Şi el măcar respira. Bine, respira pe gură, dar...

Michael o cuprinse cu braţul, încă privind ţintă după asistentă. Era încruntat, însă se forţă să-şi destindă chipul într-un zâmbet adresat lui Eve, căreia îi depuse şi o sărutare pe frunte.

— Ai nevoie să te odihneşti. Hai să ne întoarcem în salonul de aşteptare, propuse el. Promit să nu te mai pun în situaţii jenante.

O conduse în direcţia respectivă, după care aruncă o privire peste umăr.

— Claire, ce faci? Vii?

Ea încuviinţă, absentă, însă mintea îi era altundeva, străduindu-se să pună informaţiile în ordine. Fenton. Mai văzuse pe undeva numele acesta, nu? Totuşi, nu şi pe asistentă: pe ea n-o mai întâlnise niciodată, iar acum chiar că nu era deloc nerăbdătoare s-o mai întâlnească vreodată.

Constată că rămăsese singură pe coridor, şi fu străbătută de un frison. Cu toate că era o clădire modernă, nici pe departe la fel de urâcioasă ca vechiul şi prăpăditul spital abandonat în care fuseseră hăituiţi, ea şi cu Shane, tot îi dădea fiori. Aruncă o ultimă şi dureroasă privire spre uşile din sticlă jivrată pe care scria BLOC CHIRURGICAL —ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT. Nu putea să vadă nimic dincolo de ele, în afara unor nedesluşite umbre mişcătoare.

Porni după Michael, spre salonul de aşteptare. Richard Morrell plecase, ceea ce era bine, şi Claire se aşează tăcută, frecându-şi palmele, simţind încă în pielea lor nălucirea lipicioasă a sângelui lui Shane.

— Hei, îi zise la un moment dat Michael.

Habar n-avea cât timp să fi trecut, atât ştia, că se simţea înţepenită, şi îndurerată, şi încordată. Îşi ridică privirea spre ochii lui ca două cristale albastre, şi zări acolo forţă şi blândeţe, dar şi un mic, foarte mic licăr de ceva care nu părea... natural.

— Odihneşte-te şi tu, o sfătui Michael. Aproape că-ţi aud

rotiţele scrâşnindu-ţi prin creier.

Eve adormise în poala lui, încovrigată ca o pisică.

— Hai, o îndemnă el. Lasă-te aici.

O cuprinse cu braţul, iar Claire se lăsă pe el şi, în ciuda a tot ce se petrecuse, se simţi încălzită şi adăpostită.

Atunci, toate se revărsară asupra ei, toate temerile, toate suferinţele, laolaltă cu faptul că Shane fusese înjunghiat chiar sub ochii ei, şi că ea nu ştia cum să se descurce într-o astfel de situaţie, nu ştia ce ar trebui să simtă, sau ce să spună, sau ce să facă, şi că totul era doar...

Îşi întoarse faţa, îngropând-o în mătasea albastră a cămăşii lui Michael, şi plânse, zguduită de hohote tăcute, care-i sfâşiau măruntaiele în spasme dureroase. Michael îi adăposti capul în palma lui şi o lăsă să plângă în voie.

Îi simţi buzele reci apăsate pe tâmpla ei în clipa în care se destinse, în sfârşit, la pieptul lui, după care se lăsă să alunece, departe, în întuneric.

Claire se luptă să iasă, cuprinsă de panică, dintr-un coşmar, nimerind în altul. Spital. Shane. Operaţie.

Eve o zguduia cu ambele mâini de umeri, bolborosind ceva, însă ea nu era în stare să urmărească înşiruirea cuvintelor; totuşi, cuvintele nu mai contau, în primul rând.

Conta că Eve era zâmbitoare.

— E bine, rosti Claire, la început în şoaptă, apoi ceva mai tare. E bine!

— Mda, confirmă Eve, după care cuvintele se rostogoliră într-un derutant de vesel torent, mult prea rapid. A ieşit din operaţie. A avut noroc că a scăpat. A fost o hemoragie internă zdravănă. Mai stă la terapie intensivă câteva zile până să-l lase acasă, şi-o să primească şi o brăţară temporară, ştii cum, de-aia, din plastic?

Claire încercă să se scuture la propriu de ceaţa somnului din minte.

— Plastic... stai puţin, nu ţi se dă mereu aşa ceva când eşti în spital? Ca un fel de ecuson?

— Da? Zău? Ce ciudat. Hm. Ei, în Morganville, rămâne la tine când ieşi, şi te protejează timp de până la o lună după operaţie. Ca un fel de ordin de restricţie temporar pentru vampiri.

Eve chiar începuse să ţopăie de bucurie.

— O să scape cu bine, o, Dumnezeule, o să scape cu bine!

Claire se ridică grăbită de pe locul ei, o apucă de mâini pe Eve, şi începură amândouă să ţopăie de zor, după care se îmbrăţişară şi chirăiră de bucurie.

— Păi... eu vă las să vă faceţi de cap, zise Michael.

Rămăsese pe scaun, privindu-le, însă zâmbea. Arăta obosit.

— Cât e ceasul? se interesă Claire.

— Târziu. Devreme, îi răspunse Eve, verificându-şi ceasul în formă de craniu. Cam şase dimineaţa. Michael, tu ar trebui să te duci acasă; în curând, răsare soarele. Eu rămân aici, cu Claire.

— Ar trebui să mergem toţi acasă, propuse Michael. El oricum n-o să se trezească, încă destule ore de-acum încolo. Puteţi să vă schimbaţi.

Claire îşi coborî privirea, examinându-şi îmbrăcămintea, după care făcu o grimasă obosită.

— Mda, aş cam putea, îl aprobă.

Sângele lui Shane îi îmbibase dresul cu model, şi-şi închipui că Michael îi simţea, probabil, mirosul. Până şi ea îl simţea, un miros stătut, rânced, care-i întorcea stomacul pe dos.

— Eve? zise ea. Vrei şi tu să mergi?

— Eve încuviinţă. Ieşiră tustrei din salonul de aşteptare şi parcurseră coridorul lung şi pustiu care ducea la ascensoare. Trecură de biroul de recepţie, din spatele căruia sora Fenton le aruncă o privire duşmănoasă. Când îşi întoarse Claire privirea, în timp ce aşteptau liftul, sora Fenton tocmai forma un număr pe cadranul telefonului.

— De unde ştiu eu numele ăsta? întrebă ea, după care-şi dădu seama, ha, că era cu doi indigeni din Morganville. Fenton? Voi ştiţi ceva despre ea?

Liftul sosi. Eve intră şi apăsă pe butonul pentru parter, după care ea şi Michael se priviră pentru o clipă.

— Familia ei e aici de mai multe generaţii, îi răspunse Michael. Tanti aia fermecătoare de colo e nou-sosită. A venit să facă şcoala la TPU, după care s-a măritat cu unul din familie.

— L-ai cunoscut pe bărbată-său, adăugă Eve. Ofiţerul Fenton. Brad Fenton. El a fost ăla care...

Care şi-a făcut apariţia atunci când a fost atacat Sam, se repezi Claire. Sigur că da! Îi uitasem numele.

Dar de ce, după ce aflase, tot îi persista acea nedesluşită stânjeneală? Nu reuşea să-şi amintească nimic din ce făcuse

ofiţerul Fenton, care să-i dea de înţeles că era potrivnic vampirilor; reacţionase destul de repede în timp ce Sam era la ananghie. Spre deosebire de soţia lui, care în mod evident nu era la fel de destupată la minte.

Se mai frământă o vreme pe tema asta, însă nu găsi vreo conexiune viabilă, şi mai avea destule la care să gândească. În definitiv, Sam era bine, şi asta era tot ce avea importanţă.

Un duş o ajută să-şi mai revină, dar tot nu reuşi să izgonească durerea surdă pe care o resimţea Claire, drept între ochi, nici învelişul cenuşiu pe care-l căpătase universul. Oboseala era de vină, bănui ea, adăugându-se şi stresul. Nimic nu mai părea tocmai normal. Îşi schimbă hainele. Îşi înhăţă rucsacul şi se întoarse la spital — de data asta, luând un taxi, chiar dacă era ziuă în toată legea — unde avea de gând să aştepte orele de vizită pentru pacienţii de la terapie intensivă. Nici urmă de Jason, dar dacă se gândea mai bine, nu se putea aştepta ca el să se manifeste atât de ostentativ. Sau atât de prostesc. Doar reuşise să scape neprins atâta vreme.

Totuşi, dacă se mai gândea... El chiar nu i se păruse deloc un tip care să gândească prea departe. Mai degrabă, unul de genul vreau-iau-am. Şi-atunci, ce însemna asta? Oare să fi avut dreptate Eve? Să nu fi fost decât o uriaşă muşamalizare la nivel oficial, iar lui Jason să i se fi dat frâu liber, să bântuie nestingherit prin oraş, violând şi ucigând şi înjunghiind după pofta inimii? Se cutremură doar gândindu-se la aşa ceva.

Din fericire, sora Fenton îşi încheiase tura înainte de sosirea lui Claire. I se prezentă unei femei mai tinere şi mai drăguţe de la recepţie, care se numea Helen Porter, după care se duse să caute cel mai puţin incomod scaun din salonul rezervat vizitatorilor. Clădirea nu era prea prost dotată: dispunea de pupitre cu conectare la internet, pentru laptopuri, aşa că ea se aşeză la unul dintre ele. Conexiunea wireless era de rahat, însă exista şi varianta LAN[29], iar aceasta funcţiona numai bine.

Fireşte, filtrele restricţionau multe dintre domeniile de internet, şi Claire începu curând să se enerveze, văzând că nu

[29] Abreviere pentru Local Area Network (reţea locală), denumire care desemnează conectarea la internet cu intermediul cablurilor

prea poate să afle ce se mai întâmpla în lumea de dincolo de Morganville. Bănui că mereu aceleaşi lucruri. Războaie, crime, morţi, atrocităţi. Uneori, abia dacă-i mai venea să creadă că vampirii ar fi cei răi, luând în considerare ce-şi făceau oamenii unii altora, fără să mai aibă scuza nevoii de o jumătate de litru de sânge grupa 0 negativ, ca să apuce ziua de mâine.

Se întrebă dacă vampirii făcuseră cumva ceva progrese în depistarea celui care încercase să-l ucidă pe Sam. Sigur descoperiseră ei ceva. Dar, în definitiv, nu se descurcaseră prea grozav nici când fusese vorba să-l încolţească pe tatăl lui Shane...

Conexiunea ei căzu deodată, chiar în mijlocul redactării unui e-mail către părinţii ei. Evitase să-i sune la telefon, fiindcă exista primejdioasa tentaţie de a începe să-şi reverse durerea şi teama şi dorinţa de alinare — la urma urmei, nu pentru asta erau părinţii? — şi, dac-ar fi făcut aşa ceva, fie că se trezea cu ei veniţi în goana mare în oraş, ceea ce ar fi fost rău, fie încercau iarăşi s-o retragă de la facultate, ceea ce, categoric, ar fi fost şi mai rău. Din toate punctele de vedere.

Cu toate acestea, ştia că întârziase cu mult o discuţie cu mama ei şi, cu cât o amâna mai mult, cu atât mai stresant avea să fie pentru amândouă.

Claire îşi deconectă laptopul, îl vârî în rucsac şi-şi deschise noul şi modernul ei telefon mobil. Aparatul răspândi o lumină de un albastru pal în timp ce forma numărul, după care auzi un clic slab. Probabil, asta însemna că apelul era înregistrat, sau, cel puţin, ascultat. Un motiv în plus să fie prudentă cu privire la ce spunea...

Mama răspunse la cel de-al treilea ţârâit al soneriei.

— Alo?

— Bună!

Claire tresări, auzindu-şi voioşia artificială din glas. De ce nu se putea să-i sune firesc?

— Mami, eu sunt, Claire, adăugă.

— Claire! Scumpo, am fost îngrijorată. Trebuia să suni de nu ştiu câte zile.

— Ştiu, mami, scuză-mă. Am fost ocupată. M-am transferat la unele cursuri pentru avansaţi; sunt chiar grozave, dar am o grămadă de citit, plus temele pentru acasă. Pur şi simplu, am uitat.

— Ei bine, replică mama ei, mă bucur să aud că profesorii aceia şi-au dat seama că tu ai nevoie de o atenţie specială. Am fost puţin cam îngrijorată când mi-ai spus despre cursuri că sunt atât de uşoare. Ţie-ţi plac provocările, ştiu asta.

O, acum chiar că am parte de provocări, nu glumă, comentă în sinea ei Claire. Cursurile, Myrnin, faptul că era pândită de Jason şi că era îngrijorată pentru Shane...

— Mda, aşa e, răspunse cu voce tare. Aşa că, zic eu, totul e bine.

— Altceva? Ce-ţi mai fac prietenii? Acel simpatic Michael, tot mai cântă la chitară?

Întrebarea mamei sunase de parcă ar fi fost vorba despre un mic hobby prostesc, la care el avea să renunţe, până la urmă.

— Da, mami, doar e muzician. Cântă în continuare. A, chiar a cântat alaltăieri la Casa Studenţilor. A adunat ceva mulţime.

— Ei, foarte bine. Totuşi, sper că nu cântă şi prin cluburile alea. Poate să fie periculos.

Aici era deja cam mult, că se ajunsese cu discuţia la pericole, şi Claire se nelinişti la gândul că mama ei, chiar dacă nu-şi amintea precis, oricum îşi amintea ceva. Altfel, de ce-ar fi avut fixaţia asta, faţă de cât de periculoase puteau să fie unele situaţii?

— Mami, exagerezi, zise în cele din urmă. Pe bune, totul e în regulă pe-aici.

— Mda, dar tu ai început semestrul la urgenţă, Claire, nu poţi să-mi iei în nume de rău faptul că sunt îngrijoraţi. Eşti prea tânără ca să fii de una singură în lume, şi nici măcar nu stai în cămin...

— Doar ţi-am povestit despre problemele cu căminul, protestă Claire.

— Da, ştiu; fetele n-au fost prea drăguţe...

— N-au fost prea drăguţe? Mami! M-au azvârlit pe scară!

— Sunt convinsă că n-a fost decât un accident.

Nu fusese, însă ceva anume din mama ei nu voia deloc să accepte acest fapt. Cu toate frământările şi grijile ei, nu voia să creadă că putea să se întâmple ceva cu adevărat rău.

— Mda, oftă Claire. Probabil. în orice caz, casa e grozavă. Chiar îmi place mult acolo.

— Şi Michael are numerele noastre de telefon? Pentru eventualitatea în care ar apărea vreo problemă?

— Da, mami, toată lumea are numerele. A, fiindcă veni vorba, uite noul meu număr de mobil...

Îi dictă cifrele, de două ori, punând-o apoi pe mama ei să le repete şi ea, pentru verificare.

— Are semnal mai bun decât cel vechi, aşa că poţi să mă prinzi mult mai uşor, bine?

— Claire, insistă mama ei, eşti sigură că totul e în regulă?

— Da, e foarte bine.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, dar băiatul ăla, cel din casă... nu Michael, ci...

— Shane.

— Da, Shane. Cred că ar trebui să te ţii departe de el, scumpo. E prea mare pentru tine, şi pare să fie destul de sigur pe el.

Ea nu voia să aprofundeze subiectul Shane. Aproape că i se împleticise limba când îi pronunţase numele, atât de dureros era. Şi-ar fi dorit să poată sta de vorbă cu mama ei ca altădată. Discutau despre orice, odinioară, dar nici gând să poată vorbi acum cu adevărat despre Morganville, cu părinţii ei.

Iar asta însemna că nu putea să discute despre absolut nimic.

— O să am grijă, izbuti să spună, şi în aceeaşi clipă atenţia îi fu atrasă de tânăra asistentă, care se oprise în pragul salonului pentru vizitatori, făcându-i semne. A... Mami, trebuie să închid. Scuză-mă. Mă aşteaptă cineva.

— Foarte bine, scumpo. Te pupăm.

— Şi eu vă pup.

Închise, îşi strecură telefonul în buzunar şi-şi luă rucsacul.

Asistenta o conduse dincolo de o altă pereche de uşi din sticlă, în zona rezervată terapiei intensive.

— S-a trezit, o anunţă. Dar nu poţi să stai prea mult, vrem ca el să se odihnească pe cât mai mult posibil, şi deja pot să-mi dau seama că o să fie un pacient dificil.

Îi zâmbi lui Claire şi-i făcu cu ochiul.

— Vezi dacă poţi să mi-l mai îmblânzeşti un pic. Să-mi faci viaţa mai uşoară.

Claire încuviinţă. Se simţea emoţionată şi un pic indispusă de forţa nevoii de a-l vedea, de a-l atinge... şi, în acelaşi timp, era îngrozită. Detesta gândul că-l va vedea astfel, şi nici nu ştia ce să-i spună. Oare ce spuneau oamenii atunci când se temeau că vor pierde pe cineva?

Arăta mai rău decât îşi închipuise ea, şi probabil că lăsase să se şi vadă asta. Shane scoase un mormăit şi închise ochii pentru câteva clipe.

— Mda, bine, chestia e că n-am murit, tot e ceva. Unul singur în casă e de-ajuns.

Arăta groaznic: palid ca, în fine, ca Michael. Bâta lăsase în urmă vânătăi multicolore, şi el părea fragil într-un fel care nici măcar nu-i trecuse până atunci prin minte lui Claire. Erau atâtea tuburi, şi alte chestii. Se aşeză pe scaun, lângă patul lui înălţat, şi întinse mâna dincolo de balustradă, atingându-i uşor mâna plină de julituri şi de vânătăi.

El i-o întoarse, astfel încât să-şi poată împleti degetele.

— Tu eşti bine?

— Mda, răspunse ea. Jason a fugit, pe urmă.

De fapt, a plecat mergând normal, dar nu era să-i spună lui aşa ceva.

— Şi Eve e bine. A stat aici cât timp ai fost tu în operaţie; tocmai s-a dus până acasă, să se schimbe. O să se-ntoarcă.

— Mda, presupun că rochia de divă ar fi putut să pară cam exagerată pe-aici, comentă Shane, deschizând ochii şi privind-o drept în ochi. Claire. Pe bune, acum. Eşti bine?

— N-am nimic, insistă ea. Doar că mi-e teamă pentru tine.

— Sunt OK.

— Dacă nu punem la socoteală rana de cuţit şi toată hemoragia internă? Mda, sigur, durule.

Îşi simţi vocea tremurând şi-şi dădu seama că era pe cale să izbucnească în plâns. Şi n-ar fi vrut. El voia să ia totul în râs, voia să facă pe durul, iar ea trebuia să-l lase, corect?

Shane încercă să ridice din umeri, dar probabil că-l durea, după spasmul care-i traversă faţa. Unul dintre aparatele din apropierea lui Claire piui, iar el scoase un suspin prelung şi lent.

Frate, da' ştiu că-ţi bagă chestii ca lumea la terapie intensivă. Adu-mi aminte ca, de acum încolo, să-mi fac rost numai de răni grave. Cu alea mai neînsemnate nu e la fel de distractiv.

Vorbitul îl epuiza. Claire se ridică şi se aplecă să-i mângâie uşurel buzele cu buricele degetelor.

— Şşşt, îi zise. Odihneşte-te, bine? Lasă astea pentru altcineva, care să nu fiu eu. E OK să-ţi fie teamă. E OK să te doară, Shane. Cu mine, e OK.

Pentru o clipă, în ochii lui sclipiră lacrimi, după care acestea

se revărsară, lăsându-i dâre umede în păr.

— Mama mă-sii, şopti el. Scuză-mă. Doar că... am simţit cum se duce totul, te-am simţit cum te duci, am încercat... am crezut că el vrea să te rănească şi n-am mai putut să mă stăpânesc pentru nimic în lume...

— Ştiu.

Se aplecă în faţă şi-l sărută foarte uşor, având grijă să evite vânătăile.

— Ştiu.

Shane mai plânse puţin, iar ea rămase nemişcată la locul ei, ca o pavăză între el şi restul lumii, până când sfârşi. În cele din urmă, el se cufundă într-un somn lin, iar ea simţi o uşoară bătaie pe umăr. Asistenta îi făcea semne că trebuie să iasă, aşa că-şi desprinse cu precauţie mâna dintr-a lui Shane şi o urmă afară.

— Scuză-mă, îi zise Helen. Aş vrea să doarmă ceva timp, până să începem cu înţepăturile şi împunsăturile. Poţi să mai vii şi după-amiază, bine?

— Sigur. Pe la ce oră?

— La patru. Asta însemna că-i rămânea aproape toată ziua de pierdut, şi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi putut să facă. Nu trebuia să meargă la Myrnin; Amelie nu-i lăsase alte instrucţiuni de respectat. Era sâmbătă, aşa că nici cursuri nu avea, şi nici să se întoarcă în Casa de Sticlă n-ar fi vrut, unde n-o aşteptau decât... grijile.

Tocmai încerca să se hotărască asupra a ceea ce avea de făcut, când descoperi o siluetă familiară, extrem de ferchezuită, aşteptând dincolo de uşile spitalului.

Ce căuta Jennifer, membră permanentă în clica Monicăi, să-şi piardă vremea tocmai pe-acolo?

O aştepta pe Claire, după toate aparenţele, fiindcă se grăbi s-o prindă din urmă atunci când Claire trecu repede pe lângă ea.

— Salut, îi zise, îndesându-şi o şuviţă de păr lucios pe după ureche. Ia zi. Ce face Shane?

— De parcă ţi-ar păsa, i-o întoarse Claire.

— Păi, cam aşa e. Nu-mi pasă. Dar Monica vrea să ştie.

— Trăieşte.

Nu era mai mult faţă de cât ar fi putut Monica să afle şi fără ajutorul ei, aşa că nu prea avea importanţă, şi lui Claire nu-i plăcea deloc s-o aibă pe Jennifer atât de aproape. Monica era înfiorătoare, dar cel puţin era înfiorătoarea Numărul Unu. Cele

două acolite ale ei aveau ceva vrednic de milă şi peste măsură de bizar în ele.

Jennifer continuă să meargă alături de ea. Claire se opri şi se întoarse s-o privească în ochi. Erau cam pe la jumătatea aleii pietonale, în plină bătaie a soarelui de toamnă timpurie, ceea ce însemna, cel puţin, că nu era deloc probabil să se furişeze vreun vampir şi s-o atace cât timp îi distrăgea Jennifer atenţia.

— Uite ce e, îi atrase atenţia Claire. Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, sau cu Monica, bine? Nu vreau să fim prietene. Nu vreau să mă linguşeşti doar pentru că aş fi... cineva... sau ceva.

Nici Jennifer nu arăta prea dispusă s-o linguşească. De fapt, arăta exact atât de înverşunată şi de ranchiunoasă pe cât putea să arate o fată bogată, încrezută şi bine situată... ceea ce însemna destul de mult.

— Ai vrea tu, fraiero. Nu mă interesează cine ţi-e Protectoarea, oricum, n-o să fii niciodată altceva decât o basculantă pentru gunoi plină ochi cu amăgiri. Prietene? N-aş vrea să fiu prietenă cu tine nici dac-ai rămâne singura cu suflare din oraşul ăsta.

— În afară de cazul în care ţi-ar cere-o Monica, ripostă Claire, răutăcioasă. Perfect, deci nu vrei să schimbăm inelele prieteniei între noi. Şi-atunci, de ce mă mai deranjezi?

Jennifer o privi chiorâş pentru câteva clipe, cu îndărătnicia şi mânia zugrăvite pe chip, după care-şi întoarse faţa în altă parte.

— Tu eşti deşteaptă, nu? Adică, o arătare deşteaptă?

— Asta ce mai vrea să fie?

— Ai dispărut de la cele două cursuri la care eram împreună. Înseamnă că ai luat examenele cu brio.

Claire fu cât pe ce să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Ce, vrei meditaţii?

— Nu, tâmpito. Vreau răspunsurile la teste. Uite care-i treaba, nu pot să merg acasă cu nimic sub un C[30]; asta-i regula, altfel, Protectorul meu mă retrage de la facultate. Şi eu vreau să-mi fac toţi cei patru ani, chiar dacă n-o să-mi folosească la nimic în oraşul ăsta de doi bani.

[30] În sistemul de notaţie folosit în universităţile americane, A este echivalentul calificativului „excepţional”, B este pentru „foarte bine”, iar C înseamnă „bine”

Un muşchi fremătă în maxilarul lui Jennifer.

— Rahaturile astea de la economie nu se lipesc deloc de mine. Totul e numai matematică, Adam Smith, bla-bla-bla. Oricum, la ce mi-ar putea folosi vreodată?

Îi cerea ajutorul. Nu în termenii cei mai adecvaţi, poate, dar asta era, iar Claire fu descumpănită preţ de câteva bătăi ale inimii. Mai întâi, Monica; acum, şi Jennifer? Ce avea să mai urmeze, un platou cu fursecuri din partea lui Oliver?

— Nu pot să-ţi dau răspunsurile de la teste. Şi n-aş face-o, chiar dac-aş putea, preciză Claire, după care inspiră adânc. Uite ce e, ştiu c-o să regret, dar dacă tu chiar vrei să fii ajutată, o să parcurg notiţele împreună cu tine. O singură dată. Şi mă şi plăteşti. Cincizeci de dolari.

Ceea ce însemna o sumă exagerată rău, dar chiar n-o deranja dacă Jennifer ar fi refuzat-o.

Variantă la care Jennifer se gândi, vizibil, asiduu, până să-i răspundă printr-o unică şi scurtă înclinare aprobatoare a capului.

— La Common Grounds, zise ea. Mâine, la ora două.

Era cam cea mai sigură oră la care să ieşi şi să umbli, cu condiţia să nu zăbovească prea mult. Claire nu se dădea în vânt să-i viziteze încă o dată prăvălia lui Oliver, dar nici nu credea că ar exista prea multe locuri în oraş cu care să fie şi Jennifer de acord. În plus, nici nu era departe de casă, pentru Claire.

— La două, aprobă ea, întrebându-se dacă era cazul să-şi strângă mâinile, sau cine ştie ce.

Categoric, nu, fiindcă Jennifer plecă, fluturându-şi părul, evident bucuroasă că-şi dusese treaba la bun sfârşit. Se aruncă apoi într-o decapotabilă neagră şi demară de lângă trotuar în scrâşnetul cauciucurilor.

Lăsând-o pe Claire să contemple lumina soarelui şi şansele de a merge pe jos spre casă, printr-un Morganville în care Jason umbla încă liber.

Îşi scoase telefonul mobil şi-l sună pe unicul taximetrist din oraş, care o informă că-şi terminase orele de serviciu şi-i închise.

Aşa că-l sună pe Travis Lowe.

Detectivul Lowe nu se bucură prea tare să fie pe post de Compania de Taxiuri pentru Claire. Putea să-şi dea seama,

fiindcă el nu se comporta ca de obicei, câtuşi de puţin: mereu fusese amabil faţă de ea, şi un piculeţ amuzant, însă nu regăsea nimic din toate acestea în felul în care-şi trase Fordul albastru lângă trotuar şi-o invită, pe un ton răstit:

— Urcă.

Acceleră chiar înainte ca ea să-şi poată fixa centura de siguranţă.

— Ştii că mai am şi o slujbă adevărată, da?

— Îmi cer scuze, domnule, răspunse ea.

Asta cu domnule era un automatism, nu părea capabilă să renunţe oricât de intens s-ar fi străduit.

— Doar că nu mi s-a părut potrivit să mă duc pe jos acasă, argumentă ea, cât timp Jason...

— Bine gândit, doar că prost nimerit, o întrerupse el, şi tonul i se mai îndulci puţin.

Arăta obosit şi pământiu la faţă, şi sub ochi avea cearcăne întunecate, de parcă n-ar fi dormit nopţi de-a rândul. Avea mare nevoie de un bărbierit şi de un duş. Probabil că de duş mai mult decât de bărbierit.

— Cum e Shane? o întrebă el.

— Mai bine, îi răspunse. Asistenta mi-a zis c-o să scape cu bine; doar c-o să fie nevoie de ceva timp.

— Asta-i o veste bună. Putea să iasă şi altfel. Ce v-a venit, să plecaţi pe jos spre casă, aşa?

Claire se foi un pic pe scaunul ei. Spre deosebire de automobilele vampirilor, cu geamurile lor negre, lumina care pătrundea în maşina lui Lowe părea mult prea strălucitoare.

— Păi, am încercat să găsim o maşină, zise ea.

La o privire retrospectivă, niciuna dintre explicaţii nu i se părea prea grozavă, zău. Nu mai aminti că încercase să sune şi la el, şi la Hess. N-avea rost să-l facă să se simtă vinovat. Sau, mai vinovat. Aşa că adăugă:

— Ne-am gândit că, dacă suntem toţi trei, împreună...

— Mda, ar fi fost un plan bun, dac-ar fi fost vorba despre alţi copii. Voi ăştia, nu sunteţi decât o belea la puterea a treia. Şi, fără să fiu eu doctor în matematică, pun pariu că asta înseamnă o grămadă.

Privirea lui era rece şi distantă, iar ea avea senzaţia limpede că el nici măcar nu se gândea la ea, dar deloc.

— Ascultă, îi zise la un moment dat. Trebuie să opresc

undeva. Şi-aşa am întârziat. Tu rămâi în maşină, da? Rămâi în maşină şi-atât. Orice-ar fi, nu coborî.

Claire încuviinţă. Lowe coti de câteva ori, pătrunzând într-o zonă rezidenţială din Morganville, pe care ea n-o cunoştea. Era dărăpănată şi spălăcită, cu garduri înclinate având prinse de ele numere decolorate de soare. În majoritate, aveau atârnate la geamuri doar cearşafuri, în locul unor perdele veritabile.

Parcă în faţa uneia dintre case, coborî şi-i mai zise:

— Închide geamurile. Încuie portierele.

Claire se grăbi să-i îndeplinească ordinul şi-l urmări cu privirea cum porneşte pe o alee îngustă, crăpată, spre intrarea în casă. Uşa se deschise la a doua bătaie, dar nu reuşi să vadă cine îi deschise, fiindcă Lowe închise repede uşa după el.

Se încruntă şi rămase în aşteptare, întrebându-se despre ce-o fi fost vorba; treburi de-ale poliţiei, bănui, însă în Morganville asta putea să însemne orice, de la diverse însărcinări din partea vampirilor, până la prinderea câinilor.

Lowe nu se întoarse curând. Privindu-şi ceasul, Claire constată că trecuseră mai mult de zece minute. El îi ordonase să stea acolo, dar până când? Ar fi fost deja acasă până acum, dac-ar fi putut să ia taxiul, sau chiar şi dac-ar fi mers pe jos.

Şi începea să fie prea cald în maşină.

Trecură alte zece minute, şi ea începu să fie îngrijorată. Cartierul părea pustiu: nu era lume pe stradă, chiar şi în lumina atât de strălucitoare a soarelui. Până şi pentru Morganville, nu părea deloc... normal. Nu cunoştea zona, nu mai trecuse pe-acolo până acum, aşa că se întreba ce se putea întâmpla.

Până să se poată hotărî să comită o prostie veritabilă, cum ar fi să investigheze pe cont propriu, detectivul Lowe ieşi din casă şi, după ce-i ciocăni în geam ca să descuie portiera, se urcă în maşină. Arăta, dacă mai era posibil, şi mai obosit. Deprimat, aproape.

— Care-i problema? îl întrebă ea.

Cearşafurile atârnate pe post de perdele se mişcară la ferestrele casei, ca şi cum i-ar fi privit cineva dinăuntru.

— Domnule?

— Nu mă mai lua cu domnule, se răsti Lowe, pornind motorul. Şi nu e treaba ta. Nu te amesteca tu în asta.

Avea sânge pe mână. Articulaţiile îi erau julite. Claire inspiră grăbită, făcând ochii mari la vederea lor, iar el îi adresă o privire

piezişă, în timp ce accelera de-a lungul străzii pustii.

— V-aţi bătut? îl întrebă ea.

— Ce ţi-am zis eu adineauri?

Nu-l mai văzuse până acum pe detectivul Lowe să fie furios, cel puţin, nu faţă de ea, însă putea să-şi dea seama că avusese parte de prea multe. Făcu un semn de încuviinţare şi-şi întoarse faţa spre drum, încercând să stea cât mai nemişcată. Nu-i fu uşor. Îşi dorea să-i pună întrebări, cu zecile. Voia să-l întrebe unde dispăruse detectivul Hess. Voia să afle cine locuia în casa aceea, şi de ce intrase Lowe acolo. Şi pe cine lovise, de-şi julise articulaţiile în asemenea hal.

Şi de ce era atât de disperat de furie, încât se răstise la ea.

Lowe n-o lumină în niciuna dintre aceste privinţe. Opri maşina cu o frână bruscă, smucită, iar Claire, clipind mirată, constată că ajunsese acasă.

— Dacă mai ai nevoie să mergi undeva, cheamă un taxi, îi zise Lowe. Eu am probleme de serviciu pe tot restul zilei.

Coborî din automobil şi încercă să-i mulţumească, însă el n-o mai asculta. Deja îşi desfăcuse clapeta telefonului mobil şi forma un număr cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, punea maşina în mişcare. Claire abia izbuti să închidă portiera până ca el să pornească de lângă bordură.

— Pa, rosti ea încetişor, în aer, după care ridică din umeri şi intră în casă.

Michael stătea în living şi cânta la chitară. Îşi ridică privirea şi-o salută cu o înclinare a capului în clipa în care intră.

— Eve s-a dus la spital, o anunţă el. Probabil că tu tocmai plecaseşi.

Claire oftă şi se trânti pe canapea.

— N-or s-o lase să intre. Programul de vizite s-a terminat.

Căscă şi se încovrigă pe canapea, trăgându-şi picioarele sub ea. O dureau toate, şi totul i se părea mult prea luminos, şi nu prea cum trebuia.

— Michael?

— Mda?

El tocmai lucra la o progresie de acorduri şi era concentrat asupra muzicii; răspunsul lui nu însemna că ar li ascultat-o, în realitate.

— Tu n-ar trebui să dormi acum? Adică, vampirii...

Până la urmă, se pare că el o asculta.

— Dacă dorm pe timpul zilei? Mda, de obicei. Dar... eu n-am putut. M-am tot gândit...

Succesiunea de acorduri trecu într-o gamă minoră, urmată de o notă falsă, şi Michael făcu o grimasă.

— M-am tot gândit că ar fi fost cazul să rezolv până acum toată situaţia asta de rahat cu Shane. Nu ştiu dacă el o să treacă peste asta, cu adevărat. Nu aşa cum ar trebui. Şi detest chestia asta. Nu pot să mă abţin să mă tot gândesc... nu vreau ca el să mai facă faze de-astea. Nu şi fără să fiu eu prin preajmă, să-i asigur spatele.

Claire îşi lăsă capul pe perna neagră şi ponosită din colţul canapelei. Mirosea a Coca vărsată, un pic, dar în cea mai mare măsură mirosea a Shane, aşa că-şi întoarse bucuroasă faţa spre ea şi inspiră adânc. Îi dădea impresia că el ar fi fost acolo, măcar pentru o secundă.

— Nu te-ar urî atât de aprig dacă n-ar ţine la tine, cel puţin aşa, un pic, îi zise lui Michael. O să fie bine pentru toţi. O să rămânem împreună, da? Toţi patru?

Michael îşi ridică privirea şi, pentru o clipă, Claire nu-şi dădu seama precis ce avea să spună, dar apoi el zise:

— Mda. O să rămânem împreună. Orice-ar fi.

Sună ca o minciună, şi ea îşi dori ca el să n-o fi spus.

Se simţea somnoroasă, în timp ce-l asculta compunând un nou cântec, şi visă despre corzi care vibrau şi portaluri care nu duceau nicăieri şi, în acelaşi timp, duceau pretutindeni. Cineva o urmărea; putea s-o simtă, şi nu era Michael. Nu era cald, nu era blând; nu era protector. Ea nu era protejată acum, şi se întâmpla ceva rău, rău, rău...

Cât pe ce să cadă de pe canapea, la cât de brusc se smuci. Michael nu mai era acolo, iar chitara se odihnea în cutia ei, pe masă. Claire îşi încordă privirea spre ceasul de pe perete. Era aproape ora două, ceea ce însemna că dormise dincolo de ora prânzului, însă nu foamea fusese cea care o trezise. Auzise ceva.

Şi se auzi din nou, o bubuitură în uşa de la intrare. Căscă şi împinse deoparte pătura cu care o învelise Michael, după care, încă străduindu-se să-şi alunge somnul, frecându-se la ochi, porni lipăind spre uşă.

Fu nevoită să se ridice în vârful picioarelor până la vizor, ca să vadă cine era. Un tip, unul care nu-i sărea în ochi imediat ca

fiind cineva cunoscut: oricum, nu era Jason. Iar asta era bine. Claire privi înapoi peste umăr, dar nimic nu-i dădu de înţeles că Michael ar fi auzit ceva. Habar n-avea unde ar fi putut să se ducă.

Deschise uşa. Tipul de afară îşi ridică privirea spre ea şi-i întinse un plic cu bule, cu etichete lipite pe el: ea îl luă şi-şi văzu numele înscris acolo.

— A, exclamă, distrată. Mersi.

— N-ai pentru ce, Claire, zise el. Pa.

Era ceva mult prea familiar în tonul lui. Capul lui Claire zvâcni în sus, ochii îl priviră cu atenţie, însă ea tot nu-l recunoscu. Era doar un tip... normal. Înălţime medie, greutate medie, totul mediu. Avea la încheietură o brăţară din argint, ceea ce însemna că era om, nu vampir.

— Te cunosc de undeva? îl întrebă.

El îşi înclină puţin capul, dar nu-i răspunse. Se întoarse şi plecă pe alee, spre stradă.

— Hei; aşteaptă puţin! strigă după el. Cine eşti?

El îşi flutură mâna în chip de salut şi-şi văzu de drum. Claire făcu vreo câţiva paşi afară; în arşiţa începutului de după-amiază, încruntându-se, însă nu avea nimic în picioare, iar betonul ardea nemilos. Nici gând să poată fugi după el cu tălpile goale; şi le-ar fi prăjit ca pe două felii de bacon.

Se retrase la loc în întunericul răcoros al casei şi suspină uşurată simţind lemnul rece sub tălpi. Privi plicul din mână şi, dintr-odată, fu ispitită să-l azvârle şi să se îndepărteze de el. Nu ştia cine putea să fi fost tipul, şi era extrem de ciudat faptul că nu-i răspunsese. Iar în Morganville, ceea ce era ciudat rareori se dovedea un lucru bun.

Închise uşa şi-o încuie, inspiră adânc, apoi rupse partea de sus a plicului. Nu mirosea a sânge, nici a cine ştie ce putreziciuni dezgustătoare, ceea ce era de bine. Îl apăsă precaută în margini, să se desfacă, dar nu găsi înăuntru nimic altceva, în afara unui bileţel. Şi-l scutură în palmă şi recunoscu imediat genul de hârtie: una densă, scumpă, de culoare crem, ştanţată cu acelaşi simbol care se regăsea şi pe brăţara ei din aur.

Biletul era de la Amelie. Ceea ce însemna că tipul care i-l adusese trebuie să fi fost o persoană de încredere, cel puţin pentru aşa ceva.

— E vreo problemă? auzi vocea lui Michael, venind din cealaltă parte a antreului.

Claire icni, îndesă hârtia la loc în plic, şi se întoarse spre el.

— Nimic, îi răspunse. Doar ceva corespondenţă.

— De bine?

— Încă nu ştiu; n-am citit. Probabil fleacuri.

— Bucură-te pentru faptul că nu ţi-a venit factura pentru curent, pentru apă, pentru cablu, pentru internet, sau pentru gunoi, enumeră el. Ştii ce, eu mă duc sus. Dacă ai nevoie de ceva, urlă. Dacă ţi-e foame, e câte ceva în frigider.

O scurtă pauză.

— Să nu deschizi recipientul din spate, de pe primul raft.

— Michael, spune-mi că nu ţii sânge în frigiderul nostru.

— Eu ţi-am spus să nu-l deschizi. Aşa, n-o să afli niciodată.

— O sugi!

Bine, sigur că era aşa; la urma urmei, era vampir.

— Adică, nu în sensul bun, am vrut să zic!

— Du-te să mănânci ceva! Eu mă culc.

Şi auzi uşa închizându-se după el, aşa că, practic, rămase singură.

Scotoci după bilet şi-l despături. Un iz slab de trandafiri prăfuiţi se înălţă dinspre bucata de hârtie, ca şi cum ar fi fost depozitată într-un cufăr cu flori uscate. Chiar se întrebă cât de veche o fi.

Era un mesaj scurt, simplu, dar care o făcu să îngheţe din cap până-n picioare.

Scria:

Nu sunt satisfăcută de progresele pe care le înregistrezi în privinţa studiilor tale avansate. îţi sugerez să petreci un timp suplimentar; astfel încât să înveţi tot ce se poate. Timpul se apropie de sfârşit. Nu mă interesează cum te descurci, dar ţi se cere să demonstrezi în termen de două zile o cunoaştere cel puţin la nivel de ucenicie a domeniului care ţi se predă. Nu ai voie să-i implici pe Michael. El nu trebuie să fie periclitat.

Atât, şi nimic altceva. Claire privi fix timp de câteva secunde caligrafia aceea ireproşabilă, după care împături biletul şi-l puse la loc în plic. Încă se simţea obosită şi flămândă, dar mai mult decât orice altceva, acum se simţea înspăimântată.

Amelie nu era mulţumită. Asta nu era bine.

Două zile. Şi Michael nu putea să meargă cu ea decât seara...

Nu mai putea să aştepte.

Căută prin rucsac. Borcănelul cu cristale roşii era tot acolo, la loc sigur, într-un buzunar închis cu fermoar.

Dacă lua maşina lui Michael... nu, nu putea să facă asta. În primul rând, pentru că oricum n-ar fi fost niciodată în stare să vadă ceva prin geamurile fumurii, chiar să se fi simţit încrezătoare în capacitatea ei de a o conduce. Iar detectivul Lowe nu avea s-o ducă. Ar fi putut să încerce la detectivul Hess, însă atitudinea lui Lowe o intimidase total.

Şi totuşi, nu putea să se ducă pe jos.

Oftând, îl sună pe Eddie, taximetristul.

— Ce e? răspunse el, răstit. Ce, nu pot să am şi eu o zi liberă? Ce v-a mai apucat acum?

— Eddie, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Dar am nevoie să-mi faci un serviciu. Îşi verifică în grabă conţinutul portofelului.

— Hm, nu e decât un drum scurt, şi îţi plătesc dublu, bine? Te rog!

— Dublu? Nu primesc cecuri.

— Ştiu. Cash.

— Nu stau să aştept. Te iau, te las, plec.

— Eddie! Dublu, am zis. Vrei sau nu?

— Ho, că nu arde. Care-i adresa?

— Casa lui Michael Glass.

Eddie oftă atât de adânc, încât păru că se dezlănţuie un uragan efemer.

— Iar tu? Bine, hai că vin. Dar îţi jur, e ultima dată. Mă laşi în pace sâmbăta, da?

— Da! Da, foarte bine. Numai de data asta.

Eddie închise. Claire îşi muşcă buza, îşi strecură în geantă biletul de la Amelie şi speră ca Michael să fi vorbit serios când spusese că se duce la culcare. Fiindcă, dacă ar fi auzit-o, fie şi din întâmplare, Claire ar fi avut cam multe de explicat.

Eddie avu nevoie de cinci minute până să ajungă. Ea, care aşteptase pe trotuar, sări imediat pe bancheta din spatele taxiului vechi şi hodorogit — abia dacă se mai vedea galbenul vopselii, de cât stătuse la soare — şi-i întinse lui Eddie toţi banii pe care-i mai avea. El îi numără. De două ori.

Pe urmă, mormăi satisfăcut şi apăsă pe butonul aparatului

pentru taxat.

— Adresa?

— Casa doamnei Katherine Day.

Din drumurile parcurse cu Eddie, Claire învăţase un lucru: nu era nevoie să-i spui strada şi numărul, ci doar numele. El cunoştea pe toată lumea, şi ştia unde locuia fiecare. Oricum, toţi localnicii. Pe studenţi, doar îi lăsa în campus şi uita de ei.

Eddie îşi repezi un braţ pe spătarul scaunului şi se întoarse spre ea, încruntându-se. Era un tip masiv, cu o claie de păr negru rebel, plus barbă. Abia dacă-i puteai zări ochii când era încruntat, ceea ce se întâmpla cam tot timpul.

— Casa Day. Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Ţi-am zis că nu aştept, da?

— Eddie, te rog!

— Treaba ta, replică el, apăsând pedala de acceleraţie îndeajuns de tare cât să-i lipească spinarea de spătarul banchetei.

Doisprezece

Era destul de uşor să intri în văgăuna lui Myrnin; şpilul, la urma urmei, nu era să intri. Era să ieşi. Fâşii de lumină, ca tot atâtea panglici subţirele, spintecau întunericul în locurile în care scândurile nu se îmbinau prea bine, dar nu era tocmai uşor să vezi pe-acolo, iar lui Claire nu-i prea plăcea să bântuie prin bârlogul lui Myrnin pe întuneric. Sau chiar şi pe semiîntuneric. Descoperi o lanternă pe etajera din apropierea uşii şi apăsă pe buton. Un cerc luminos de un alb pur mătură podeaua prăfuită, ajutând-o să vadă treptele înguste din fund, cele care duceau în jos.

Merse cu mare încetineală. Cu foarte mare prudenţă.

— Myrnin?

Chemarea fusese înceată, fiindcă ştia că el putea s-o audă şi-aşa; îi destăinuise că avea auzul foarte sensibil, din cauza tăcerii care-l înconjura şi a lipsei de companie.

Totuşi, el nu-i răspunse.

— Myrnin?

Zărea dunga de lumină puternică de la picioarele scării. Părea să fi aprins tot ce avea la îndemână: lumina avea un colorit straniu, un amalgam de tuburi fluorescente şi lămpi cu petrol, de lumânări şi becuri incandescente.

— Myrnin, eu sunt, Claire. Unde eşti?

Aproape că nu-l observă, fiindcă stătea atât de nemişcat. De obicei, Myrnin era într-un soi de perpetuă mişcare: ţâşnind iute, ca o pasăre colibri, de la o atracţie strălucitoare la alta. Dar ceea ce stătea în mijlocul încăperii semăna cu Myrnin... doar că nu se mişca deloc. Vampirii respirau, totuşi, numai puţin: sângele pe care-i luau de la oameni avea nevoie să fie oxigenat, din câte dedusese Claire, deşi mult mai puţin decât în cazul unei persoane normale. Numai că pieptul lui era complet nemişcat, ochii deschişi şi îndreptaţi spre nicăieri, nici cel mai mic muşchi nu se clintea. Nici măcar ca s-o privească pe ea. Atenţia îi era concentrată spre ceva de lângă ea.

— Myrnin? repetă Claire, lăsându-şi încetişor rucsacul pe podea. Eu sunt, Claire. Mă auzi?

Pieptul lui se ridică doar cu o frântură, iar glasul lui şopti:

— Pleacă de-aici. Du-te.

Şi lacrimi începură să-i lunece din ochii mari, holbaţi, scurgându-se în jos pe obrajii lui palizi.

— Ce este? Care-i problema?

Uitând de precauţie, se apropie de el.

— Myrnin, te rog, spune-mi care-i problema!

— Tu, răspunse el. Tu eşti problema.

Şi atunci... se prăbuşi. Căzu, de parcă i-ar fi cedat genunchii, iar restul corpului i-ar fi urmat. Nu era o cădere prea graţioasă, şi l-ar fi rănit pe un om normal, poate chiar destul de grav. Capul lui Myrnin izbi podeaua cu un pocnet zdravăn, şi Claire se ghemui lângă el şi-i puse mâna pe piept; nu ştia precis ce anume făcea, ce ar fi trebuit să simtă cu degetele. Nu pulsul, fiindcă vampirii nu aveau aşa ceva, cel puţin unul pe care să-l poată detecta oamenii. Asta o ştia de când se rezemase de Michael.

— Nu pot să fac una ca asta, zise Myrnin.

Mâna lui rece se repezi fulgerător şi-o prinse de braţ, suficient de tare cât să-i lase vânătăi.

— Ce cauţi aici? o întrebă el. Doar nu era vorba să vii!

— Ce tot vorbeşti?

Claire încercă să se elibereze, dar la fel de bine ar fi putut să tragă de cablul unui pod. Myrnin putea să-i frângă oasele, dacă voia.

— Myrnin, mă doare, se plânse ea. Te rog...

— De ce? o scutură, şi ea putea să-i vadă limpede panica în ochi.

Asta o făcu să inspire adânc şi să uite de durerea din locul în care o strângea el.

— Nu fusese vorba să mai vii! se răsti Myrnin.

— Amelie mi-a trimis un mesaj. Zice că mai am doar două zile în care să învăţ...

Myrnin scoase un geamăt şi-i dădu drumul. Îşi acoperi ochii cu palmele, îşi şterse faţa şi zise:

— Ajută-mă să mă ridic.

Claire îşi strecură o mână pe sub braţul lui şi izbuti să-l ridice în poziţia verticală, rezemându-l de un dulap solid de laborator, care părea să fie fixat de podea.

— Dă-mi să văd biletul, ceru el.

Ea se întoarse la scară, îşi luă rucsacul şi scoase din el mesajul de la Amelie. Myrnin îl despături cu mâinile

tremurătoare şi-l privi concentrat.

— Ce e? E vreun fals?

— Nu, răspunse el încet. Ea te-a trimis la mine.

Lăsă să-i cadă biletul în poală, de parcă ar fi devenit insuportabil de greu, şi-şi rezemă capul de suprafaţa dură a dulapului de laborator.

— Înseamnă că şi-a pierdut speranţa. Acţionează mânată de teamă şi de panică. Asta nu-i stă în fire.

— Nu înţeleg!

— Tocmai asta e problema, replică Myrnin. Că nu înţelegi. Şi nici n-o să înţelegi, copilă. I-am explicat şi ei asta, altădată: nici măcar cei mai inteligenţi dintre oameni nu pot să înveţe atât de repede. Iar tu eşti mult prea tânără.

Vocea îi suna obosită şi extrem de tristă.

— Acum, am ajuns la deznodământ, Claire. Ia gândeşte-te bine: Amelie te-a trimis la mine, ştiind că eu nu cred că ai fi soluţia pentru problemele mele. De ce-ar face una ca asta? Ştii ce sunt, ce fac, după ce tânjesc. De ce te-ar fi trimis să apari în faţa mea, dacă n-ar fi vrut ca eu să... să...

Dădea impresia că o imploră să înţeleagă, însă ceea ce spunea nu avea sens.

— Tu nu ştii de ce este ea capabil, copila mea. Tu nu ştii!

Era atât de multă teamă în vocea lui, şi pe chipul lui, încât Claire resimţi o groază veritabilă.

— Dacă nu vrea să învăţ de la tine, atunci de ce m-a trimis?

Întrebarea este alta: de ce — după ce a fost atât de preocupată să-ţi asigure escorta — te-ar fi trimis la mine singură?

— Păi...

Se întrerupse, amintindu-şi ceva.

— Sam mi-a zis să te întreb despre ceilalţi. Despre ceilalţi discipoli. A zis că nu sunt eu prima...

— Samuel este destul de inteligent, zise Myrnin, strângând cu putere din ochi. Tu străluceşti, luminezi precum cea mai minunată dintre lămpi. Există atâtea posibilităţi în tine. Da, au mai fost şi alţii pe care i-a trimis Amelie să înveţe de la mine. Vampiri şi oameni, deopotrivă. Pe primul l-am ucis aproape dintr-un accident, trebuie să mă crezi, însă efectul... vezi tu, cu cât este el mai inteligent, cu atât mai mult durează luciditatea; sau, cel puţin, aşa am crezut iniţial. Primul mi-a oferit aproape

un an întreg fără atacuri. Al doilea... de-abia câteva luni, şi aşa mai departe, în cicluri permanent descrescătoare, pe măsură ce boala mea se înrăutăţea.

— M-a trimis aici la moarte, înţelese Claire. Vrea ca tu să mă omori.

— Da, confirmă Myrnin. Deşteaptă, nu? Îmi înţelege atât de bine disperarea. Şi tu luminezi atât de strălucitor, Claire... Ispita e aproape...

Îşi scutură capul cu violenţă, ca şi cum ar fi încercat să-şi alunge ceva din minte.

— Ascultă-mă. Ea încearcă să întârzie inevitabilul, însă eu nu pot să accept ideea asta. Viaţa ta e atât de fragilă, e abia la început: nu pot să ţi-o răpesc doar pentru o jumătate de zi, sau pentru o oră. N-are rost.

— Dar... credeam că eşti de părere că aş putea să învăţ...

Myrnin oftă.

— Mi-am dorit s-o cred, dar nu e posibil. Da, aş fi putut să te învăţ... dar tu n-ai fi cu nimic mai mult decât un imitator talentat, un mecanic, nu un inginer. Sunt lucruri pe care tu nu poţi să le faci, Claire, decât poate peste ani de zile, în cel mai bun caz. Îmi pare rău.

Myrnin, de fapt, îi spunea că e o proastă, şi Claire simţi iscându-se o aprinsă şi bizară scânteie de furie.

— Dă-mi drumul! se răsti ea, surprinzându-l suficient încât o parte a pustietăţii din ochii lui să dispară, înlocuită fiind de preocupare.

Îşi destinse lent degetele.

— Explică-mi, îi ceru ea. Doar nu eşti atotştiutor; poate că ai uitat ceva.

Myrnin zâmbi, dar nu era decât o umbră a obişnuitului său rânjet de maniac.

— Te asigur eu că am uitat, o aprobă. Dar, Claire, ajută-mă: deja, muşchii nu mi se mai supun. Curând, n-o să mai fiu în stare să merg, iar pe urmă vocea îmi va rămâne captivă în gât. Şi-apoi, vine orbirea, iar după ea, nebunia, şi-mi voi sfârşi zilele încuiat într-un loc întunecat, urlând fără vreun sunet în timp ce mor de inaniţie. Dac-ar fi existat vreo fărâmă de speranţă să pot evita soarta asta, nu crezi că m-aş fi agăţat de ea?

Rostise totul pe un ton atât de... calm. De parcă s-ar fi şi întâmplat deja.

— Nu, exclamă Claire, neputând să se stăpânească. Nu, aşa ceva n-o să se-ntâmple.

Cumva, ea avusese impresia că el doar o să... dispară treptat. Fără durere. Dar genul acesta de tortură... nu, el nu-l merita. Nici măcar Oliver nu merita să fie ameninţat de o astfel de soartă.

— Cum... Ştii cumva ce anume o provoacă?

Myrnin zâmbi, însă zâmbetul lui părea amar.

— Am crezut că ştiu, odată. Amelie ştie multe din câte am uitat eu, dar poţi să găseşti despre ce e vorba din jurnalele mele. Am fost precaut, fireşte, dar dacă citeşti printre rânduri, poţi să-mi descoperi teoriile. În orice caz, nu mai contează. Mă simt deja alunecând în întuneric. Şi nu există cale de întoarcere.

— De unde ştii?

— Am văzut cum se întâmplă. Mereu, acelaşi lucru. Amelie o să mă încuie undeva, fiindcă nu are de ales: trebuie să încerce în continuare să păstreze secretul, iar mie o să-mi ia foarte mult timp până să mor, din cauză că sunt atât de bătrân. Dar nu contează, adăugă, scuturând din cap. Nu acum. Acum, tot ceea ce contează este ca tu să pleci acasă, copila mea, şi să nu te mai întorci niciodată. Nu pot să-mi închipui că mi-aş găsi neaşteptata putere a voinţei ca să refuz şi a doua oară un dar atât de cald şi de fermecător.

Era o prostie. Ei nu-i plăcea de Myrnin, nu putea să-i placă de el. Era înspăimântător şi ciudat şi mai încercase s-o omoare, nu o dată, ci cel puţin de două ori.

Şi-atunci, de ce simţea că-i vine să plângă?

— Dacă ne-am folosi de cristale? se repezi ea.

Ochii lui Myrnin se îngustară.

— Doar am învăţat, insistă ea, atunci când m-ai pus să le iau. Dacă ne-am folosi de ele acum? Amândoi? Nu ne-ar ajuta?

Până să-şi termine ea tirada, el deja clătina din cap.

— Claire, asta-i o nebunie. Chiar dacă ne-am continua cercetările pentru găsirea leacului, nu avem suficient timp...

— Leacul pentru boala voastră! strigă ea, simţind un brusc val de speranţă, în timp ce scotocea prin rucsac în căutarea recipientului cu cristale. Nu astea sunt ce ai obţinut până acum?

— Ba da. Inteligent din partea ta să descoperi asta. Numai că ideea e alta: mi-au trebuit ani de-a rândul până să-l dezvolt, şi în cel mai bun caz nu oferă decât o ameliorare temporară. Până şi

o doză mare şi-ar pierde efectul în câteva ore, pentru oricare dintre noi, iar consecinţele, în ceea ce te priveşte...

— Dar dacă am reuşi să găsim un leac, un leac veritabil?

— E o naivitate să credem că am putea perfecţiona un astfel de leac în doar câteva ore. Nu, părerea mea e că ar fi mai bine să pleci. Am fost de-a dreptul nobil pe ziua de azi. Chiar ar fi cazul să mă laşi singur, să savurez ideea asta, cât mai pot.

Privi recipientul din mâna ei şi, pentru o clipă, ea avu impresia că zăreşte scânteia acelui interes alert care-l alimentase atât de intens la primele lor întâlniri.

— Poate, zise el, într-un târziu, dacă ţi-arăt rezultatele cercetărilor, ai fi capabilă să le duci mai departe. Pentru ceilalţi.

— Sam zicea că sunteţi toţi bolnavi. Chiar şi Amelie.

Myrnin încuviinţă.

— Aşa cum sunt eu, aşa vor fi cu toţii. Toţi vampirii încă în viaţă vor suferi de asta în următorii zece ani, dacă nu oprim evoluţia bolii.

Zece ani! Nu! Nu şi Michael.

Nu putea să stea deoparte, fără să încerce să împiedice această soartă, cel puţin pentru el.

— Amelie ne-a adus în Morganville ca să câştige timp pentru noi, să găsească o cale prin care să ne asigure supravieţuirea. Ea credea... ea credea că oamenii ar putea să deţină cheia pentru vindecarea maladiei acesteia, şi mai credea că nu ne mai puteam permite să ducem viaţa de până atunci, ieşind noaptea după pradă, sau ascunzându-ne. Era de părere că oamenii şi vampirii ar putea să trăiască împreună, colaborând pentru găsirea remediului care şi ne scape de boală. Asta a devenit repede o imposibilitate, evident; ea a înţeles, după ce le-a destăinuit câtorva dintre vampiri, că ar înnebuni cu toţii dac-ar şti ce-i aşteaptă, că aveau să moară, fără deosebire. Aşa că totul a devenit un secret, un secret cumplit. Le-a încredinţat unora o parte din adevăr, acela că era în căutarea unui leac împotriva bolii care ne face să fim sterili. Niciodată şi restul.

— Aşadar... Morganville e un soi de laborator. Ea încearcă să găsească leacul, şi în acelaşi timp să vă protejeze pe voi toţi.

— Exact aşa, aprobă Myrnin, frecându-şi din nou faţa cu palmele. Încep să obosesc, Claire. Ar fi mai bine să-mi dai cristalele.

Ea îi turnă câteva în palmă. El îi căută privirea.

— Mai dă-mi, ceru el. Boala a înaintat. O să am nevoie de o doză mare, ca să pot să stau cu tine, chiar şi numai pentru o vreme.

Îi turnă cam cât o linguriţă. Myrnin îşi azvârli cristalele în gură, se strâmbă din cauza amărăciunii şi le înghiţi. Un frison îl cutremură, şi ea chiar putu să vadă cum epuizarea şi dezorientarea i se şterg de pe chip.

— Excelent. Asta chiar că a fost o descoperire extraordinară. Mare păcat pentru doctor; într-adevăr, a fost extrem de inteligent.

O, Doamne, Myrnin se îndrepta acum spre faza maniacală, sub influenţa drogurilor. Era periculos.

— Şi tu eşti foarte inteligentă. Poate că ai reuşi să parcurgi însemnările.

— Dar eu... eu abia acum încep biochimia superioară...

— Prostii, abilitatea ta înnăscută se vede limpede.

Îi arătă spre recipientul cu cristale din mâna ei.

— Ia-le.

— Nu pot. E medicamentul tău, nu al meu.

— Dar te ajută să ţii pasul cu mine, fiindcă avem foarte puţin timp la dispoziţie, Claire, extrem de puţin.

Ochii îi erau acum strălucitori şi limpezi, ca ai unei păsări, şi în ei era cam tot atâta afecţiune.

— Sunt două moduri în care poţi să mă ajuţi. Poţi să iei cristalele, sau poţi să-mi extinzi altfel perioada de luciditate.

Ea se lăsă pe spate, pe călcâie.

— Spuneai că n-o s-o faci.

— Într-adevăr. Numai că, vezi tu, boala face din mine un prostănac sentimental. Dacă este să-mi găsesc un moştenitor al ştiinţei mele, şi să găsesc un leac pentru neamul meu, atunci nu mă pot lăsa influenţat de astfel de considerente.

O studie cu o privire abstractă şi flămândă.

— Tu arzi cu o lumină extrem de strălucitoare, să ştii.

— Mda, murmură ea. Mi-ai mai zis.

Detesta situaţia asta. Detesta faptul că Myrnin putea să se transforme astfel, din prieten în duşman, într-un interval de numai un minut. Care dintre ipostazele lui era cea adevărată? Sau, era vreuna dintre ele?

Claire îşi scutură cristale în palmă, cam cât o jumătate de

linguriţă.

— Mai, îi zise Myrnin.

Ea mai adăugă vreo două, şi atunci el întinse mâna, îi luă recipientul şi-i turnă în palmă o grămăjoară cu vârf.

— Ai foarte multe de învăţat; şi porneşti cu un handicap enorm. Mai bine să fii sigură; decât să-ţi pară rău.

Ea n-ar fi vrut să le ia; mă rog; voia; doar un pic; fiindcă mirosul de căpşuni al cristalelor îi readuse în minte străfulgerări ale felului în care văzuse lumea: cu o limpezime de diamant; nesofisticată; simplă.

Era greu să nu-şi dorească aşa ceva.

— Ori le iei; o îmboldi Myrnin, ori o să fiu nevoit să te iau eu pe tine, Claire. Nu mai avem alte mutări pe tabla de joc.

Claire îşi turnă cristalele pe limbă şi fu cât pe ce să vomite din cauza amărelii. Aroma căpşunilor era dominată de gustul amar; iar cel care-i rămânea în gură i se părea putred şi rece; şi pentru o clipă avu impresia că o să-şi verse, într-adevăr; tot conţinutul stomacului...

Şi atunci; totul se comută brusc într-o fierbinte, ascuţită, perfectă concentrare.

Myrnin nu i se mai părea ciudat şi demn de milă: era un stâlp incandescent de energie, care abia îi mai încăpea în piele. Putea să vadă şi că era bolnav, într-un fel. Era un anume întuneric în el, ca putregaiul din inima unui copac, încăperea căpătă o strălucire feerică. Neurotransmiţătorii, îşi zise în sinea ei. Creierul îi gonea cu un milion de mile pe oră; îmbătând-o; tăindu-i respiraţia. Viteza mea de reacţie probabil că e de zece ori mai mare.

Myrnin sări în picioare, o luă de mână şi o trase după el spre rafturi, de unde începu să arunce cu frenezie tot felul de cărţi pe jos. Carneţele, caiete, bucăţele de hârtie scrise de mână. Două registre cu coperţi negre, de genul celor pe care le folosea Claire la orele de laborator. Chiar şi vreo două caiete albastre, ieftine, din cele pe care dăduse teze. Toate erau saturate de o caligrafie fină, perfectă.

— Citeşte, o îndemnă el. Grăbeşte-te.

Tot ce avea ea de făcut era să întoarcă paginile. Ochii ei captau totul, ca două camere foto, iar creierul îi devenise atât de rapid şi de eficient, încât traducea şi înţelegea aproape instantaneu textul. Aproape două sute de pagini, pe care le

frunzări cât de repede îi permiseră degetele.

— Ei? o întrebă Myrnin.

— Aici nu e bine, îi zise, răsfoind înapoi, până la prima treime a carnetului. Exact aici. Vezi? Formula nu e corectă. Variabila nu se potriveşte cu versiunea precedentă, iar eroarea se repetă în continuare...

Myrnin scăpă un ţipăt aprig, ascuţit, ca un şoim la vânătoare, şi-i smulse caietul din mâini.

— Da! Da, văd! Ce prost! Nu mă mir că nu m-a susţinut decât vreo câteva zile. Dar tu, Claire, o, tu eşti cu totul altfel.

Claire ştia că ar fi trebuit să-i fie frică de zâmbetul lent, de animal de pradă, pe care i-l dăruise el, însă nu se putu abţine.

Îi zâmbi şi ea.

— Dă-mi-l pe următorul, îi ceru apoi. Şi hai să începem producerea cristalelor.

Când începu să treacă efectul cristalelor, Myrnin fu afectat cel dintâi. Mai luă câteva, însă Claire vedea clar că, de data asta, nu-i mai erau de ajutor. Reflexele scădeau. Iată motivul pentru care el nu luase decât câteva cristale ultima dată, ca să le prelungească efectele, chiar dacă schimbarea nu fusese atât de spectaculoasă.

Prăbuşirea fusese ca şi cum ar fi izbit un zid din cărămidă cu o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Totul începu atunci când el îşi pierdu echilibrul, încercă să se redreseze, dar dărâmă o tavă de pe masa laboratorului; vru s-o prindă din zbor, faptă de care se arătase mai mult decât capabil cu o oră înainte, însă acum rată cu desăvârşire, îşi privi frustrat mâinile şi izbi cu răutate tava. Aceasta traversă în zbor încăperea şi lovi peretele din cealaltă parte cu un zăngănit spectaculos.

Claire îşi îndreptă spinarea în locul în care stătea, întinzând cristalele pe tava pentru uscat. Simţea şi ea trecerea efectelor: creierul funcţiona mai încet, trupul începuse s-o doară. Sigur era mult mai rău pentru Myrnin, din cauza bolii. N-a fost bine că am făcut asta, se gândi. Nu fusese bine, fiindcă faza lui maniacală ducea mereu la demenţă, iar el îşi dorise atât de amarnic să fie din nou el însuşi.

Însă cristalele care se uscau pe tavă puteau să schimbe toată situaţia; sau, cel puţin, aşa spera ea. Nu Myrnin greşise, ci

ultimul lui asistent comisese erori, fie deliberat, fie nu, Claire n-avea cum să-şi dea seama. Totuşi, cristalele din tavă aveau să fie mai eficiente, şi cu efecte mai durabile.

Myrnin putea să se stabilizeze din nou.

— Nu e un remediu, zise Myrnin, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Nu, dar te ajută să câştigi timp, îi atrase atenţia Claire. Uite, aş putea să vin şi mâine. Promite-mi că laşi toate astea aici, da? Nu încerca deocamdată să le iei; încă nu sunt gata. Şi sunt mult mai puternice, aşa că va trebui să începi cu doze mici şi să le măreşti pe parcurs.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac! lătră Myrnin. Cine e magistrul aici? Cine e discipolul?

Suna familiar şi, în acelaşi timp, periculos. Ea îşi plecă fruntea.

— Tu eşti magistrul, zise. Acum, eu trebuie să plec. Îmi pare rău. Mă întorc mâine, bine?

El nu-i răspunse. Ochii lui întunecaţi o fixau, şi ea nu putea să-şi dea seama la ce se gândea. Sau, măcar, dacă se gândea. Era chiar pe muchie.

Claire luă recipientul cu cristalele ceva mai puţin eficiente şi şi-l îndesă în rucsac — nu rămăseseră prea multe, dar tot erau destule cât să mai aibă amândoi câte o doză, iar dacă, pe durata fazei lui maniacale, ar fi distrus cumva cristalele lăsate la uscat, cele de la ea le-ar fi fost de folos. Ar trebui să-i ceară Ameliei un soi de seif, în care să păstreze unele lucruri...

— De ce? întrebă Myrnin.

Ea îşi ridică privirea, încruntându-se.

— De ce ne ajuţi? N-ar fi mai bine pentru omenire dacă noi ne-am prăpădi şi am dispărea? Ajutând-mă pe mine, îi ajuţi pe toţi vampirii.

Claire ştia ce-ar fi făcut Shane. El ar fi plecat imediat, considerând că era o victorie pe toată linia. Poate că şi Eve ar fi procedat la fel, doar că s-ar fi gândit la Michael.

În timp ce ea... ea îi ajuta. Îi ajuta. Nici măcar nu putea să-şi explice cu adevărat de ce, decât că i se părea greşit să le întoarcă spatele. Nu erau toţi răi, şi nu putea să-i sacrifice pe unii ca Sam şi ca Michael pentru binele general.

— Ştiu, îi răspunse. Crede-mă, nu sunt deloc fericită că fac asta.

— O faci pentru că ţi-e frică, zise el.

— Nu. O fac pentru că aveţi nevoie.

El o privi fix, ca şi cum n-ar fi fost în stare să înţeleagă ce-i spusese. Era vremea să plece. Claire se cutremură, îşi săltă rucsacul pe umăr şi se grăbi spre scară. Privi mereu peste umăr, însă nu-l văzu pe Myrnin făcând vreo mişcare... Dar, chiar şi-aşa, el era mereu într-un alt loc, mai aproape, de fiecare dată când privea. Ca într-un joc de copii, numai că unul de o seriozitate fatală. El nu se mişca atunci când îl privea.

Claire se hotărî să se întoarcă spre el şi să meargă cu spatele, privindu-l neîntrerupt. Myrnin chicoti, iar sunetul se reverberă prin întreaga încăpere ca foşnetul unor aripi de liliac.

Când atinse treptele cu călcâiele, se întoarse şi o rupse la fugă.

El ar fi putut s-o prindă, dar n-o făcu. Ea ţâşni printre uşile barăcii, ajungând pe alee, respirând greu, transpirând, tremurând.

El n-o urmă. Claire nici nu credea că ar fi putut să treacă de trepte. Nu ştia precis de ce: poate că exact acelaşi fenomen care împiedica lumea să iasă din Morganville, sau le ştergea memoria celor care plecau, îl reţinea pe Myrnin închis în văgăuna lui.

Simţi cum i se zbârleşte părul la ceafa, şi apoi auzi o voce. Şoptită şi nedesluşită. Shane? Ce să caute Shane acolo?

Era înăuntru. Era înăuntru şi în primejdie, şi ea trebuia să meargă să-l salveze...

Claire se pomeni întinzând mâna spre uşa barăcii, până să-şi dea seama ce face.

— Myrnin, încetează! icni ea, smulgându-se din dreptul uşii.

Făcu stânga-mprejur şi fugi de-a lungul aleii, spre relativa siguranţă a străzii.

Abia când ajunse acolo constată că se înnoptase deja.

Eddie n-ar veni pentru ea după lăsarea întunericului, iar drumul până acasă era lung. Prea lung ca să meargă pe jos.

Tocmai se pregătea să sune acasă şi să-l caute pe Michael, când observă o maşină a poliţiei patrulând lent în direcţia fundăturii. Nu era una a vampirilor: parbrizul din faţă nu era decât foarte puţin fumuriu, deşi cel din spate fusese înnegrit de-a binelea. Claire miji ochii prin lumina aspră a farurilor şi-şi flutură mâna. Efectul cristalelor dispărea cu iuţeală, şi ea se simţea ciudat: stângace şi epuizată. Tot ceea ce-şi dorea era să

doarmă. Ar fi fost în stare să se lase purtată de însuşi Satan în panerul lui mare şi roşu, dacă asta i-ar fi permis să nu mai stea în picioare măcar pentru câteva minute.

Maşina de patrulare se opri, iar fereastra din dreapta coborî încet. Claire se aplecă să privească înăuntru.

Era ofiţerul Fenton.

— N-ar fi trebuit să umbli de una singură pe-afară, o mustră el. Doar ştii asta. Toată lumea te caută. Prietenii tăi te-au şi dat dispărută.

— Au, exclamă ea.

Eventualitatea asta nici măcar nu-i trecuse prin minte. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult timp fusese plecată.

— Aţi putea să mă duceţi dumneavoastră acasă? Va rog?

El ridică din umeri.

— Hopa sus.

Ea se sui, recunoscătoare, şi-şi prinse centura. Totul o durea acum: capul, ochii, toţi muşchii din corp. Şi avea senzaţia că, până să se simtă mai bine, avea să-i fie şi mai rău.

— Apropo de prietenii tăi, o întrebă el, ce mai fac? Am auzit despre chestia aia, cu Shane. A naibii porcărie.

— O să-şi revină, zise ea.

— Şi celălalt? Michael?

— Mda, e bine şi el. De ce?

Doar mă interesam. Probabil că e mai bine să stau cu ochii pe el, din moment ce pe el l-a vizat atacul, îi explică Fenton.

Întoarse automobilul într-un cerc lent, scrâşnit, şi porni la drum, îndepărtându-se de alee.

— Mai precis, adăugă, fiindcă atentatorul îl căuta pe el.

Pe Claire o durea prea rău capul ca să mai aibă chef de conversaţie.

— Aşa cred, îl aprobă, cu o voce slabă.

Dar apoi un ultim fulger de limpezime a înţelegerii puse cap la cap piesele de puzzle, şi simţi cum inima îi tresaltă şi bate mai cu putere.

— De unde ştiţi? îl întrebă.

— Ce anume?

— Vreau să zic, de unde ştiţi că nu Sam a fost adevărata ţintă? Era inconştient când l-aţi găsit. Imposibil să fi spus ceva.

— Inconştient, pe naiba. Era mort.

— Dar, oricum, n-ar fi putut să spună...

Piesele se aşezară la locurile lor, dar imaginea din puzzle nu arăta deloc bine. Ci rău. Foarte rău.

— Aţi fost acolo înainte să pornească sirenele.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Când am privit prima dată afară, v-am văzut parcând în spatele maşinii lui Sam, aşa că n-am crezut decât că l-aţi găsit acolo. Dar n-a fost numai atât, nu l-aţi găsit zăcând acolo...

Ofiţerul Fenton apăsă pe acceleraţie, şi maşina de patrulare a poliţiei ţâşni înainte cu viteză sporită. Poliţistul aprinse luminile intermitente. Claire auzi sunetul aspru pe care-l scoteau, şi noaptea fu inundată de fulgere albastre şi roşii.

— Unde mă duceţi?

— Taci.

Claire îşi duse mâna spre clanţa portierei, însă mergeau mult prea repede ca să poată sări. S-ar fi rănit grav, în cel mai bun caz.

— Dacă-mi faceţi vreun rău, Fondatoarea...

— Tocmai pe asta mizăm, rânji batjocoritor Fenton. Acum, taci.

Shane probabil că s-ar fi înrolat fără ezitare în chestia aia, de genul unei societăţi secrete omorâtoare de vampiri. în schimb, Claire nu-şi dorea decât să ajungă acasă. Rău de tot.

În plus faţă de ofiţerul Fenton, grupul care se strânsese în magazia din spatele atelierului foto o cuprindea şi pe soţia lui Fenton, acea dezagreabilă asistentă, care o tratată pe Claire de parcă ar fi considerat-o purtătoarea cine ştie cărei maladii dezgustătoare. Ba chiar îşi puse mănuşi din latex când o legă pe Claire de un scaun.

Pe ceilalţi nu-i cunoştea prea bine. Unul dintre ei era lucrător de întreţinere la universitate: îl mai văzuse de vreo câteva ori. Altul era casier la bancă. Iar altul era chiar acel tip mieros, anost, care-i adusese mesajul de la Amelie în aceeaşi după-amiază. Îl omorâse pe curierul ei, avea să afle Claire. Îşi petrecuse o grămadă de timp căutând să-i depisteze pe cei care lucrau pentru Amelie şi încercând să afle unde stătea ea.

El fu şi cel care se aplecă spre ea, rezemându-şi palmele pe braţele scaunului, şi-i zise:

— Nu ne sunt prea dragi cei care colaborează cu vampirii. Nici măcar cei minori.

Claire îşi simţea gura uscată şi urât mirositoare, şi deja tremura, ca efect secundar al cristalelor. Myrnin avusese dreptate: consecinţele nu aveau să fie deloc plăcute.

— Căpitanul Evident, presupun, zise ea.

El izbucni în râs. Avea dinţi frumoşi, albi, fără urmă de colţi vampirici.

— Ia uite-o, ce isteaţă e! Din câte văd, îţi confirmi reputaţia.

Îi ciocăni cu un deget brăţara din aur de la încheietură.

— Nu mulţi dintre cei care respiră au ajuns s-o vadă vreodată pe Fondatoare, cu atât mai puţin să-i devină favoriţi. Sam Glass a fost ultimul, înaintea ta. Ştiai? Asta e brăţara lui, cea pe care o porţi. Probabil, ajustată un pic, totuşi.

Ea se foi puţin pe scaun, însă frânghiile erau prea strâns legate.

— Ce vreţi de la mine?

— Să te folosim ca pârghie, îi răspunse ofiţerul Fenton. Vampirii par să te agreeze.

— Nu toţi, îl corectă Claire.

Dacă ei i-ar fi zis lui Oliver să vină fuga s-o salveze, puţin probabil să se aleagă cu mai mult de un căscat din partea lui.

— Şi, dacă aveţi impresia că Amelie ar putea să se sacrifice pentru mine, adăugă ea, atunci sunteţi nebuni.

Amelie deja o vânduse, trimiţând-o la Myrnin cu evidenta aşteptare ca el... s-o mănânce. Faptul că nu se întâmplase astfel nu fusese datorat decât norocului lui Claire.

— Dacă mă gândesc, nu cred că vreunul dintre ei ar mişca vreun deget...

— Ba Michael Glass ar mişca, o întrerupse Căpitanul Evident. Şi tocmai pe el îl vrem. Ea ştie asta, bineînţeles. Ar face tot posibilul să-l ferească de noi.

Îşi deschise clapeta telefonului mobil şi apăsă un număr de apelare rapidă.

— Spune-i unde te afli.

Claire îl fulgeră cu privirea.

— Nu.

Îşi strânse buzele cât putu de tare când auzi îndepărtatul alo al lui Michael, în difuzorul telefonului. N-o să spun nimic; n-o să scot un sunet...

Uşa din spate a magaziei se deschise, şi cineva intră. Slab, unsuros, îmbrăcat cu o geacă din piele neagră, cu un buzunar

găurit. Privire de nebun. Urme de colţi pe gât.

Jason.

Luă telefonul din mâna Căpitanului Evident.

— Salut, Mikey, sunt Jason. Taci şi ascultă. Claire e la mine, şi mă gândesc câte chestii aş putea să fac cu ea, până ajungi tu aici. Ai face bine să te grăbeşti.

— Nu! se repezi Claire, dar înţelese imediat că a făcut o greşeală.

Tocmai îşi confirmase prezenţa acolo, iar acum Michael nu mai avea de ales, nu?

— Michael, nu veni!

Auzi sunetul vocii lui Michael, dar nu şi ce anume spunea, fiindcă Jason îşi duse din nou telefonul la ureche şi ascultă.

— Mda, aşa e. Ai o jumătate de oră să apari, sau ţi-o aduc eu acasă pe bucăţele. A, şi nu e o capcană, e o propunere de afaceri. Intri singur, ieşiţi amândoi vii.

O scurtă pauză.

— Unde? Ei, haide, frate. Ştii tu unde. Căpitanul aşteaptă.

Închise cu zgomot telefonul, îl aruncă în sus şi apoi îl prinse, zâmbind. Privirea nu i se clinti de pe chipul lui Claire.

Michael nu avea să vină. Doar n-ar putea să fie atât de nesăbuit, nu? Numai că Shane era în spital. Nu mai avea la cine să apeleze pentru ajutor, decât la alţi vampiri, iar ei n-ar fi mişcat un deget pentru salvarea lui Claire. Nu mai era sigură nici că Amelie ar putea să se sinchisească, în afara cazului în care ar fi vrut s-o păstreze pentru Myrnin, ca gustarea de la miezul nopţii.

Uşa magaziei se deschise din nou, şi atât Căpitanul Evident, cât şi Jason, se întoarseră să vadă cine intră.

Detectivul Travis Lowe păşi înăuntru şi închise uşa, şi pentru o clipă, Claire simţi un freamăt nestăpânit de uşurare şi de satisfacţie, care însă se stinse la fel de repede. Lowe îi privi pe Jason şi pe Căpitanul Evident ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i găsească pe amândoi acolo, iar când privirea i se opri asupra lui Claire, nu avu nicio reacţie, decât că păru enervat şi sâcâit.

O, Doamne. Era de-al lor. Oricine ar mai fi fost ei.

— Nu se putea s-o daţi în bară şi mai rău? întrebă el, cu o voce joasă şi răutăcioasă. Doar v-am mai zis, Glass nu e deloc important. Nu avem nevoie să facem asta.

— El e cel mai nou. E un simbol, omule, argumentă Căpitanul

Evident. Şi a fost de-al nostru. E un trădător.

De-al nostru? Doar nu voia să zică... nu, imposibil să se refere la aşa ceva. Nu putea să afirme că Michael cunoştea toate aceste persoane, că făcuse parte din această împuţită conspiraţie măruntă... şi, totuşi, Jason se comportase ca şi cum Michael ar fi ştiut bine unde îşi aveau ascunzătoarea.

Sora Fenton îi distruse ultima brumă de speranţă, zicând:

— Am discutat deja toate astea. Michael ştie prea multe. Dacă se hotărăşte să vorbească, suntem morţi cu toţii. Nu putem să ne asumăm riscul. Nu mai putem.

Îi aruncă o privire întunecată soţului ei.

— Dacă tu n-ai fi încurcat totul...

— Nu da vina pe mine! Maşină de vampir, plecând din faţa casei unui vampir! De unde puteam să ştiu că nu era el?

Sigur că da. Nu era de mirare că amănuntul acesta o tot sâcâise de atunci: casa îi făcuse pe toţi să se trezească nu fiindcă era ameninţat Sam, ci din cauza ameninţării la adresa lui Michael. Chiar dacă Michael nu era acolo, casa reacţionase în faţa intenţiei.

Ofiţerul Fenton nu fusese primul ajuns la locul crimei; el fusese cel care implântase ţepuşa în pieptul lui Sam şi-l lăsase să moară, pretinzând apoi că ajunge primul. Dacă n-ar fi apărut Richard Morrell, care-l culesese pe Sam şi plecase în goană cu el, planul i-ar fi izbutit.

Claire înghiţi în sec şi-şi concentră atenţia asupra detectivului Lowe.

— Am crezut că sunteţi un om de treabă, îi zise.

O umbră de epuizare şi de suferinţă traversă chipul detectivului.

— Claire...

Clătină din cap.

— Nu e chiar atât de simplu. Nu şi în Morganville. Pur şi simplu, n-ai cum să fii într-un singur fel pe-aici.

— Nu e el de vină, interveni Jason, rânjind ca un lup. Dacă mai vrea să-şi vadă partenerul, n-o să facă nicio prostie.

Detectivul Hess. Aşadar, era în mâinile lor. Nu era de mirare că nu-l mai văzuse de atâtea zile... şi nici că Lowe se comporta atât de ciudat. Îl privi mai atentă pe ofiţerul Fenton şi constată că avea o vânătaie întunecată pe obrazul stâng, asortată cu juliturile de pe articulaţiile pumnului detectivului Lowe. Fusese

în casa aceea, poate chiar cu detectivul Hess, şi Lowe îi trăsese un pumn.

Privirea lui Lowe era întunecată şi plină de nefericire, şi şi-o abătu de la Claire.

— Puştoaica asta nu are ce să caute aici, zise.

— Puştoaica asta arde gazul cu vampirii din vârful piramidei, ripostă sora Fenton. Câţi oameni cunoşti care să aibă acces la Fondatoare? Nici măcar pe cei din neamul ei nu-i lasă să se apropie! Normal că are ce să caute aici! Probabil, mult mai multe decât ştii tu.

Şi era mai adevărat decât credea sora Fenton. Claire se gândi la ce aflase de la Myrnin: despre boala vampirilor, despre portalurile-găuri-de-vierme din oraş, reţeaua de Case ale Fondatoarei... şi înţelese că ştia destule cât să distrugă întregul Morganville.

Făcu tot posibilul să se arate înfricoşată şi neştiutoare. Pentru prima parte, cel puţin, nu avea nevoie de prea mare efort.

Când se apropie agale Jason şi-i puse o mână pe umăr, Claire tresări. Mirosea ca un morman de gunoi pe timpul verii, şi prinse şi un iz stătut de sânge din haina lui. El l-a înjunghiat pe Shane. Şi-a mai şi zâmbit pe urmă.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, îl repezi ea, întorcându-şi capul şi privindu-l drept în ochi. Nu mi-e frică de tine.

Lowe îl apucă pe Jason de braţ, îl răsuci spre el şi-l trânti cu faţa în jos pe podeaua magaziei.

— Nici mie, mârâi el. Iar eu nu sunt legat de un scaun. Las-o în pace.

— Marele erou, rosti cu amărăciune sora Fenton. Tu şi cu Hess, amândoi sunteţi de plâns.

— Zău? replică Lowe, sucindu-i braţul lui Jason dureros de sus. Nu eu sunt ăla care violează şi asasinează fete, doar ca să se distreze.

— Nici Jason nu face asta, interveni Fenton. Lui doar îi place să se laude.

— Atunci, se trezi vorbind Claire, de unde ştia despre cea din subsolul casei noastre?

Îşi întoarseră toţi privirile spre ea.

— Eu n-am văzut niciun raport despre vreun cadavru găsit la voi acasă, zise Lowe. Doar despre cel de pe alee.

Jason râse, scoţând un sunet uscat şi spart.

— Pentru că l-au mutat. Hei, Claire, ţi-a trecut vreodată prin cap că poate n-aş fi fost eu? Poate c-a fost unul dintre iubiţii tăi din casă. Shane, ştii că nu e prea zdravăn la cap. Cât despre Michael, cine mai poate să ştie, acum?

Ar fi vrut să urle la el, dar îşi economisi energia. Avea încheieturile subţiri, iar sora Fenton nu făcuse o treabă prea grozavă legând-o: simţea un pic de joc al frânghiilor, şi n-ar fi avut nevoie de prea mult spaţiu ca să-şi elibereze măcar o mână. Suprafaţa aspră a funiei îi jupui pielea, însă ea continuă să tragă, străduindu-se ca mişcarea să nu fie prea vizibilă, şi la un moment dat resimţi brusc o durere ascuţită la încheietură, când tăietura făcută de Jason se redeschise, lăsând să i se scurgă lent un firicel de sânge în jos.

Acest lucru îi fu de ajutor, alături de transpiraţia care i se scurgea pe braţe. Tuşi puţin şi, în acelaşi timp, trase, iar mâna ei dreaptă scăpă din strânsoarea frânghiei, lăsând în urmă julituri usturătoare. Şi-o ţinu în continuare la spate şi începu să se ocupe de nodul care-i lega mâna stângă de stinghia scaunului.

— Aşadar, voi ce sunteţi? îi întrebă, doar ca să spargă tăcerea şi să-i împiedice să vadă ce anume făcea. Vânători de vampiri?

— Ceva de genul ăsta, îi răspunse ofiţerul Fenton.

— N-am prea observat, pufni Claire. Tatăl lui Shane a dat năvală în oraş şi a omorât toţi vampirii despre care ştiu c-ar fi murit. Voi ce-aţi făcut?

— Tacă-ţi gura, o repezi hotărâtă sora Fenton. Tu eşti aici de câteva luni, cel mult. Habar n-ai ce înseamnă să trăieşti în oraşul ăsta. Când suntem pregătiţi, acţionăm. Frank Collins a avut ideea potrivită, dar nu l-a prea dus capul să facă planuri.

— Prin urmare, voi plănuiţi o revoluţie, concluzionă Claire. Nu doar atacuri sporadice.

— Nu încetezi să-i spui prizonierei care ne sunt planurile? se răsti Căpitanul Evident. Dumnezeule, tu nu te uiţi la filme? Mai taci odată!

— Ea oricum n-o să-i mai spună nimănui, replică ofiţerul Fenton, pe un ton atât de nepăsător, încât Claire avu o senzaţie de leşin.

Aşadar, ei nici nu aveau de gând să-şi ţină promisiunea faţă de Michael. Nici gând să-l lase pe Michael, sau pe ea, să scape cu viaţă de-acolo.

Nu, Michael! Nu veni pentru mine.

Şi totuşi, un sfert de oră mai târziu, uşa se trânti de perete şi un vampir năvăli înăuntru, înfăşurat într-o pătură groasă. Mirosul unsuros de carne arsă umplu tot aerul din magazie, după care vampirul închise uşa cu o lovitură de picior şi se prăbuşi peste ea, icnind fără suflare. Fumul se înălţă din trupul lui într-un nor gros, înecăcios. Pe alocuri, Claire zărea pielea înnegrită pe sub pătură.

— Era şi timpul, mârâi Fenton.

Apoi, luă un băţ negru de pe o ladă din lemn de lângă el şi împunse cu ea pieptul vampirului. Pentru o clipă, Claire avu impresia că fusese o ţepuşă, numai că apoi zări scânteile, şi vampirul se prăbuşi, într-o încâlceală de pături şi de fum.

Fusese un Taser.

Căpitanul Evident scoase la iveală o ţepuşă şi-l rostogoli pe vampir cu faţa în sus. Claire scoase un urlet de groază. Cumva, evitase până acum să se gândească la el ca fiind Michael, însă părul auriu şi contururile palide ale feţei erau cu neputinţă de confundat.

Ochii albaştri îi erau deschişi, însă nu se putea mişca. Avea petice întregi de piele arsă pe palme şi pe braţe, însă trăia...

Căpitanul Evident îşi pregăti ţepuşa.

Claire se ridică anevoie de pe scaun şi se răsuci spre dreapta. Mâna ei stângă era încă legată de stinghia scaunului, însă elanul o ajută să-l arunce cu o forţă zdrobitoare drept în spinarea Căpitanului Evident, care se nărui de perete. Claire înhăţă scaunul cu ambele mâini şi-l folosi ca pavăză, observând la timp că ofiţerul Fenton îşi repede Taserul spre ea; i-l zbură din mână şi izbuti să-l nimerească în abdomen cu cel puţin unul dintre picioarele scaunului, în timp ce ţipa după ajutor. Fenton se dădu înapoi, împleticindu-se.

Mormăind o înjurătură, Travis Lowe prinse cătuşele de încheieturile lui Jason.

— Stai jos, îi porunci, scoţându-şi pistolul.

Părea tensionat şi abătut, dar hotărât.

— Înapoi, Fenton. Şi tu, Christine. întoarceţi-vă cu faţa spre perete.

Nu poţi să faci una ca asta, protestă ofiţerul Fenton. Trav, dacă ne trădezi...

— Ştiu. Mă aranjaţi voi. O să încerc să nu fac pe mine de frică.

Lowe îi făcu un semn cu capul lui Claire, care tocmai îşi desfăcea ultimul nod al frânghiei încă legate de mâna ei stângă şi de scaun.

— Pune-le tu cătuşele, îi zise. Te acopăr eu.

Îi aruncă două alte perechi de cătuşe, iar ea bâjbâi cu obiectele acelea grele şi prea puţin familiare pentru degetele ei amorţite, scăpându-le pe jos. Când se aplecă să le ridice, Căpitanul Evident — doborât, dar nu scos din luptă — se întinse peste trupul nemişcat al lui Michael, o apucă de picior şi-o smuci spre el. Claire ţipă şi căzu, iar Căpitanul Evident o trase înapoi.

Lowe se întoarse repede, însă era deja prea târziu. Căpitanul Evident avea un cuţit, unul mare şi periculos, pe care-l propti de gâtul lui Claire, imediat sub bărbie. Îl simţi mai întâi rece, apoi fierbinte, când îi apăsă pielea fragedă.

— Lasă-l jos, Jeff, se răsti Lowe, făcând un pas ameninţător înainte. Vorbesc serios, te împuşc.

Dar se alese cu un Taser în spate. Claire îl privi cum se prăbuşeşte, cuprins de convulsii, şi simţi cum panica o învălui. Acum or să ne omoare. Pe toţi trei. Ba patru, socotindu-l şi pe Joe Hess, care era ţinut prizonier altundeva.

Deodată, auzi un trosnet ascuţit, zgomotos, şi un braţ palid şi puternic ţâşni printre scândurile duşumelei, exact lângă capul Căpitanului Evident, pe care-l înşfacă, trăgându-l în jos. Întreaga porţiune a podelei se rupse, şi Căpitanul Evident fu smucit înapoi. Claire simţi vârful cuţitului zgâriindu-i pielea gâtului, însă fără să-l mai poată împinge vreo forţă. Căpitanul îl scăpă din mână, bătând disperat aerul cu braţele, căutând să-şi recapete echilibrul, şi deodată se pomeni afară, în lumina strălucitoare şi prăfoasă a soarelui, după care se auzi un pocnet sec, de gât frânt.

Îmbrăcat într-un trenci negru din piele şi având pe cap o pălărie neagră, cu boruri late, iar în mâini, mănuşi negre, Oliver pătrunse în magazie. Le adresă tuturor un zâmbet larg, de vampir.

— Ei, dar ştiu că m-am răcorit, exclamă el.

Se aplecă şi-l ridică pe Michael în şezut, lângă Claire, după care se postă în faţa lor.

— Puteai să fi ajuns mai devreme, şopti Michael.

Tremura din tot corpul, dar îşi revenea treptat din starea aceea de paralizie. Claire îl cuprinse în braţe. El bâjbâi cu mâna

prin buzunar şi scoase de-acolo o batistă, pe care o lipi apăsat de gâtul lui Claire. Ea nici măcar nu-şi dăduse seama că sângerează.

Oliver nu-i luă în seamă şi se îndreptă spre cei doi Fenton, care încercau să ajungă la uşă. Le răsări fulgerător în cale, cu acea uşurinţă şi iuţeală ca de şarpe demonstrate de vampiri atunci când voiau, şi Claire se cutremură, observându-le înfăţişările.

Ştiau bine ce avea să li se-ntâmple.

— Nu vă faceţi griji, le zise Oliver. Va fi o judecată corectă. Din moment ce Samuel nu a murit, şi nici astăzi n-aţi reuşit să faceţi ce v-aţi propus, n-o să ardeţi pe rug pentru faptele voastre.

Întinse mâna spre încheietura Christinei Fenton şi-i sfâşie mâneca, scoţându-i la iveală brăţara din argint. Era fixă pe încheietură, dar el tot îşi strecură un deget pe dedesubtul metalului, iar podoaba se despică în dreptul unei îmbinări invizibile. Oliver îşi vârî brăţara în buzunar, după care procedă întocmai şi cu ofiţerul Fenton.

— Felicitări, le zise apoi. V-am eliberat de contractele voastre.

Şi apoi o înhăţă pe Christine. Claire zări în treacăt fulgerele colţilor lui, argintii şi ascuţiţi, după care vampirul o trânti pe femeie de peretele magaziei şi muşcă din ea.

Claire îşi ascunse faţa la pieptul lui Michael. El îi puse mâna pe cap şi-o ţinu acolo, nelăsând-o să vadă privelişte a morţii Christinei Fenton.

Auzi cum trupul femeii izbeşte podeaua, apoi vocea lui Oliver, groasă şi neguroasă, rostind:

— Acum, rândul tău.

Un nou trosnet ascuţit, şi un alt trup izbi podeaua.

Când îi dădu drumul Michael, Claire nu întoarse capul spre cadavre. Nu putea să le privească.

Îl privi în schimb pe Oliver, care-l studia atent pe Travis Lowe. Detectivul tocmai începea să se mişte.

— Cu ăsta ce e? întrebă. Prieten, sau duşman?

Nici nu aşteptă răspunsul. Îl înşfacă pe Lowe de guler şi-l ridică de pe podea.

— Prieten! Prieten! se repezi disperată Claire, şi văzu cum Lowe închide ochii de uşurare. Partenerul lui e dispărut, adăugă fata. Cred că-li ţin undeva prizonier.

Oliver ridică din umeri, vizibil neinteresat. Îl lăsă pe Lowe să cadă la loc şi se întoarse, descriind lent un arc de cerc.

— Mai era unul, zise el. Unde este?

Trase aer adânc în piept, după care îl scoase afară, tuşind dezgustat.

— A, Jason. Măi, măi.

Cine ştie când, în timp ce Oliver se ocupa cu uciderea celor doi Fenton, Jason reuşise să fugă pe uşă, iar Michael nu-l împiedicase. Poate că din cauza slăbiciunii, sau poate doar pentru că-şi făcea mai multe griji pentru Claire. Dar, în orice caz, Jason era de mult plecat.

— Îl găsesc eu, promise Oliver. M-am arătat tolerant, atât timp cât nu ne-a ameninţat interesele, dar ajunge.

Îşi coborî privirea spre Michael şi spre Claire.

— Duceţi-vă acasă.

Şi plecă imediat, cu paşi mari şi apăsaţi, ieşind în lumina soarelui, fără să mai privească nici pentru o clipă înapoi. Trei cadavre lăsa în urmă, şi nici măcar nu se oprea.

Travis Lowe izbuti să se ridice în şezut, gemând, şi-şi sprijini capul între palme.

— Nu pot să sufăr Taserele astea, mormăi, după care îşi ridică fruntea şi-şi îndreptă ochii injectaţi de sânge spre Claire. Eşti teafără? Dă-mi voie să mă uit la gâtul tău.

Claire îşi dădu batista deoparte. Pe pânză nu se vedea decât o pată superficială. Cu încheietura era mai rău, aşa că-şi legă batista în jurul ei, ca un pansament improvizat, în timp ce-şi zicea în gând: Trebuie să-i cumpăr lui Michael câteva batiste noi. Cu toate că, de ce-i trecea acum prin minte tocmai una ca asta, habar n-avea. Poate doar din cauză că voia să-şi imagineze o viaţă normală.

Fiindcă asta, categoric nu era una normală.

Michael se ridică şi-o ajută şi pe ea să se pună pe picioare, apoi îi întinse mâna şi lui Lowe. Scoase cheile maşinii din buzunar şi i le azvârli detectivului.

— Trage maşina până la uşă, cu portbagajul încoace, îi zise. Deschide-l şi claxonează când eşti gata.

Lowe îi făcu un semn de încuviinţare şi ieşi, în bătaia orbitoare a soarelui. Michael îşi lăsă ambele mâini pe umerii lui Claire şi-o privi în ochi, după care îi cuprinse obrajii în palme.

— Să nu mai faci asta niciodată, îi zise.

— Dar eu n-am făcut nimic. Doar m-am suit în maşina unui poliţist, atâta tot...

— Nu asta, o opri el. Cu Myrnin. Să nu mai faci. Nu poţi să te mai duci acolo. Data viitoare o să te ucidă.

Michael ştia unde fusese. Ei bine, Claire bănui că nici nu-i fusese prea greu să deducă.

— Tu n-ar fi trebuit să vii, îi zise, la rândul ei. Ştiai doar că e o capcană; ce, nu eşti în toate minţile?

— L-am sunat pe Oliver, îi răspunse Michael.

— Nu-mi spune! Cum ai putut?

— A ieşit bine, nu?

Ea îşi roti privirea peste cadavrele din magazie.

— Mda.

Michael dădu impresia că i se face rău pentru o clipă şi vru să spună ceva, dar în clipa aceea claxonul zbieră afară, iar el schimbă vorba:

— Gata maşina.

Ea încuviinţă şi ieşi în ameţitoarea văpaie a soarelui. Ceva trecu iute pe lângă ea, atingând-o din mers, şi portbagajul berlinei se trânti, închizându-se până să facă ea doi paşi.

Se îndreptă anevoie spre portiera din dreapta şoferului. Epuizată şi cu dureri în tot trupul, şi simţind prostescul imbold de a izbucni în plâns, nu vorbi absolut deloc pe toată durata drumului spre casă.

Treisprezece

Joe Hess era în casa aceea dărăpănată de pe strada Spring, încuiat într-un dulap, murdar, cu un braţ şi două coaste rupte; Lowe îi sună după vreo două ore, vestindu-i despre salvarea lui. Claire încercă să se arate bucuroasă, dar prăbuşirea care începuse pentru ea imediat după ce plecase de la Myrnin pur şi simplu continua s-o tragă în jos. Se simţea bolnavă şi slăbită şi pustiită, şi nu-şi putea aduna nici măcar energia necesară ca să meargă la spital, să-l vadă pe Shane. Michael îi spuse lui Eve că este bolnavă, ceea ce nici nu era prea departe de adevăr. Claire zăcu în pat, tremurând întruna, înfăşurată în mai multe pături, cu toate că în cameră era cald. Totul i se agita prin cap, de la o ceaţă cenuşie şi mată, până la o limpezime sclipitoare de gheaţă, şi nu ştia cât avea să mai dureze. Cândva, pe timpul nopţii, o chinuise o durere de cap tăioasă ca lama unui cuţit, iar până să adoarmă în sfârşit, se făcuse deja aproape dimineaţă.

Telefonul ei mobil sună la ora două a după-amiezii de duminică. Coborâse din pat să facă o vizită la baie şi să-şi ia o sticlă cu apă, dar nici pic de mâncare, simţindu-şi întregul organism slăbit şi îndurerat.

— Unde eşti? o luă la rost vocea din difuzorul telefonului.

Claire miji ochii spre ceas şi-şi trecu o mână prin părul încâlcit, unsuros.

— Cine e?

Un oftat făcu să vibreze membrana difuzorului.

— Sunt Jennifer, tâmpito. Te aştept la Common Grounds. Ai de gând să apari, sau ce?

— Nu, răspunse ea, după care încercă să mai articuleze două vorbe. Sunt bolnavă.

— Uite ce e, nu mă interesează nici dac-ai fi pe moarte. Am mâine un parţial care contează cât jumătate din nota finală! Mişcă-ţi fundul imediat încoace!

Şi Jennifer închise. Claire azvârli cu zgomot telefonul pe noptieră şi se aşează — sau se prăbuşi — pe pat. Nu pot. Nu vreau decât să dorm, nimic mai mult.

Cineva ciocăni încetişor în uşă, după care o întredeschise. Eve apăru în prag, ţinând în mâini o tavă din plastic crăpată, greu încercată. Pe ea se aflau un pahar brumat cu Coca, încă sfârâind, un sandviş şi o prăjiturică.

Şi un trandafir roşu.

— Mănâncă, o îndemnă, aşezându-i ploconul în poală. Mamă, da' ce mahmureala naibii!

— Mahmureală? repetă Claire, privind-o ciudat, în timp ce sorbea din Coca.

Era dulce şi rece, ceea ce o ajuta să-şi revină.

— Nu sunt mahmură, protestă ea.

Eve nu făcu decât să clatine din cap.

— Sunt păţită, CJ. Poţi să ai încredere în mine la faza asta. Mănâncă, fă un duş şi-o să te simţi mai bine.

Claire încuviinţă. Chiar simţea un firicel de foame, oricât de îndepărtat ar fi fost, aşa că izbuti să ia două muşcături din sandviş până ca epuizarea s-o copleşească din nou. Până atunci, încercă şi prăjiturica.

Duşul i se păru că-i pică din rai; Eve avusese dreptate şi în această privinţă. Când, în sfârşit, reuşi să se îmbrace şi să înfulece jumătate din sandviş, se simţi aproape vie.

Telefonul ei mobil sună din nou. Tot Jennifer. Claire nici măcar nu-i dădu răgaz să înceapă cu urletele şi cu ameninţările.

— Zece minute, zise, închizând imediat.

N-ar fi vrut să se ducă, însă statul în pat nu i se părea că i-ar face bine. Duse jos tava, o spălă şi-şi înşfăcă rucsacul din mers.

— Unde naiba ai impresia că pleci?

Era Michael. Stătea în antreu, blocând uşa şi arătând de parcă ar fi păzit porţile raiului, nu altceva. Mâinile îi arătau jupuite, trandafirii: încă se vindecau de pe urma arsurilor. Ea se gândi la cât de importante erau mâinile pentru el, pentru muzica lui, şi simţi un junghi ascuţit de vinovăţie.

— Mă întâlnesc cu Jennifer la Common Grounds, îi zise. Îi dau meditaţii. Pe bani.

— Ei bine, pe jos nu pleci, iar eu nu pot să te duc până nu se întunecă.

— Pot eu, se oferi Eve, care-şi făcu apariţia lângă Claire, în antreu. Oricum trebuie să mă duc la serviciu. Kim iarăşi n-a apărut, aşa că m-au sunat mai adineauri. Hei, îmi plătesc orele suplimentare! O să-mi placă la nebunie. Poate ne permitem să facem tacos.

Michael făcu o figură exasperată, dar nu prea avea de ales. Încuviinţă şi se dădu deoparte din drum. Eve se ridică pe vârfuri să-l sărute, dar sărutarea dură ceva timp, iar Claire se văzu

nevoită s-o întrerupă, tuşind încetişor, în timp ce-şi privea ceasul, şi abia aşa o determină pe Eve să pornească spre maşină.

Drumul până la Common Grounds fu unul scurt, dar nu tocmai comod, fiindcă primul lucru pe care-l spuse Eve fu:

— E adevărat? Oliver i-a omorât pe soţii Fenton şi pe Căpitanul Evident?

Claire nu-şi dorea să vorbească despre asta, dar îi făcu un semn de încuviinţare.

— Şi Michael? Michael a fost acolo?

Încă un semn de încuviinţare. Claire îşi întoarse privirea spre geam.

— A fost rănit. Am văzut arsurile.

De data asta, nici măcar nu mai încercă să răspundă. Eve lăsă ca tăcerea să se mai întindă pe durata a câteva secunde în plus, după care zise:

— Nu mă lăsa pe dinafară, Claire. Noi patru suntem tot ce avem.

Numai că, în realitate, ceea ce avea Claire nu putea fi împărtăşit cu alţii. Nici cu Michael, nici cu Eve şi, în mod sigur, nu cu Shane.

Era de una singură, purtând pe umeri urâta povară a cunoaşterii unui secret pe care nu şi-l dorise şi de care nu se putea folosi. Şi de fiecare dată când se gândea la zâmbetul de gheaţă al lui Oliver, la cum îi frânsese gâtul Christinei Fenton, i se făcea rău. Şi pe el îl ajut, dacă mai lucrez pentru Myrnin şi pentru Amelie. Da, dar în acelaşi timp îl ajuta şi pe Michael. Şi pe Sam. Şi pe Myrnin.

Eve păru să înţeleagă că nu era momentul s-o preseze; opri în faţa cafenelei şi-i zise:

Rămâi înăuntru până când se întunecă; o să vină Michael să te ia.

— Mă duc să-l văd pe Shane, o anunţă Claire. Dar fac eu rost de o maşină ca să mă întorc.

— Claire, fir-ar să fie...

Eve oftă.

— Nu pot să te împiedic, nu? Dar, dacă mai aştepţi, poţi să te duci cu Michael. Ne vedem diseară. Tacos, la cină, ne-am înţeles?

În clipa de faţă, nimic nu prea putea s-o entuziasmeze; cu

toate acestea, încuviinţă. Coborî din automobil şi intră în Common Grounds, un ocean de zgomote şi de conversaţii, ticsit, ca de obicei, de studenţi, cărora li se adăugau câţiva localnici. Deja începuse să se obişnuiască să remarce sclipirea brăţărilor de identificare.

Jennifer stătea la aceeaşi masă preferată şi de Monica, sorbind dintr-un lichid care, Claire putea să şi pună pariu, era acelaşi cu ceea ce lua mereu Monica, îmbrăcată cu veşminte purtate probabil de Monica, sau măcar copiate, de la aceeaşi designeri. Făcu o figură supărată şi se încruntă la Claire în timp ce aceasta din urmă îşi lăsa rucsacul pe podea şi se strecura pe scaunul ei.

— Arăţi ca un rahat, zise Jennifer. Bolnavă-bolnavă, sau mahmură?

— Mai are importanţă?

— Mahmură, decretă Jennifer, zâmbind. Şi eu, care credeam că eşti modelul minorei neprihănite!

Mirosul de cafea îi cam făcea greaţă, dar tot se duse la tejghea şi comandă o moca. Oliver nu era acolo, iar pe cei doi barmani de serviciu nu-i cunoştea.

Când se întoarse, mai stătea cineva la masa lui Jennifer, pe cel de-al treilea scaun, gol mai devreme.

Monica.

Rahat. Nu pot să mă descurc şi cu ea. Nu acum. Se simţea oribil, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să se întreacă în spirit cu vrăjitoarea cea rea.

Monica o examină cu privirea ei care parcă era alcătuită din raze X, se întoarse spre Jennifer şi-şi plesni o palmă peste frunte.

— Şi eu, care credeam că moda homeless a dispărut încă din anii nouăzeci!

— Mai taci, Monica, ripostă Claire, aşezându-se cu cafeaua în mână. Cu Jennifer fac meditaţii, nu cu tine.

— Ascultă, căţea, nu te-aş lăsa eu să faci meditaţii cu mine. Probabil că mi-ai da toate răspunsurile greşite.

Ceea ce era o idee întru totul grozavă, şi Claire zări teama strecurându-se fulgerător în trăsăturile lui Jennifer. Oftă.

— N-aş face aşa ceva, zise.

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că e ceva important. Şcoala.

Amândouă o priviră pe Claire de parcă ar fi fost picată din lună.

— Nu contează. Pur şi simplu, n-aş face-o, şi gata. Vrea cineva s-o ajut, sau nu?

Jennifer încuviinţă. Claire îşi căută caietul şi răsfoi până la notiţele pe care şi le luase la Economie, începând să explice. Jennifer măcar se străduia să înţeleagă; Monica tot suspina şi se fâţâia, însă Jennifer îi dădea impresia că-i cam urmăreşte explicaţiile. Ba chiar reuşi să nimerească vreo două formule, când o supuse Claire unui test fulger. Avu nevoie de aproape o oră până s-o aducă la nivelul unui B sigur, însă era de ajuns. Jennifer nu era interesată de A-uri, iar Monicăi nici că putea să-i pese mai puţin.

Moca îi cam făcea greaţă. Aruncă paharul pe jumătate plin şi se duse la toaletă. Îşi luă cu ea şi rucsacul, parţial dintr-o cu totul îndreptăţită şi raţională anticipare a faptului că Monica şi/sau Jennifer i-ar pune la cale vreo răutate dacă l-ar fi lăsat la îndemâna lor.

Stătea în faţa oglinzii, holbându-se la faţa ei pământie, cu ochii vineţi ca de raton şi buzele palide, când fulgerul de limpezime o izbi din nou, un licăr de inadmisibilă frumuseţe într-o lume care părea înecată în cenuşiu.

Poate doar un pic. Cât să reziste până la sfârşitul zilei. Oricum, nici nu mai rămăsese mult.

Nu mai stătu pe gânduri. Capul îi zvâcnea cu violenţă, gura îi era uscată, toţi muşchii o dureau, şi ea voia să se simtă mai bine. Fiindcă, în clipa de faţă, nici nu era sigură că putea să apuce ziua de mâine.

Îşi scutură vreo zece cristale prăpădite în palmă. Aroma de căpşuni o incită, şi ea începu să le mişte de colo-colo, urmărind sclipirile luminoase pe muchiile ascuţite. Semănau cu acadelele.

E un drog. În sfârşit, recunoştea faţă de ea însăşi. Nici măcar nu e pentru tine. E pentru Myrnin. Ce tot faci? Or să-ţi facă rău.

Da, dar aveau să-i facă şi bine.

Tocmai se pregătea să-şi azvârle cristalele în gură, când Monica deschise brusc uşa toaletei.

Claire înghiţi şi se înecă şi-şi şterse repede palma de pantaloni. Ştia că avea o figură de om vinovat. Monica se opri din drumul ei spre una dintre cabine şi o privi fix.

— Ce-a fost asta? o luă la rost.

— Ce să fie?

— Răspuns greşit. Claire ştiu de îndată ce-l pronunţă. De ce nu: aspirină pentru migrenă? Sau: drajeuri mentolate pentru împrospătarea respiraţiei? Nu, hotărât lucru, era lamentabilă când trebuia să mintă.

Nu putu să se abţină şi inspiră spasmodic în timp ce cristalele îşi purtau în goana mare mesajul lor chimic spre terminaţiile nervoase, turnându-i gheaţă în toate venele, şi întreaga lume deveni tăioasă şi luminoasă şi — în clipa aceea — dureroasă.

Iar Monica era mult prea cunoscătoare. Privirea ei se opri pe palma pe care Claire şi-o tot freca, frământată, de blugi, după care o supuse din nou la examinarea aceea cu raza X şi-şi destinse lent buzele într-un zâmbet.

— Mamă, înseamnă că e marfa bună. Ţi s-au dilatat pupilele ca naiba.

Se apropie încetişor de ea şi începu să-şi verifice machiajul.

— De unde-o ai?

Claire nu-i răspunse. Întinse mâna după recipient, care rămăsese pe marginea chiuvetei, însă Monica ajunse prima la el. Îl luă şi-şi scutură în palmă un cristal.

— Mişto. Ce e?

— Nimic. Nu e pentru tine.

Monica îşi trase mâna înapoi când Claire se întinse să ia borcănelul.

— O, ba cred că e. Mai ales dacă le vrei atât de mult.

Claire nu mai stătu să se gândească: doar acţionă.

Creierul îi funcţiona atât de repede, încât se repezi ca fulgerul, trântind-o de perete pe Monica, apoi smulgându-i recipientul argintiu din mână. Monica nu mai avu timp nici măcar să ţipe.

Scăpând din mâinile ei, Monica îşi îndreptă veşmintele şi-şi azvârli părul pe spate. În ochi îi apăruse o luminiţă dementă, iar în obraji, o roşeaţă. Îi plăcea asta.

— O, ce căţea tâmpită mai eşti, răsuflă ea. A fost o idee tare proastă din partea ta. Prin urmare, te face să fii mai iute. Şi pun pariu că e ceva de la vampiri. Asta înseamnă că e a mea.

— Nu, se împotrivi Claire.

O dăduse în bară, ştia asta, dar dacă mai stătea la discuţii, nu avea decât să înrăutăţească situaţia. Îşi puse recipientul înapoi în rucsac şi trase fermoarul, şi-l săltă pe umăr şi se întoarse să

plece.

Era cu mâna pe clanţa uşii, când o auzi pe Monica zicând:

— Shane e tot la terapie intensivă.

Era ceva în felul în care o spusese... Claire se întoarse încet spre ea.

— Asta înseamnă că n-a ieşit încă la liman. Ciudat lucru, cum pot unii să aibă tot felul de recăderi. Poate că-i administrează medicaţia nepotrivită, sau cine mai ştie ce. Pot să te şi omoare cu astea. Chiar a fost un reportaj despre aşa ceva, la ştiri.

Zâmbetul Monicăi era plin de răutate.

— N-aş putea suporta să se-ntâmple una ca asta.

Claire simţi cel mai sălbatic şi mai nestăpânit imbold din viaţa ei: să sară pe Monica, s-o dea cu capul de pereţi, s-o sfâşie în bucăţele. Chiar putea să vizualizeze toate astea. Era îngrozitor, aşa că reveni în lumea celor sănătoşi la cap.

— Ce vrei? o întrebă.

Vocea nu-i era tocmai egală.

Monica nu făcu decât să-şi întindă mâna cu unghiile ei cu manichiură perfectă, să ridice o sprânceană întrebătoare şi să aştepte.

Claire îşi lăsă jos rucsacul, scoase recipientul şi i-l dădu.

— Dacă le termini, să ştii că altele chiar nu mai am, îi zise. Sper să-ţi stea în gât.

Monica îşi turnă câteva cristale roşii în palmă.

— Câte? se interesă. Şi să nu faci vreo prostie. Dacă mă pui să iau o supradoză, tu îţi frângi gâtul, nu eu.

— Nu lua mai mult de jumătate din astea, o sfătui Claire.

Monica vărsă înapoi în recipient jumătate din cristalele pe care le avea în palmă. Părea să fie cât trebuia. Claire încuviinţă.

Monica şi le aruncă în gură, linse resturile din palmă, iar Claire putu să-şi dea seama precis în care secundă îşi făcură efectul substanţele chimice: ochii i se lărgiră, iar pupilele începură să se dilate. Şi să se tot dilate. Era o imagine stranie, şi Claire simţi că i se face pielea de găină când Monica începu să tremure. Înseamnă că aşa se vede. Se vedea îngrozitor.

— Eşti chiar drăguţă, rosti mirată Monica. Totul e atât de limpede acum...

Şi deodată dădu ochii peste cap, căzu pe podea şi fu cuprinsă de convulsii.

— Claire ţipă după ajutor, îşi îndesă repede rucsacul sub capul

Monicăi, ca s-o împiedice să se lovească de podea, şi încercă s-o ţină pe loc cu forţa. Jennifer intră în goana mare şi ţipă, la rândul ei, după care se repezi spre Claire, cu pumnul ridicat. Claire se feri din calea pumnului — i se părea că Jennifer se mişca foarte încet — şi-o împinse apoi din calea ei.

— Nu i-am făcut nimic! urlă ea. A luat ceva!

Jennifer sună la 911.

Nu aşa ar fi vrut Claire să ajungă la spital. Mai rău, până să ajungă acolo, Monica încetase să mai respire, iar paramedicii fuseseră nevoiţi s-o intubeze. Acum o ţineau conectată la aparate, şi primarul se îndrepta într-acolo, iar jumătate din poliţia oraşului era în drum spre spital.

— Am nevoie să ştiu ce-a luat, zise doctorul.

Claire încercă să privească peste umărul lui, şi-l zări pe Richard Morrell făcându-şi apariţia prin uşile care dădeau spre parcare. Doctorul pocni din degete în faţa ei, ca să-i capteze atenţia.

— Ai pupilele dilatate, îi zise. Şi tu ai luat ceva. Ce anume?

Claire îi întinse recipientul, fără vreo vorbă. Doctorul privi cristalele roşii, se încruntă şi o întrebă:

— De unde le ai?

Purta o brăţară din argint, cu un simbol necunoscut ei.

— Uite ce e, nu glumesc. Fata e pe moarte, şi am nevoie să ştiu...

— Nu pot să vă spun, îl întrerupse ea. întrebaţi-o pe Amelie.

Îşi ridică mâna, arătându-i brăţara. Se simţea amorţită. Chiar dacă uneori îi venea s-o omoare pe Monica, nu voise cu adevărat s-o ucidă. De ce se întâmplase aşa? Luase aceeaşi doză ca şi Claire, şi ştia bine că nu se punea problema să fi fost contaminate cristalele...

Doctorul îi aruncă o privire încărcată de un dispreţ rece, după care îi dădu recipientul unui infirmier.

— Du-l la laborator, îi ordonă. Am nevoie să ştiu ce substanţă este, imediat. Spune-le că e prioritatea numărul unu.

Infirmierul plecă în goana mare.

— Şi tu vreau să te duci la laborator, i se adresă doctorul, în timp ce oprea o asistentă aflată în trecere.

Începu să-i înşiruie analizele, turuind mai repede decât putea să prelucreze chiar şi creierul suprastimulat al lui Claire; cu

toate acestea, asistenta bâţâia din cap în semn aprobator. Analize de sânge, îşi zise. O urmă fără cel mai mic protest pe asistentă. Era de preferat, decât să aştepte ca Richard Morrell să afle că-i otrăvise sora.

De îndată ce asistenta termină cu luatul sângelui, Claire se îndreptă spre secţia de terapie intensivă. Shane era treaz şi citea o carte. Arăta mai bine, iar zâmbetul îi era cald şi liniştit.

— Mi-a zis Eve că ţi-a fost rău, o întâmpină el. Mi-am închipuit că, poate, ţi s-a făcut rău după ce m-ai văzut aici.

Lui Claire îi veni să plângă. Îi veni să se strecoare lângă el, în patul de spital, să se cuibărească în braţele lui, şi să nu mai simtă toată vinovăţia şi toată oroarea apăsându-i umerii, măcar pentru un minut.

— Ce-ai păţit? se interesă el. Ochii tăi...

— Am făcut o prostie, bolborosi ea. Am făcut o prostie îngrozitoare, şi nu ştiu cum s-o dreg. Ea moare şi eu nu ştiu cum să...

— Moare? strigă Shane, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor. Cine? Dumnezeule, sper că nu Eve...

— Nu, Monica. I-am dat ceva, şi ea a luat şi acum moare.

Lacrimile începuseră să i se scurgă pe obraji şi le simţea pe toate înţepându-i carnea, ca tot atâtea ace de gheaţă.

— Trebuie să fac ceva, continuă. Dar nu ştiu ce.

Shane o privi, îngustându-şi ochii.

— Claire, vorbeşti cumva despre droguri? Tu i-ai dat ei droguri? Doamne, ce-a fost în capul tău? se lamentă, apucând-o de mână. Ai luat şi tu?

Ea încuviinţă, deznădăjduită.

— Mie nu-mi face niciun rău, dar pe ea o omoară.

— Trebuie să le spui. Spune-le ce ai luat. Imediat.

— Nu pot... este...

Ştia ce s-ar înţelege, dacă i-ar spune aşa ceva. Ştia deja cum se va schimba totul între ei doi.

— Nu pot să spun, fiindcă e ceva legat de Amelie. Nu pot, Shane.

Mâna lui se încordă, apoi îi dădu drumul. Îi lăsă braţul liber, dar îşi întoarse privirea în altă parte.

— Tu laşi o fiinţă omenească să moară, numai din cauză că ţi-a cerut Amelie să nu-i spui nimănui. Nici măcar Monica nu se coboară într-atât. Dacă nu faci ceva...

Se întrerupse şi inspiră prelung, lent. Când vorbi din nou, vocea nu-i mai era la fel de fermă.

— Dacă nu faci ceva, înseamnă că-i pui pe primul loc pe vampiri, iar eu n-aş putea să mă împac cu asta, Claire, îmi pare rău, dar mi-e cu neputinţă.

Ştia şi ea. Lacrimile îi usturau în continuare ochii, dar nu încercă să-l convingă prin vorbe. El avea dreptate, ea nu avea, şi trebuia să găsească o cale de ieşire din situaţia asta, trebuia neapărat. Muriseră destui în Morganville, şi unii din cauza ei.

Însemnările. Însemnările pe care le-am lăsat acasă la Myrnin. Însemnările acelea puteau să-i spună precis doctorului ce anume conţineau cristalele, şi ce antidot trebuia să găsească. Putea să înceapă să le reconstituie acum, din moment ce creierul încă îi funcţiona în mare viteză, însă deja simţea cum efectul începe să se estompeze.

— Shane, zise ea.

El nu-şi întoarse nici acum faţa spre ea.

— Shane, te iubesc.

Nu avusese de gând s-o spună, însă ştia că era posibil să nu se mai întoarcă. Niciodată. Şi, ca şi cum ar fi ştiut şi el asta, o apucă de mână şi-o strânse. Când, în sfârşit, o privi din nou, ea îi zise:

— Lor nu pot să le spun nimic, dar cred că pe ea pot s-o ajut. Şi o s-o fac.

În ochii lui căprui vedea oboseală şi îngrijorare, dar şi faptul că înţelegea mult prea multe.

— O să faci o nebunie, îi zise el.

— Păi, replică ea, nu chiar atât de mare faţă de alea pe care le faci tu, dar... mda.

Îl sărută, şi se simţi fantastic de bine, văzând cât de perfect se potriveau buzele lui cu ale ei, cum părea să se oprească timpul când se atingeau.

— La revedere, îi zise ea în şoaptă, mângâindu-l cu vârfurile degetelor pe obraz.

Şi fugi, înainte ca el să mai poată încerca să-i schimbe planurile.

— Stai! strigă Shane după ea.

Nu stătu.

Ieşi în goană din spital, mişcându-se mai repede decât ar fi putut cineva să reacţioneze ca s-o oprească, şi se îndreptă spre

ultimul loc de pe pământ în care şi-ar fi putut dori să se ducă.

În laboratorul lui Myrnin domnea o tăcere de mormânt. Claire coborî treptele cu mare încetineală, cu foarte mare precauţie, ascultând, încercând să perceapă vreun semn al prezenţei lui acolo. Toate becurile erau aprinse, lămpile cu petrol pâlpâiau, şi câteva arzătoare Bunsen şuierau pe sub retortele care bolboroseau. Peste tot mirosea a căpşuni şi a putred, şi era bizar de rece.

Dacă mă grăbesc... Myrnin avea şi un dormitor pe-acolo, nu? Poate că dormea. Sau citea. Sau avea vreo altă activitate normală.

Sau poate că nu.

Claire traversă tiptil încăperea, cu mişcări foarte lente şi având grijă să nu răstoarne vreunul dintre teancurile înclinate de cărţi, sau să nu-i scrâşnească sub tălpi vreo sticlă spartă. Ajungând în capătul laboratorului, constată că tava în care pusese la uscat cristalele roşii era acum goală. Nici urmă de cristale, însă caietele cu însemnări stăteau stivuite îngrijit într-un colţ.

În clipa în care le luă, auzi vocea lui Myrnin, venind chiar peste umărul ei. Îi simţi răceala răsuflării în ceafa.

— Astea nu-ţi aparţin.

Se răsuci pe călcâie, făcu câţiva paşi înapoi şi răsturnă un teanc de cărţi, care se prăbuşi peste un altul, ca două grămezi de dominouri.

— Uite ce-ai făcut, zise Myrnin.

Părea foarte liniştit, însă era ceva în neregulă în ochii lui.

În neregulă rău.

Claire bătu în retragere, privind în spatele ei, ca să se asigure că drumul era liber. În aceeaşi clipă, Myrnin se repezi. Ea împinse caietele între el, şi ghearele lui le sfâşiară, rupându-le în bucăţi.

— Nu! Myrnin, nu!

Îl îmbrânci de lângă ea, în mare măsură datorită faptului că genunchii lui alunecaseră pe cărţile căzute, şi se târî în patru labe, gâfâind. Cumva, nu uită să ţină bine caietele avariate. Myrnin mârâi, arătându-şi colţii, şi încercă s-o urmărească, însă debandada îi făcea mersul nesigur. Încercă un salt, dar nimeri rău. Se ciocni de o bibliotecă, iar aceasta se răsturnă peste el,

îngropându-l în cărţi.

Claire încercă să ajungă la scară, dar nu avea nicio şansă. El deja revenise, atacând-o dintr-o parte şi postându-se astfel încât să-i taie orice speranţă de salvare, sau de scăpare.

Avea să moară, şi Monica, la fel. Şi Myrnin, la rândul lui, fiindcă deja era mult prea dus. Nu observase să mai fi rămas în privirea lui nici cea mai mică scânteie de recunoaştere, nici măcar pentru o clipă.

Se mai retrase câţiva paşi, şi umerii ei izbiră piatra dură a peretelui. Lunecă de-a lungul lui, încercând să ajungă într-un colţ, dar întâlni în drum o bibliotecă gemând de cărţi. Şi, când se lovi de ea, aceasta glisă într-o parte, dezvăluind uşa pe care i-o arătase altădată Myrnin.

Lacătul în formă de inimă atârna, deschis.

Descuiat.

Claire îl înhăţă, cu respiraţia tăiată, îl smulse din locul lui şi deschise larg uşa.

Simţi ghearele lui Myrnin prinzând-o de păr, însă izbuti să se smulgă şi căzu înainte... în beznă.

Nu, nu, uşa asta îmi arăta casa mea; dădea chiar spre living...

Ei bine, acum nu. Myrnin îi schimbase destinaţia, şi nu era un loc pe care ea să-l recunoască. Era întunecos, umed şi mirosea ca o combinaţie de canal şi groapă de gunoi. Clipi, şi vederea ei se adaptă la întuneric mult mai repede decât ar fi fost normal: cristalele erau de vină, încă făcându-şi efectul. Simţea deja dureri în extremităţile corpului, dureri care aveau să conveargă spre interior. Când aveau să ajungă în centru, intra iar în remitenţă.

Habar n-avea cum urma să se simtă de data asta, însă nu-şi putea permite să aştepte.

Făcu stânga-mprejur şi văzu că uşa încă era acolo, exact în acelaşi loc în care fusese şi adineauri.

Myrnin stătea în cadrul ei, holbându-se după ea.

Nu putea să se întoarcă pe acolo. Trebuia să găsească o altă cale.

Claire o rupse la fugă prin întuneric. Prin ferestrele extrem de înguste, extrem de înalte, se strecura exact atâta lumină încât, după ce ochii i se adaptară, să-şi dea seama că se afla într-o închisoare: o închisoare murdară, oribilă, foarte puţin luminată.

Şi unele dintre celule erau ocupate.

Îi trebui ceva vreme până să-şi dea seama, fiindcă toţi erau atât de tăcuţi: vietăţi palide, mute, stând fiecare în propria celulă, zărite fulgerător printre gratii, ca fantomele, în timp ce fugea pe lângă ele. Dar, cu cât înainta, cu atât se schimba situaţia. Se porni un sunet: la început, ca o şoaptă, urcând treptat spre urlet. Auzi un zăngănit metalic.

Încercau să iasă.

Claire răsufla greu, şi începea să obosească, iar Myrnin era în spatele ei.

Aici e locul în care-i ţine. Pe cei care nu pot fi vindecaţi.

Acolo era locul în care aveau să sfârşească toţi vampirii, unul după altul. Lăsaţi să moară în întuneric, singuri, captivi şi înfometaţi.

Amelie lăsa să se-ntâmple totul astfel.

Brusc, se făcu linişte, şi era mai rău decât cu urletele şi zăngăniturile. Claire aruncă o privire peste umăr şi văzu că Myrnin încetineşte, după care se opri. Nu se mai auzi decât zgomotul paşilor ei pe podeaua din piatră, până când se opri şi ea.

— Claire, şopti Myrnin. Ce cauţi aici?

După voce, părea dezorientat, dar măcar îşi amintea numele ei. Myrnin bâjbâi prin buzunar, găsi un soi de cutiuţă din argint şi o deschise. Cristalele roşii i se revărsară în palmă, adunându-se morman şi, tuşind şi râgâind, şi le vârî cu forţa în gură.

Efectul îl făcu să se clatine. Se rezemă cu un umăr de peretele culoarului şi gemu. Părea că-i doare. Foarte rău.

— Nu mai e mult timp, zise.

Vocea lui abia dacă mai exista, însă în tăcerea aceea îngheţată, ea auzi fiecare cuvânt.

— Caietele, continuă el. Ai nevoie de ele?

— Am... am făcut o prostie. Altcineva a luat din cristale. Trebuie să le dau doctorilor.

— Altcineva a luat din cristale?

— Da.

— Cei mai mulţi mor, zise el, ca şi cum ar fi fost ceva lipsit de importanţă. Poate c-o să găseşti o metodă din ce e scris; nu ştiu, n-am încercat niciodată.

Asta însemna că, atunci când îi dăduse ei cristalele pentru prima dată, nici măcar nu ştiuse dac-o vor omorî sau nu.

Dumnezeule. Şi ea, care crezuse că lui chiar îi păsa...

Vocea îi suna extrem de obosită.

— Acum ai înţeles cum trebuie să foloseşti uşile?

— Nu.

— Tot ce trebuie să faci este să găseşti un portal, după care să te concentrezi asupra destinaţiei. Îţi atrag atenţia, rare sunt fiinţele umane cu o minte capabilă să reuşească măcar o dată, nu mai vorbesc în mod regulat... iar uşile au un mod subtil de a-i îndepărta pe toţi nechemaţii care vor să le folosească. Poţi să te duci în oricare dintre Casele Fondatoarei, sau spre şapte alte portaluri din oraş, dar mai întâi trebuie să ai în minte imaginea locului în care vrei să ajungi. Dacă nu reuşeşti, ajungi — ridică o mână cu efort şi făcu un gest slab — aici. În locul în care-i ţine ea pe monştri.

Myrnin zâmbi uşor, însă zâmbetul îi arăta strâmb.

— La urma urmei, şi eu am ajuns aici, nu?

Claire se străduia să-şi stăpânească bătăile inimii.

— Cum fac să ajung înapoi? Înapoi în laboratorul tău?

— Pe-aici.

Myrnin îşi coborî privirea spre propria mână, cu o expresie de parcă pentru el ar fi fost ceva necunoscut. O întoarse pe-o parte şi pe cealaltă, examinând-o, după care îi arătă direcţia.

— Ţine dreapta: o să-l găseşti. Şi nu te apropia de gratii. Dacă te prinde vreunul, nu trebuie să te laşi trasă destul de aproape cât să poată să te muşte. Şi, Claire...

Ea strânse caietele la piept în timp ce-i întâlni privirea. Părea încă raţional, însă nici acea doză masivă de cristale nu alungase în totalitate bestia.

— Am nevoie să-mi faci două servicii, zise el. Primul: promite-mi c-o să lucrezi în continuare la căutarea leacului. Eu n-o să-mi mai pot duce munca mai departe.

Ea înghiţi în sec şi încuviinţă. Oricum avea de gând să încerce.

— Nu pot s-o fac singură, îi răspunse. O să am nevoie de ajutor. O să le dau doctorilor însemnările şi-o să văd dacă putem să găsim ceva.

Myrnin făcu un semn aprobator.

— Numai să nu le explici la ce foloseşte.

Îşi roti privirea în jur. Mai departe era o celulă goală, cu uşa deschisă. În ea se afla un prici putred, şi nimic altceva.

Myrnin trase aer în piept, îl lăsă să iasă, apoi intră în celulă. Se întoarse şi închise cu un gest ferm uşa după el. Claire auzi

încuietoarea cuplându-se cu un clic gros, metalic.

— Al doilea serviciu, mai zise Myrnin; când o să vii în vizită, adu-mi ceva cărţi. Şi poate şi alte cristale, dacă o să reuşeşti să mai produci altele. E tare frumos să gândeşti din nou limpede, chiar şi numai pentru câteva clipe.

Claire se simţi de parcă el i-ar fi lovit pieptul cu o mână şi i-ar fi smuls inima de-acolo. Se simţi pustiită, uşoară şi goală pe dinăuntru.

Şi foarte, foarte tristă.

— Aşa o să fac, îi zise. O să mă-ntorc.

Când mai privi o dată înapoi, Myrnin era aşezat pe marginea priciului, privind fix podeaua.

Nu-şi ridică ochii nici măcar atunci când ea zise:

— N-o să te las aici. Îţi promit. O să vin să te văd.

Ezită puţin, având impresia că aude o voce şoptind chiar în urechea ei.

Vocea mamei.

— Ar fi cazul să pleci, îi zise Myrnin, fără intonaţie. Până nu avem amândoi motive de regret.

Claire o rupse la fugă.

N-o prinse nimeni în drumul ei spre uşă, deşi foarte mulţi dintre vampirii bolnavi se întinseră spre ea, tăcuţi sau ţipând: ea îşi astupă urechile şi fugi mai departe, cu inima bubuindu-i în piept, simţindu-se tot mai îngreţoşată şi mai înspăimântată de la o clipă la alta. Uşurarea din clipa în care zări în faţa ei uşa deschisă fu ca o pătură caldă după ce-a îndurat frigul. Dar în cadrul uşii nu se vedea decât negru, nimic altceva: nu putea să vadă laboratorul lui Myrnin de cealaltă parte a ei. Nu putea să vadă absolut nimic.

Gândeşte! Myrnin îi spusese că avea nevoie să se concentreze, să vizualizeze locul în care voia să ajungă. Desigur, mai adăugase şi că, probabil, nu va fi în stare să reuşească. Nu, nu te gândi la asta. Dacă vrei să ieşi de-aici, trebuie să te concentrezi. Intens!

Nimic. Absolut nimic.

Închise ochii, chiar dacă era ceva îngrozitor într-un astfel de loc, şi-şi încetini ritmul respiraţiei. Se gândi la laborator, la dezordinea din el, la talmeş-balmeşul de lucruri, la cărţi, la sticluţe, la tot ce era nou şi tot ce era vechi. Îi simţi mirosul, ca o respiraţie a casei ei, iar când deschise ochii îl şi zări, de cealaltă

parte a uşii. Claire inspiră adânc, trecu pragul, cu toate că întâmpină o uşoară împotrivire, şi se întoarse să închidă uşa de îndată ce se văzu trecută.

Când se întoarse la loc, o văzu pe Amelie, aşteptând.

Stătea în picioare, în mijlocul încăperii, cu braţele încrucişate. Străvechiul ei chip lipsit de riduri nu era tulburat de niciun fel de expresie, însă în ochi avea o anume amărăciune.

— S-a dus, zise ea. Unde este?

— În... în închisoare.

— Tu l-ai dus jos, rosti Amelie, încruntându-se uşor. Tu l-ai dus jos.

— Cred că el voia să ajungă acolo. S-a... s-a închis singur într-o celulă.

Claire se forţă să-şi menţină fermitatea vocii.

— Cum... cum de puteţi să-i lăsaţi astfel?

— Nu am de ales.

Ameliei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că ar trebui să-i dea o explicaţie, desigur, şi probabil că nici Claire n-ar fi avut şanse de reuşită solicitând-o.

— Dacă el este cu adevărat pierdut, înseamnă că totul s-a sfârşit. Experimentul s-a încheiat, şi nu există remediu. Nicio şansă de a-mi salva poporul.

Se aşeză pe unul dintre fotoliile jerpelite, împingând cărţile din calea ei. Era cel dintâi gest lipsit de graţie pe care-l văzuse vreodată Claire la ea.

— Am crezut... n-am crezut niciodată că o să dăm greş.

Claire se apropie cu un pas, poate doi.

— Caietele sunt la mine, îi zise. Şi... Myrnin trebuie să mai fi lăsat pe-aici lucruri pe care să le pot citi. Încă n-aţi dat greş.

Amelie scutură din cap, şi o şuviţă de păr se desprinse din diadema ei, făcând-o să pară tânără şi extrem de fragilă.

— Trebuie să am pe cineva de încredere care să întreţină maşinile, altfel oricum totul s-ar duce de râpă. Şi numai Myrnin era capabil de aşa ceva. Sperasem că tu... însă el mi-a spus că numai un vampir ar putea. Şi nu mai există un altul.

— Sam?

— Nu este îndeajuns de vechi, şi nici pe departe îndeajuns de puternic. Ar trebui să fie cineva apropiat de propria-mi vârstă, ceea ce ar însemna...

Amelie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu pot să-i ofer o asemenea putere inamicului meu.

Nici lui Claire nu-i făcea plăcere un astfel de gând.

— Şi ce altceva aţi putea să faceţi?

— Să-i pun capăt, răspunse Amelie, cu o voce atât de moale, încât Claire abia dacă izbuti să desluşească vorbele. Să dau drumul la tot. Să distrug totul.

— Adică... să le daţi drumul tuturor?

Privirea Ameliei o întâlni pe a ei, şi i-o susţinu.

— Nu, zise. N-am vrut absolut deloc să spun aşa ceva.

Claire se cutremură.

— Şi-atunci... de ce nu i-aţi împărtăşi secretul lui Oliver? V-aţi străduit din răsputeri să-l lăsaţi pe dinafară. De ce n-aţi încerca mai întâi asta? De fapt, ce-aţi avea de pierdut?

Sprâncenele palide ale Ameliei se înălţară încetişor.

— Nimic. Şi totul, fireşte. Însă ar trebui să te temi de eventualitatea în care am izbândi, Claire, fiindcă, dacă va fi aşa, iar neamul vampirilor nu va mai fi sortit pieirii, de tine ce s-ar alege? O întrebare interesantă, pentru altă dată, poate.

Făcu un semn cu capul spre caietele din mâinile lui Claire.

— Dacă ai de gând s-o salvezi pe fata Morrell, ar fi cazul să te grăbeşti, îi zise. Foloseşte-te de portal. Te voi trimite direct la spital.

Exista un portal chiar în spital? Claire clipi nedumerită şi privi înapoi, spre uşa închisă şi încuiată.

— Ăăă... sunteţi sigură că n-o să dea spre...

— Jos? Amelie scutură din cap. N-am nici cea mai mică intenţie să fie aşa. Dacă nici tu nu ai, atunci va fi întocmai precum spun. Myrnin putea să facă să funcţioneze portalul numai de aici spre jos, niciodată înapoi. În consecinţă, numai tu şi cu mine avem astfel de aptitudini, deocamdată.

Lui Claire îi veni deodată un gând, simţind cum i se contractă dureros stomacul.

— Sunteţi sigură?

— Ce vrei să spui?

Amelie îşi ridică încetişor privirea, cu ochii aprinşi, strălucitori.

Un torent de imagini îi zbură prin minte lui Claire: Oliver, înşfăcând-o în propria ei casă. Fata moartă din subsolul casei. Jason, apărând şi dispărând la petrecerea Monicăi, şi reapărând în apropiere de Common Grounds.

O, nu!

— Puteţi să vă daţi seama? insistă Claire. Dacă foloseşte cineva portalul?

— Myrnin ar putea, bănuiesc, însă eu nu pot. De ce?

Amelie se ridică, iar de data asta încruntarea era evidentă.

— Cred că aveţi un trădător, zise Claire. Cineva i-a arătat lui Oliver, iar Oliver i-a arătat lui Jason. Şi Căpitanul Evident şi prietenii lui ştiau, probabil. Cred că Jason le-a arătat şi lor...

— Imposibil, o întrerupse Amelie, fulgerând-o cu o privire nerăbdătoare. Poporul meu este mai presus de orice bănuieli.

— Şi-atunci, cum a putut să aducă Jason o fată moartă în casa lui Michael, fără permisiune? Fiindcă spuneaţi că trebuia să fi fost invitat înăuntru. Şi n-a fost.

Amelie încremeni, iar ochii îi deveniră reci şi inexpresivi.

— Înţeleg, zise, şi deodată se răsuci spre mica uşă care dădea spre îngusta şi supraîncărcata bibliotecă, uşa pe care o folosise altădată Claire ca să ajungă acolo de la universitate. Se pare că ai dreptate, adăugă Amelie. Cineva vine încoace. Du-te, treci prin portal. Grăbeşte-te.

Claire deschise uşa. Dincolo de ea, aerul se undui, şi imaginile se perindară... livingul casei ei. O casă străină. O cameră albă şi tăcută, cu un geam din sticlă jivrată.

— Acum! rosti tăios Amelie. Acela este spitalul.

Claire trecu pragul. Privind înapoi, îi văzu pe Oliver intrând în laboratorul lui Myrnin, privind în jur şi oprindu-se cu ochii asupra Ameliei. Jason era imediat în urma lui, rânjind, în mod evident fiind noul favorit al lui Oliver. Sau, cine ştie, favoritul lui Oliver din tot acest timp.

— Interesant, rosti Oliver, după care întoarse capul, să privească spre uşa deschisă, şi spre Claire. Şi neaşteptat.

Claire trânti uşa între ei, cu inima bubuindu-i în piept, şi imediat uşa dispăru pe partea ei. Asta nu însemna că n-ar fi putut să reapară, dar măcar se afla în siguranţă pentru moment. Nu credea că Amelie i-ar permite lui Oliver s-o urmărească.

Aşa spera.

Răsfoi caietele. Myrnin le sfâşiase cu ghearele, dar numai ultimul dintre ele avusese de suferit, şi numai pe la sfârşitul lui. Restul scăpaseră intacte.

Ieşi din camera aceea albă şi descoperi că se afla în capela spitalului, care părea mai degrabă o cameră pentru meditaţie, decât altceva. Era goală, cu excepţia unei singure persoane,

îngenuncheate în partea din faţă a încăperii.

Era Jennifer. Se ridică grăbită la vederea lui Claire şi se stropşi la ea.

— Ce cauţi aici?

Avea ochii roşii, şi se smiorcăia, şi se ştergea furioasă la ochi, mânjindu-se cu rimei şi distrugând ceea ce-i mai rămăsese din machiaj. Avea pistrui. Claire nu ştiuse niciodată asta.

— Să-ţi salvez prietena, îi răspunse Claire. Sper.

Cei de la laborator avură nevoie de trei zile până să descopere un antidot, însă de îndată ce reuşiră, Monica scăpă în decurs de câteva ore de ventilator. Sau, cel puţin, aşa află Claire de la Richard Morrell, care trecu pe la ei miercuri seară, în timp ce tuspatru — Shane fiind în sfârşit externat din spital — stăteau la cină.

— Mă bucur c-o să fie bine, zise Claire. Richard... îmi pare rău.

— Ai noroc că nu te-ai fript şi tu cu chestia aia, îi răspunse el, însă fără vreo cordialitate reală. Uite ce e, soră-mea nu e cea mai grozavă fiinţă din câte am cunoscut, dar tot o iubesc. Mersi pentru ajutor.

Claire încuviinţă. Michael era pe aproape, părând doar să piardă vremea, însă ea ştia că era pregătit să intervină, în cazul în care pe Richard l-ar fi apucat pandaliile. Dar nu era cazul, la Richard. Până acum, era cel mai puţin dereglat Morrell din câţi cunoscuse.

— Să nu vii la spital, continuă Richard. Încă mă străduiesc s-o conving că n-ai vrut s-o omori. Dacă te arăţi pe-acolo, e posibil să nu mai fiu în stare să ţin lucrurile în frâu. Aşa că...

Se foi stânjenit şi-şi întoarse privirea în altă parte.

— Aşa că păzeşte-ţi pielea, Claire.

— N-are nevoie, interveni Eve, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri. Spune-i surioarei tale că, dacă se ia de Claire, se ia de noi toţi.

Expresia lui Richard se transformă într-o placiditate calculată.

— Sunt sigur că asta o s-o îngrozească, zise. Noapte bună, Claire. Eve.

Lui Michael îi adresă o înclinare a capului. Shane nu se ridicase de la masă, fiindcă, stai aşa, rană gravă la abdomen, dar şi din cauză că nu avea de gând să se deranjeze pentru un Morrell, fie el şi Richard. Iar Claire avea impresia că Richard era

la fel de bucuros pentru faptul că nu fusese obligat să se poarte frumos cu Shane.

Claire îl conduse afară pe Richard, încuie uşa şi se întoarse să participe la lupta pentru cine lua ultimul taco. Iar acesta, bineînţeles, fu până la urmă Shane.

— Rănitul!

Era cea mai nouă ripostă a lui, şi una la care nu prea aveau cum să-l contrazică, oricum, cel puţin în următoarele două săptămâni.

Aşa că el îşi încărcă bucuros farfuria, iar Claire se lăsă pe spătarul scaunului şi simţi, pentru prima dată de atâtea zile, cum o parte din încordare i se risipeşte. Shane chiar se purta iarăşi civilizat faţă de Michael, mai ales după ce Claire îi povestise cum venise el în goană s-o salveze. Asta conta pentru Shane, mai mult decât multe altele.

Când se auzi bătaia în uşa de la intrare, toţi patru rămaseră înmărmuriţi, după care Michael oftă.

— Mda. E rândul meu să fac pe uşierul, bănuiesc.

Claire şterpeli puţină carne din farfuria lui Shane. El se prefăcu că-i înfige cuţitul în mână, însă până la urmă îi linse degetele, unul câte unul.

— OK, asta e ori o chestie scârboasă, ori excitantă, dar cred că e, totuşi, scârboasă, aşa că încetaţi, îi certă Eve. Dacă e să vă lingeţi unul pe altul, măcar duceţi-vă într-o cameră.

— Bună idee, şopti Shane.

— Rănitul! ripostă Claire, maimuţărindu-l. Şi, oricum, mi s-a părut că vrei să nu rişti.

— Nenică, doar trăiesc în Morganville. Ce anume înseamnă aici să nu rişti?

Michael se întoarse din antreu, cu o expresie foarte bizară pe chip.

— Claire, zise el. Cred c-ar trebui să vii.

Ea se ridică de la masă şi se duse după el. Michael deschise uşa şi se dădu deoparte.

Părinţii ei erau pe trepte.

— Mami! Tati! ţipă Claire, azvârlindu-se în braţele lor.

Era o prostie să fie atât de bucuroasă la vederea lor, dar pentru o clipă îi plăcu să fie şi proastă, dar proastă până la capăt.

Dar pe urmă o lovi spaima, făcând-o să facă pasul înapoi şi să

întrebe:

— Ce-i cu voi aici?

Vă rog eu, spuneţi-mi că aţi venit doar ca să-mi lăsaţi ceva. Vă implor.

Mama ei — îmbrăcată în blugi călcaţi şi o cămaşă albastră pentru lucru, apretată, şi o jachetă Coldwater Creek, chiar şi pe arşiţa verii — păru descumpănită.

— Am vrut să-ţi facem o surpriză, îi răspunse ea. Ce, n-a fost bine? Claire, ai numai şaisprezece ani...

— Aproape şaptesprezece, suspină Claire, murmurând în barbă.

— Şi, zău aşa, ar trebui să fim în măsură să venim să te vedem oricând dorim, să ne asigurăm că eşti teafără şi fericită.

Mama lui Claire îi adresă lui Michael un zâmbet distrat, agitat.

— Foarte bine, atunci, o să-ţi spun adevărul. Am fost foarte îngrijoraţi pentru tine, scumpo. Mai întâi, ai avut necazul acela în cămin; pe urmă, ai fost atacată şi ai ajuns la spital şi cineva ne-a povestit despre petrecerea aceea.

— Ce? Claire îl fulgeră cu privirea pe Michael, însă el arăta la fel de surprins pe cât se simţea ea. Cine v-a spus?

— Nu ştiu. Am primit un e-mail. Ştii că niciodată n-am putut să-mi dau seama cum funcţionează asta; oricum, era vreo prietenă de-a ta.

— A, oftă Claire, eu nu prea cred că era. Mamă, ascultă, n-a fost...

— Să nu ne spui tu nouă că n-a fost nimic, dragă, îi tăie vorba tatăl ei. Am citit totul despre petrecerea aia. Băutură, droguri, încăierări, distrugerea proprietăţii: sex între copii. Şi tu ai fost la petrecerea aia, nu-i aşa?

— Eu... nu, tată, adică...

Nu putea să mintă.

— Am fost acolo. Am fost toţi patru acolo. Numai că Shane n-a fost înjunghiat la petrecere; a fost după, când ne întorceam acasă.

De îndată ce-şi rosti fraza, îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu pomenise nimic despre înjunghierea lui Shane. Şi era prea târziu ca să-şi mai poată lua vorbele înapoi.

— Înjunghiat? repetă mama ei, pierdută, acoperindu-şi gura cu palma. O, asta e! Cu asta, s-a umplut paharul!

— Hai să discutăm totul înăuntru, rosti tatăl ei, care căpătase

între timp o înfăţişare extrem de dură. Ne-am hotărât să facem o schimbare, anunţă el.

— O schimbare? îl îngână Claire.

— Ne mutăm, explică el. Ne-am cumpărat o casă drăguţă, în cealaltă parte a oraşului. Cam seamănă cu asta, poate să fie un pic mai mică. Are până şi aceeaşi împărţire a camerelor, am impresia. Am făcut o treabă bună. E clar că situaţia e mult mai rea decât crezuserăm.

— V-aţi...

Nu era posibil să fi auzit aşa ceva.

— V-aţi mutat aici? În oraşul ăsta? Nu se poate! Nu se poate să vă mutaţi aici!

— Of, Claire, cât de mult speram că o să te bucuri, zise mama ei, pe acel ton care o îngrozea pe Claire. Acel ton de cât-sunt-de-dezamăgită. Deja am vândut casa cea veche, îi explică ea. Camionul cu mobila trebuie să ajungă aici mâine. A, exclamă, întorcându-se spre tatăl lui Claire, nu am uitat cumva să...

— Of, pentru numele lui Dumnezeu... nu, bodogăni el. Indiferent despre ce-ar fi vorba, nu, nu am uitat.

— Ei, dar nu trebuie să fii...

— Mami! o întrerupse Claire, disperată. Nu se poate să vă mutaţi aici!

Michael îi puse o mână pe umăr.

— Numai o clipă, le zise părinţilor ei, după care o trase cu câţiva paşi înapoi pe Claire. Ascultă, Claire, încetează. Deja e prea târziu. Dacă Sfatul n-ar fi vrut ca ei să fie aici, n-ar fi fost aici, şi nu s-ar fi ales cu una dintre Casele Fondatoarei. Dacă arată la fel cu casa noastră şi are aceeaşi împărţire, înseamnă că aşa ceva e, o Casă a Fondatoarei. Asta înseamnă că Amelie aşa vrea să se întâmple. Probabil că ea a făcut astfel încât să se întâmple.

Asta n-o făcea tocmai să se simtă mai bine. Acum, tremura deja din tot corpul.

— Dar sunt părinţii mei! şopti ea, înfierbântată. Nu poţi să faci ceva?

El se întunecă la faţă şi clătină din cap.

— Nu ştiu. O să încerc. Dar, deocamdată, ar fi de preferat să ne purtăm frumos, bine?

Ea n-ar fi vrut. Ar fi vrut să-şi ia părinţii, să-i tragă după ea până la maşină şi să-i facă să plece.

Cum de putea Amelie să-i facă una ca asta? Ba nu, răspunsul sărea în ochi: era simplu. Părinţii ei nu reprezentau decât o altă cale prin care s-o forţeze pe Claire să facă orice ar fi avut nevoie vampirii. Iar acum, când ea ştia atât de multe, acum când ea era unica lor speranţă că, lucrând împreună cu Myrnin, avea să descopere leacul, ei nu aveau s-o lase vreodată din mâini.

— Alo? strigă mama lui Claire. Putem să intrăm?

Michael îşi păstră expresia impenetrabilă şi prietenoasă.

— Sigur că da. Haideţi, înăuntru, toată lumea.

Fiindcă începea să se întunece.

— Mama şi tatăl lui Claire trecură pragul. În timp ce Michael se pregătea să închidă uşa, o a treia persoană îl împiedică, întinzând mâna şi intrând, la rândul său. Claire n-avea habar cine-ar fi putut să fie. Nu-l mai văzuse în viaţa ei, fiindcă altfel era sigură că şi l-ar fi amintit. Avea părul cărunt, des, o mustaţă mare, sură, şi ochi verzi, enormi, ascunşi în spatele unor ochelari după moda anilor cincizeci.

Michael încremeni, iar Claire îşi dădu seama instantaneu că se petrecea ceva foarte, foarte rău.

— O, exclamă mama lui Claire, ca şi cum ar fi uitat complet de el. Vi-l prezint pe domnul Bishop. Ne-am întâlnit pe drum, în oraş; automobilul dumnealui făcuse pană.

Domnul Bishop zâmbi şi-şi duse mâna la o pălărie invizibilă.

— Mulţumesc pentru amabila voastră invitaţie de a vă pătrunde în cămin, zise el.

Avea o voce incredibil de profundă şi de domoală, cu inflexiuni care păreau ruseşti.

— Cu toate că, în realitate, nu aş fi avut nevoie, adăugă el.

Fiindcă era vampir.

Claire bătu încetişor în retragere. Michael dădea impresia că nu se mai poate urni din loc, în timp ce Bishop intra în casă.

— Nu vreau să vă necăjesc agreabila familie, rosti Bishop pe un ton mai coborât, adresându-i-se lui Claire, dar dacă Amelie nu apare aici într-o jumătate de oră, să stea de vorbă cu mine, ucid pe oricine mai respiră în casa asta.

Într-un gest involuntar, Claire privi spre părinţii ei, însă aceştia deja se îndepărtaseră pe hol. Nu auziseră.

— Nu, zise Michael. Nu te atingi de nimeni. Asta e casa mea. Ieşi imediat, sau o să fiu nevoit să te rănesc.

Bishop îl măsură cu privirea de sus până jos.

— Drăguţ lătrat, căţelandrule, dar încă nu ţi-au dat dinţii. Adu-o pe Amelie.

— Cine sunteţi? îl întrebă în şoaptă Claire.

Ameninţarea clocotea în individul acesta, groasă precum ceaţa. Aproape că putea s-o vadă.

— Spune-i că a venit taică-său în vizită, îi răspunse el, şi zâmbi. Nu-i aşa că sunt frumoase reuniunile de familie?